Derek Prince

Démonok és szabadulás

A mű eredeti címe: *Derek Prince:* They Shall Expel Demons What You Need to Know about Demons - Your Invisible Enemies

Published by Book House Company EO.
Box 6287, Grand Rapids,
MI 49516-6287

Fordította: Surjányi Csaba

Borító: Mező Imre Zsolt
Olvasószerkesztők: Kovács Diána és Éltető Ágnes
Tördelés: Navratyil Edina

ISBN 978-963-9617-12-4 ISSN 1785 5764

A könyvben szereplő bibliai idézetek magyar fordításának alapjául a Károli Gáspár-féle, revideált változat szolgált.

A Biblia eredeti szövege (mind a héber, mind a görög) más-más szót használ a lélek és a szellem fogalmakra. Ezt követi a legtöbb fordítás, így a King James-féle is, de a szerző szóhasználata is. Az egyértelműség kedvéért a spirit szó mindenütt *szellemként* szerepel.

TARTALOMJEGYZÉK

Első rész -
Az alapok

Közel kétezer évvel ezelőtt Jézus eljött, hogy megsegítse a szenvedő emberiséget, és csodákat tett: meggyógyította a betegeket, és démonokat űzött ki. Három és fél éves földi szolgálatára mindvégig ez volt a jellemző.

Az azóta eltelt évszázadok során Isten időről időre elhívott keresztényeket, hogy csodatévő erőkkel szolgáljanak a betegek és szenvedők felé. Ezzel szemben tudomásom szerint alig-alig találni olyan feljegyzéseket, hogy bárki is Jézus szolgálatához hasonlítható mértékben űzte volna a démonokat. Ennek eredményeképpen a démonikus gyötrések szenvedő alanyainak jelentős része semmilyen gyakorlati segítséget nem nyert az egyháztól.

Véleményem szerint elérkezett az idő, hogy eltakarítsuk a vallásos tradícióknak azt a hordalékát, amely eddig elhomályosította az Újszövetség világos kijelentését, és az egyház szolgálatát ismét Jézus és az evangéliumok kőszikláján alapozzuk meg!

1. Jézus szolgálatának tanulságai

Amikor a gyülekezetem egyik tagja vérfagyasztó sikoltás kíséretében összerogyott éppen a pulpitusom előtt, a másodperc töredéke alatt döntést kellett hoznom. Odahívtam néhány segítőt, és végül Jézus nevében sikerült kiűznünk a démont (vagy más néven gonosz szellemet). Ez az 1963-as élményem arra késztetett, hogy behatóan tanulmányozni kezdjem Jézus szolgálatát. Meg akartam győződni róla, hogy tetteim összhangban vannak-e az övéivel.

Márk evangéliuma azzal kezdi Jézus nyilvános szolgálatáról szóló feljegyzéseit - döbbentem rá -, hogy leírja azt az esetet, amikor egy démonnal kerül összetűzésbe, miközben egy galileai zsinagógában tanít. Ennek az összecsapásnak a nyomán azonnal elterjed a híre egész Galilea-szerte (lásd Mk 1,21-28). Ettől kezdődően számos esetben szemtanúi lehetünk annak, ahogy Jézus a démonokkal elbánik, ahol csak szemtől szembe kerül velük. Három és fél éven át tartó nyilvános szolgálatának vége felé is még azt az üzenetet küldi Heródesnek, hogy mindaddig továbbra is kiűzi a démonokat és gyógyítja a betegeket, amíg földi küldetését teljességgel be nem végzi (lásd Lk 13,32).

Ez a szolgálat azonban még itt sem ér véget! Amikor Jézus kiküldte a tanítványait, átruházta rájuk saját tekintélyét. Sőt, ha jobban megnézzük, soha senkit nem küldött ki az evangélium hirdetésére anélkül, hogy előtte részletesen ki ne oktassa és kellőképpen fel ne készítse az illető személyt arra, hogy ugyanúgy bánjon el a démonokkal, miként Ő maga is. Az Újszövetségben sehol nem látom alapját az olyan evangelizáló jellegű szolgálatnak, amelybe ne foglaltatna bele a démonok kiparancsolása. Ez természetesen nemcsak Jézus idejére igaz, hanem napjainkra is.

Hamarosan kezdtem rádöbbenni, milyen különleges ellenállást fejt ki a Sátán e szolgálat ellenében. Ő egyébként nagyon szeret a sötétség homályában maradni. Arra törekszik, hogy tetteinek igazi természete rejtve maradjon. Ha ugyanis az emberek előtt rejtve marad a taktikája - sőt még maga a létezése is -, a tudatlanság és a félelem egymástól elválaszthatatlan eszközei segítségével destruktív céljait meg tudja valósítani. Sajnálatos módon a tudatlanság és a félelem nem korlátozódik csupán a nemkeresztény világra, hanem nagyon gyakran az egyházon belül is működik. A történelem során a keresztény világ leggyakrabban babonás rettegéssel kezelte a démonok kérdését, mintha legalábbis a kísértetek vagy a sárkányok kategóriájába tartoznának. Corrie ten Boom ezzel kapcsolatban megjegyezte, hogy a démonoktól való félelem egyenesen maguktól a démonoktól származik.

Ezért döntöttem úgy, hogy a Weymouth-féle fordításban használt „kiutasít" igét használom e könyvben a démonokkal való elbánás aktusának megjelölésére. A „kiutasít" ugyanis mindenki számára ismerősen hangzó, hétköznapi kifejezés, különösebb vallásos felhangok nélkül. Ily módon ez a szolgálat visszakerül oda, ahová való: a mindennapi élet szintjére.

Maga Jézus rendkívül pragmatikusan kezelte a démonokat. Ugyanakkor erőteljesen hangsúlyozta ennek a szolgálatnak, a démonok kiutasításának egyedülálló jelentőségét, amikor azt mondta, hogy *„ha pedig én Istennek Szelleme által űzöm ki a démonokat, akkor kétség nélkül elérkezett hozzátok az Isten országa"* (Mt 12,28).

A démonok kiűzése két fontos szellemi igazságot mutat be. Először is rávilágít két egymással szemben álló szellemi birodalom, az Isten országa és a Sátán országa létezésére. Másodszor azt is demonstrálja, hogy Isten országa diadalmaskodott a Sátán uralma fölött. Nem is csoda, ha a Sátán szeretné ezt a két igazságot titokban tartani!

Azzal, hogy Jézus démonokat űzött ki, olyasmit valósított meg, amire nem találunk példát az Ószövetségben. Mózes idejétől kezdődően Isten prófétái számos olyan csodát hajtottak végre, melyeket Jézus szolgálatának előhírnökeiként is tekinthetünk. Betegeket gyógyítottak meg, halottakat támasztottak föl, tömegek fizikai szükségeiről gondoskodtak csodálatos módon, és bemutatták, hogy Isten Úr a természet erői fölött. Arról azonban nem szól az Írás, hogy bárki is valaha démonokat űzött volna ki. Ehhez Jézusnak kellett eljönnie, aki ezzel páratlan módon demonstrálta, hogy az Isten országa meglátogatta azt a nemzedéket.

Az elmondottak fényében még inkább elgondolkodtató, hogy napjaink egyházában a világ számos pontján jószerivel teljes a tudatlanság e szolgálattal kapcsolatban. Az evangelizációt - különösképpen Nyugaton - nagyon gyakran úgy gyakorolják, mintha a démonok nem is léteznének. Azt kell azonban mondanom - a leghalványabb sértő szándék nélkül! -, hogy az a fajta evangelizáció, amely nem foglalja magában a démonok kiűzését, nem újszövetségi mintájú evangelizáció.

Sőt, hadd lépjek még egy lépést előre, és hadd alkalmazzam ugyanezt az elvet a betegekért való imádkozás szolgálatára! Nem igei, ha egy személy úgy imádkozik betegekért, hogy közben nincs rá felkészülve: alkalmasint démont is ki kell űznie. Jézus soha nem választotta el ezt a két dolgot egymástól.

A másik oldalon persze ott találjuk azokat, akik a démonok kiűzésének gyakorlatát ugyancsak igeellenes szélsőségekig fokozzák. Ezek valahogy úgy gondolkoznak, hogy mindenfajta létező problémát - legyen az fizikai, érzelmi vagy szellemi jellegű - démonikusnak kell tekintenünk. Ez a megközelítés azonban nem józan és nem is igei. Olyan is előfordul, hogy a szabadító szolgálat elvégzése során nagyobb hangsúlyt nyer a szolgálatot végző személye vagy az a személy, aki felé a szolgálat irányul, mint maga az Úr Jézus.

Én az ilyen eseteket csak további bizonyítékoknak érzem amellett, hogy a Sátán különleges és nagyon intenzív ellenállást fejt ki a szabadítás szolgálatával szemben. Leginkább azt szeretné, ha a szolgálatnak ez a típusa teljességgel kikerülne az egyház programjából. Ahol azonban ez valamilyen okból mégsem sikerül, ott arra törekszik, hogy lejárassa.

Ami engem illet, engem senki nem vádolhat azzal, hogy magam kerestem volna ezt a fajta szolgálatot! Amint már említettem is, sorra olyan helyzetekbe kerültem, ahol két lehetséges választásom maradt: vagy aktívan fellépek a démonokkal szemben, vagy meghátrálok és átengedem a terepet nekik. Az elmúlt évtizedek távlatából visszanézve nagyon örülök, hogy úgy döntöttem: nem hátrálok meg!

Elsősorban az motivált ennek a könyvnek a megírása során, hogy mindaz, ami számomra is nagy segítséget jelentett, mások számára is áldásul szolgálhasson. Elsősorban kétféle embercsoportra gondolok.

Először is azokra, akik démonok gyötrésének vannak kitéve, és nem tudják, hogyan szabadulhatnának meg, ezért tehetetlenül vergődnek a démonikus befolyás különféle stádiumaiban. Egyes esetekben az elmebeli, érzelmi és fizikai gyötrés annyira súlyos lehet, mint azoké az embereké, akiket bizonyos totalitariánus rendszerek munkatáboraiban vagy „Gulágjaiban" tartanak fogva és kínoznak mindenféle módon nap mint nap. Őszintén hiszem, hogy Jézus egyik határozott célja az evangéliumon keresztül az, hogy reménységet és megoldást nyújtson ezeknek az embereknek.

Másodsorban azokat igyekszem megszólítani, akiket az Úr elhívott az evangélium szolgálatára, amelynek során nemegyszer olyan emberekkel találják szembe magukat, akiknek kétségbeejtő szükségük van a démonoktól való szabadulásra. Vannak azonban olyan szolgálótársaim, akik a hátterükből és a képzettségük hiányaiból fakadóan nem tudják biztosítani a kellő segítséget ezekben a sürgető szükségekben.

Mélyen azonosulni tudok mindkét embercsoporttal. Ifjú prédikátorként engem is annyira kínoztak olyan depressziós rohamok - melyek fölött képtelen voltam uralkodni -, hogy már azt fontolgattam, végleg abbahagyom a szolgálatot. A későbbiek folyamán pedig többször olyan helyzetbe is kerültem, hogy bár nagyon szerettem volna segíteni, doktrinális előítéleteim és bizonytalankodásaim miatt erre mégis képtelennek bizonyultam. Egyre csak az zakatolt a fejemben: hogy létezik, hogy oly sok keresztényt gyötörnek a démonok?

Azóta azonban már több mint harminc év telt el, és e hosszú idő során aligha tudok visszaemlékezni olyan hónapra, amikor ne kellett volna a segítségnyújtás során valaki felé a démonoktól való szabadulás területén szolgálnom. Mindezt csak azért mondtam el, hogy rámutassak: az e könyv lapjain megosztott igazságok úgy a Szentírásban, mint a személyes megfigyeléseimben és tapasztalataimban sokszorosan megalapozottak.

Többször előfordult, hogy a szabadító szolgálat értetlenséget és kritikát váltott ki más keresztényekből, ezt azonban teljesen elfeledteti velem az az öröm, hogy valóságos segítséget nyújthattam kétségbeesett embereknek. A közelmúltban feleségemmel, Ruthtal Jeruzsálemben sétáltam, amikor egy ötven év körüli zsidó hölgy megszólított:

- Ön Derek Prince? Bólintottam, mire folytatta:

Az életemet köszönhetem önnek! - és a szeme megtelt könnyekkel.

- Húsz évvel ezelőtt annyira gyötörtek a démonok, hogy semmi reményem nem maradt. Aztán találkoztam Jézussal, és valaki odaadta nekem az ön kazettáit a szabadulásról. Azóta szabad vagyok! Akik azelőtt is ismertek, azt mondták, olyan volt, mintha valaki a tolószékből kelt volna föl.

Az ehhez hasonló bizonyságok miatt nagyon örülök, hogy nem adtam be a derekamat a kritikák és az ellenállások hatására!

Az eltelt évek során szerzett tapasztalataim ugyanakkor nagyban megerősítették a Szentírás pontosságába vetett bizalmamat. A liberális teológusok gyakran hozakodnak elő olyan vélekedésekkel, hogy amikor az Újszövetség démonikus tevékenységről ír, azt nem kell szó szerint értelmeznünk, mondván, hogy ezek a leírások nem másból, mint a Jézus idejében élt emberek babonás tudatlanságából fakadnak. Ezzel szemben - nem győzöm eleget hangsúlyozni - a démonikus megnyilvánulások napjainkban éppúgy tapasztalhatók, mint annak idején, és ezek mindenben pontosan megfelelnek az Újszövetség leírásainak. Az újszövetségi feljegyzések ebben is - mint minden másban - tökéletesen megbízhatóak és pontosak! Ma is ezek képezik tehát a keresztény szolgálat egyetlen, ugyanakkor teljes mértékben elégséges alapját.

Ebben a könyvben először is szilárd igei alapokat kívánok lefektetni, és erre fogom felépíteni a démonokkal szembeni eljárással kapcsolatos gyakorlati tanácsaimat. Ezeket a szóban forgó szilárd alapokat - ahogy már utaltam is rá - magának Jézusnak a szolgálata képezi. Mielőtt azonban még elkezdhetnénk az erre az alapra való építkezést, el kell takarítanunk mindazt a félreértést, ami az Újszövetség szövegének fordítása során kialakult félrevezető vagy pontatlan terminológiából származik. Ez lesz a következő fejezet témája.

Mivel engem nem egy tanítás, hanem saját személyes tapasztalataim vezettek bele ebbe a szolgálatba, a második részben ezeknek bizonyos részleteire fogok kitérni. A harmadik részben arra a hét kérdésre igyekszem reagálni, amelyekkel szolgálatom során a leggyakrabban kellett szembenéznem. Végül pedig a negyedik részben gyakorlati, szisztematikus tanítást szeretnék adni arról, hogyan lehet a démonokat fölismerni és kiutasítani, és hogyan lehet ezt a győzelmet tartósan megőrizni.

2. A terminológia

Az újszövetségi szerzők világos képet festenek a démonok természetéről és tevékenységéről, ugyanakkor mindezt csak úgy érthetjük meg helyesen, ha gondosan áttanulmányozzuk az általuk használt terminológiát. Sajnálatos módon a különböző fordítások nem mindig következetesen ültették át az eredeti görög szöveg különféle kifejezéseit, így a mai Olvasó szeme előtt több dolog homályos marad. Célszerű tehát a görögben használt legfontosabb kifejezések vizsgálatával kezdeni.

A Biblia három szót használ azoknak a gonosz szellemi lényeknek a megjelölésére, akik a Sátán első számú segítőtársai az emberiség ellen viselt háborújában. Az első ilyen szó a *démon* (görögül *daimonion).* Ez a *daimoniosz jelző* egyes számú semleges nemű alakja, amely viszont a *daimón* főnévből származik. A *daimoniosz* jelző ily módon egy *daimónnal* való valamiféle kapcsolatra utal.

Annak ellenére, hogy a *daimonion* szó nyelvtani szempontból jelző, rendszeresen főnévi értelemben használják: főnévi értelemben használt melléknévvel van tehát dolgunk. Hogy egy mai párhuzammal éljünk, a *zöld* is egy olyan melléknév, melyet gyakran használunk főnévi értelemben, nyilván nem magára a színre, hanem a környezetvédelmet zászlajára tűző mozgalom képviselőire. Nyilván mindenki hallott már a „zöldekről".

A fordítások általában nem adják vissza ezt a fontos különbséget a *daimón* és a *daimonion* között. Angolra például mindkettőt ugyanazzal az angol szóval fordítják: *demon.*[1] E munka során viszont szükségesnek látjuk megőrizni a két kifejezés közötti különbséget, ezért a továbbiakban e két görög szó latin betűkkel átírt, kurzív szedésű változatát fogjuk használni: *daimón,* illetve *daimonion.*[2]

Az eredeti görög szöveg vizsgálatából tehát az derül ki, hogy két különböző lénnyel van dolgunk: *daimónok*-kal, amely az alapszó, és *daimonionokkal,* amely a származékszó. (Mindennek a fontossága akkor fog megmutatkozni, amikor *Mik a démonok?* címmel a 11. fejezetben a démonok természetére fogunk visszatérni.) Ez utóbbi származékszó, a *daimonion* mintegy hatvanszor fordul elő az evangéliumokban, az Apostolok cselekedeteiben és a Jelenések könyvében. Ez már önmagában arra mutat, hogy itt egy fontos újszövetségi tanításról van szó.

A leghitelesebb szövegekben a *daimón* szó csupán egyetlen alkalommal fordul elő - a Máté evangéliuma 8,31-ben -, és a jelek szerint itt is ugyanabban az értelemben, mint a *daimonion.* Ez azonban eltér a szó általános használatától.

Az Újtestamentum szövegében a gonosz szellemek leírására használt második kifejezés a *tisztátalan szellem,* amely mintegy hússzor fordul elő a Lukács evangéliumában, az Apostolok cselekedeteiben és a Jelenések könyvében.

A harmadik kifejezés, a *gonosz szellem* hatszor tűnik fel Lukácsnál és az Apostolok cselekedeteiben.

A Lukács evangéliuma 4,33-ban továbbá két fenti kifejezés kombinációjával találkozunk, amikor a szerző „egy tisztátalan démon *(daimonion)* szelleméről" beszél. Összességében elmondhatjuk, hogy a jelek szerint e három kifejezés egymással felcserélhető. A „démonok" más néven „tisztátalan szellemek" vagy „gonosz szellemek".

A legrégibb és legáltalánosabban használt angol fordítás, a King James Version (továbbiakban: KJV) a *daimonion* szót rendszeresen „devil"-ként[3] adja vissza. Ebből

---

[1] Ez megfelel a magyar démon szónak. Sajnálatos módon azonban a magyar szöveg még ezt a kifejezést sem használja soha, így még jobban eltér a görög eredetitől. A hazánkban legelterjedtebb, Károli Gáspár-féle magyar fordítás ezeken a helyeken az „ördög" szót használja. (A fordító megjegyzése.)

[2] Az angol eredetivel párhuzamosan mi sem görögül, hanem értelemszerűen magyarul fogjuk képezni a többes számokat és hozzáfűzni a ragokat, hogy a görög nyelvtan szabályaival a magyar olvasót ne terheljük. (A ford, megj.)

[3] A „devil" magyar jelentése: ördög. Ennek helytelen használatára az előző lábjegyzetben már utaltunk. (A ford, megj.)

számtalan bonyodalom és zűrzavar adódott. Ez az angol szó, a *devil* ugyanis egy másik görög szóból, a *diaboloszhól* származik, amely nem áll közvetlen kapcsolatban a *daimo*nionnal.

A *diabolosz* jelentése: „vádló, rágalmazó". Az Újszövetség szövege három kivétellel ezt mindig magára a Sátánra alkalmazza. Ilyen értelemben tehát csak egyes számban helyes használni. Sok démon létezik tehát, de csak egyetlen „ördög".

A Sátán nyilván azért kapta ezt a titulust, mert fő tevékenysége a rágalmazás, azaz egy személy jellemének a lejáratása. Elsősorban és mindenekfölött a Sátán magának Istennek a jellemét igyekszik lejáratni. Az emberiség vonatkozásában ezt már az Édenkertben elkezdte, ahol azt próbálta meg Ádámmal és Évával elhitetni, hogy Isten nem igazságosan jár el velük szemben, amikor nem engedi őket hozzáférni a jó és a gonosz tudásához.

Másodszor: a Sátán mindazokat is lejáratni igyekszik, akik bármely módon vagy mértékben Isten képviselői. A lejáratás a legfőbb fegyvere Isten szolgáival szemben. A King James Versiont követő jelentősebb angol nyelvű bibliafordítások már különbséget tesznek a *diabolosz* és a *daimonion* között, így az előbbit „devil"-ként, az utóbbit pedig „demon"-ként adják vissza.

Sajnos van még egy másik idevonatkozó terület is, amely nincs teljesen rendbe rakva a modern fordításokban. A görög *daimón* főnévből származik a *daimonidzó* ige, amely tizenkétszer fordul elő az Újszövetség szövegében. Ennek tartalma nyilvánvalóan leginkább a *démonizálni* szóval adható vissza, amelyet a Collins-féle angol értelmező szótár úgy határoz meg, hogy „démonikus befolyásnak kitenni".

Az Újtestamentum szövegében ennek melléknévi igenév alakja fordul elő: „démonizált". A KJV-ben rendszeresen olyan kifejezéseket találunk, hogy valaki „az ördögtől vagy ördögöktől megszállott".[4] A legtöbb újabb fordítás a *devil* helyett már helyesen *démont* használ ugyan, ezt a helytelen „megszállott" formulát azonban megtartja.

A legnagyobb probléma ezzel az, hogy egy angol anyanyelvű személy képzeletében a *possess* szó hallatán azonnal valamiféle tulajdonosi viszony jelenik meg. Ha valakit ilyen értelemben „megszállt" az ördög vagy akár démonok, ez azt sugallja, hogy a szóban forgó személy ennek az ördögnek vagy démonnak a „tulajdonává" vált. A görög *daimonidzó* szóban viszont ennek semmi alapja nincs, hiszen az a leghalványabb mértékben sem utal tulajdonviszonyra, csupán annyit fejez ki, hogy „démonikus befolyásnak kitenni".

Már az eddigiekből is nyilvánvaló, mennyire fontos a kifejezések helyes megválasztása. Egészen más dolog azt mondani valakiről, hogy „démonikus befolyásnak van kitéve", és megint egészen más azt mondani, hogy „megszállta egy démon", vagy ami még rosszabb: „megszállta az ördög".

Hadd hangsúlyozzam még egyszer, hogy a *daimonidzó* igében a leghalványabb utalás sincs a megszállottságra (birtoklásra)! A leghatározottabban hiszek abban, hogy minden újjászületett keresztény, aki őszintén átadja az életét Krisztusnak, az Ő tulajdonába kerül, és Őhozzá tartozik. Még a puszta feltételezés is szörnyű, hogy egy ilyen személy az ördöghöz tartozhatna, vagy az ördög birtokába kerülhetne.

Másrészt viszont a saját élményeim és sok ezer ember felé végzett szolgálatom tapasztalatai alapján előttem egyértelmű, hogy egy újjászületett keresztény is lehet démonikus befolyásnak kitéve. Az ilyen keresztény minden kétséget kizáróan továbbra is Krisztushoz tartozik, a személyiségében azonban lehetnek olyan területek, amelyek még nem kerültek a Szent Szellem befolyása alá. Ezeken a területeken az illető továbbra is démonikus befolyásnak lehet kitéve. A könyvem során leggyakrabban az ilyen emberekre fogom használni a „démonizált" kifejezést.

A démonoktól való megszabadulás aktusát a görög eredeti rendszerint az *ekballó* igével adja vissza, melyet legtöbbször a „kiűzni" igével fordítanak, a KJV azonban inkább a „kivetni" kifejezést használja. Mint már említettem is, azért szeretem legjobban a Weymouth-féle fordításban szereplő „kiutasítani" szót, mert a hétköznapi élet jól ismert eseményét eleveníti meg. Emellett könyvemben mindhárom kifejezést gyakorlatilag szinonimaként kezelem: *kivetni*, *kiűzni, kiutasítani.*

---

[4] Angolul: „to be possessed", azaz szó szerint „valakinek a birtokában lenni", átvittebb értelemben „valakinek vagy valaminek a megszállottjának lenni". A Károli Gáspár-féle magyar fordítás leggyakrabban az „ördöngös" szót használja, ami olyasmit fejez ki, hogy valaki az ördöggel, illetve ördögökkel cimborál, vagy ördög(ök) van(nak) benne. (A ford, megj.)

Hasonló értelemben használatos az eredetiben egy másik görög szó, az *exorkidzó* is, amelyet angolul a „to exorcise"[5] igével adnak vissza rendszerint. Ezt az igét a mai angol nyelv úgy értelmezi, hogy „gonosz szellemet kiutasítani egy személyből vagy egy helyről ima, ördögűző formula vagy vallásos rítus által". A kifejezés gyakran előfordul a liturgikus egyházak rituáléiban, az Újtestamentum szövegében azonban csak egyszer szerepel.

[5] Jelentése: kifüstölni, kiűzni (ördögöt); megszabadítani, megtisztítani (megszállottat); elkergetni, kiűzni (rossz szellemet). (A ford. megj.)

3. Jézus példája és küldetése

Miután a nyilvánosság előtt abba a helyzetbe kerültem, hogy egy vasárnap délelőtti istentisztelet során egy démon nyílt ellenállásával kellett szembesülnöm (ahogy arról az első fejezetben beszámoltam), kénytelen voltam behatóbban is tanulmányozni az idevágó újszövetségi részeket. Arra voltam kíváncsi, vajon Ő hogyan kezelte az ilyen eseteket. A keresztény szolgálatnak csak Ő lehet az egyetlen alapja és mintája. Ebben a fejezetben ezért azt fogom kissé részletesebben áttekinteni, hogy maga Jézus hogyan viszonyult a démonokhoz.

Nyilvános szolgálatának egyik legelső helyszínén, a kapernaumi zsinagógában a következő történt a Márk evangéliuma 1,21-26 érzékletes beszámolója szerint:

És bemenének Kapernaumba; és mindjárt szombatnapon bemenvén a zsinagógába, tanít vala. És elálmélkodának az ő tanításán; mert úgy tanítja vala őket, mint akinek hatalma van, és nem úgy, mint az írástudók. Vala pedig azok zsinagógájában egy ember, akiben tisztátalan szellem volt, és felkiálta, és monda: Ah! Mi dolgunk van nékünk veled, Názáreti jézus? Azért jöttél-é, hogy elveszíts minket? Tudom, hogy ki vagy te: az Istennek Szentje. És megdorgálá őt Jézus, mondván: Némulj meg, és menj ki belőle! És a tisztátalan szellem megszaggatá őt, és fennszóval kiáltva, kiméne belőle.

Az emberek reakcióját a 27. és 28. versek rögzítik:

És mindnyájan elálmélkodának, annyira, hogy egymás között kérdezgeték, mondván: Mi ez? Micsoda új tudomány ez, hogy hatalommal parancsol a tisztátalan szellemeknek is, és engedelmeskednek néki? És azonnal elméne az ő híre Galilea egész környékére.

A 23. versben, ahol a New King James Version azt mondja, hogy „tisztátalan szellemmel"[6], a görög eredetiben az van, hogy „tisztátalan szellemben". Ezt talán úgy lehetne a legjobban visszaadni, hogy az illető személy egy tisztátalan szellem befolyása alatt volt.

Említésre méltónak tartom, hogy a New International Version ezt a szakaszt úgy fordítja, hogy az illető férfi „tisztátalan szellemtől megszállott [possessed]" volt. Ez jól mutatja, hogy a különböző helytelen fordítások mennyire téves képet tárnak elénk a gonosz szellemek (démonok) tevékenységével kapcsolatban. Az eredeti görög alapján semmi nem indokolja a „megszállott" szó használatát, hiszen az birtokviszonyra utal. Ez a fordítás egyszerűen alkalmazkodott a tradicionális vallásos terminológiához, így azonban az eredeti szöveg jelentése elhomályosul.

Jézus a következő üzenetet kezdte prédikálni Galilea-szerte: *„Betelt az idő, és elközelített az Istennek országa..."* (Mk 1,15) Ezért kellett demonstrálnia az Ő országának felsőbbrendűségét a Sátán királysága fölött. Ezzel kapcsolatosan hat fontos megjegyzést kell tennünk.

Az első, hogy Jézus a démonnal foglalkozott, nem az emberrel. Az emberből a démon beszélt, és Jézus is a démonhoz szólt. Egészen pontosan fordítva Jézus így szólt a démonhoz: *„Némulj el!"*

A második, hogy Jézus a démont utasította ki az emberből, nem az embert a zsinagógából.

A harmadik, hogy Jézust egyáltalán nem hozta zavarba ez a kis közjáték vagy „zavaró körülmény". Szolgálatának szerves részét képezte, hogy démonokkal elbánjon.

Negyedszer: a démon felváltva használta az egyes és többes számú alakokat: *„Azért jöttél-é, hogy elveszíts minket? Tudom, hogy ki vagy te..."* (24. vsz.) Ez úgy értelmezhető, hogy a szóvivő démon hol a saját, hol mindnyájuk nevében szólalt meg. A gadarai férfiban lévő démon ugyanezt a szófordulatot alkalmazta: *„Légió a nevem, mert sokan vagyunk"* (Mk 5,9).

---

[6] A magyar fordítás itt úgy szól, hogy „akiben tisztátalan szellem volt". (A ford, megj.)

Ötödször, minden okunk megvan arra, hogy feltételezzük: ez a férfi rendszeresen látogatta a zsinagógát, ugyanakkor a jelek szerint senkinek meg nem fordult a fejében, hogy démonoktól való szabadulásra van szüksége. Talán még ő maga sem volt ezzel tisztában. Csak a Szentléleknek a Jézuson lévő kenete ugratta ki a nyulat (a démont!) a bokorból.

A hatodik, hogy ez a kapernaumi zsinagógában lejátszódott drámai konfrontáció jelentette Jézus nyilvános szolgálatának kezdetét. Zsidó honfitársai szemében elsősorban és mindenekfölött arról vált ismertté, hogy egyedülálló hatalommal parancsol a démonoknak.

Hogyan bánt el Jézus a démonokkal?

Ugyanannak a napnak az estéjén, amikor a sabbatra vonatkozó rendszabályok már nem korlátozták az emberek mozgását, Jézus megtartotta - ahogy mondani szokás - első „gyógyító összejövetelét":

> *Estefelé pedig, amikor leszállt a nap, mind őhozzá vivék a betegeseket és az ördöngösöket [démonizáltakat]; és az egész város odagyűlt vala az ajtó elé. És meggyógyíta sokakat, akik különféle betegségekben sínylődnek vala; és sok ördögöt [démont] kiűze, és nem hagyja vala szólni az ördögöket [démonokat], mivelhogy őt ismerék (Mk 1,32-34).*

Ugyanerről az eseménysorról a Lukács evangéliuma 4,40-41 így számol be:

> *A nap lementével pedig mindenek, akiknek különféle betegeik valának, őhozzá vivék azokat, ő pedig mindegyikőjükre reávetvén kezeit, meggyógyítá őket. Sokakból pedig ördögök [démonok] is mentek ki, kiáltozván és mondván: Te vagy ama Krisztus, az Isten Fia! De ő megdorgálván, nem engedé őket szólani, mivelhogy tudták, hogy ő a Krisztus.*

Tisztább képet kapunk Jézusnak a démonokkal kapcsolatos bánásmódjáról, ha a Márk-, illetve a Lukács-féle beszámolókat együtt vizsgáljuk. Márk azt mondja, hogy nem hagyta szólni a démonokat, Lukács szerint viszont: *„Sokakból pedig démonok is mentek ki, kiáltozván és mondván: Te vagy ama Krisztus, az Isten Fia!"* Mint ahogy azt a zsinagógában lezajlott incidensnél is megfigyelhettük, a démonok nyilvánosan kijelentették, hogy felismerték Jézusban az Istennek Szentjét, más szóval az Isten Fiát, Jézus azonban megtiltotta, hogy ennél többet mondjanak.

Figyelemre méltó, hogy bár az emberek azért jöttek Jézushoz, mert betegségeikre gyógyulást kerestek, sokukból démonokat kellett kiűzni. A jelek szerint a legtöbben nem voltak vele tisztában, hogy egyes betegségeket démonok okoznak. Jézus szolgálatának viszont az első perctől kezdődően az volt az egyik legfigyelemreméltóbb sajátossága, hogy soha nem tett lényeges különbséget az emberi betegségek gyógyítása, illetve a démonoktól való szabadulás között.

Ugyanez elmondható prédikátori szolgálatáról is, ahogy például azt a Márk evangéliuma 1,39 is megjegyzi: *„És prédikál vala azoknak zsinagógáiban egész Galileában, és ördögöket [démonokat] űz vala." A* démonok kiutasítása tehát éppoly megszokott részét képezte Jézus szolgálatának, mint a prédikálás. Az embereknek a démonoktól való megszabadítása egyszerre volt megerősítése és gyakorlati alkalmazása az általa prédikált legfőbb üzenetnek, mely így szólt: *„elközelített az Istennek országa"* (Mk 1,15).

Joggal merülhet fel a kérdés: vajon miféle emberek voltak azok, akik felé Jézus ilyen módon szolgált? Főként a vallásukat buzgón gyakorló zsidók, akik sabbatonként szorgalmasan jártak a zsinagógába, a hét többi napján pedig gondot viseltek a családjukra, művelték a földjeiket, halásztak a tengerben, és az üzleti ügyeiket rendezték! Elsősorban olyan emberek nyertek tehát ily módon segítséget Jézustól, akik „normális", tiszteletre méltó vallásos polgárokként élték az életüket. Ugyanakkor démonizáltak voltak. Démon vagy démonok hatoltak be személyiségük egy vagy több területére, aminek eredményeképpen ezeken a területeken elveszítették a teljes önrendelkezésüket.

Ne tévesszük szem elől, hogy Jézus idejében a zsidó nép erkölcsi-etikai beállítottságát a Tízparancsolat és Mózes törvénye határozta meg! Ebből az következik, hogy többségük minden bizonnyal jobb és erkölcsösebb életet élt, mint a mai emberek jelentős része.

Kétségkívül nagyon sokan vannak ma hozzájuk hasonló helyzetben a keresztény világban - jó, tiszteletre méltó vallásos emberek, akik rendszeres látogatói az istentiszteleteknek, és hibátlanul használják a megfelelő vallásos szófordulatokat, de ezenfelül még egy dologban emlékeztetnek a Jézus korabeli vallásos zsidókra. Életük bizonyos területeire démonok hatoltak be, és ennek eredményeképpen nem teljes mértékben urai önmaguknak. Ezért nyilván éppúgy szabadulásra van szükségük, mint azoknak, akik felé a maga idejében Jézus szolgált!

A Lukács evangéliuma 13,32-ben Jézus világossá tette, hogy a betegek és a démonizáltak felé való gyakorlati szolgálatának mindvégig változatlanul folytatódnia kell: *„Ímé ördögöket [démonokat] űzök ki és gyógyítok ma és holnap, és harmadnapon elvégeztetem." A* „ma és holnap és harmadnapon" kifejezés egy olyan hebraizmus, melyet magyarul valahogy így lehetne visszaadni: *„mostantól fogva mindaddig, míg a munkát el nem végzem".* Jézus gyakorlati szolgálata két jellegzetes tevékenységgel kezdődött, folytatódott és ért véget: a betegek gyógyításával és a démonok kiutasításával. Már rögtön a kezdetekor bebizonyosodott, hogy ezek a szolgálat megfelelő módszerei, így nem volt rá szükség, hogy a későbbiek folyamán bármiféle módosítást eszközöljön.

Továbbá, amikor eljött az idő, hogy Jézus tanítványokat hatalmazzon föl és küldjön ki, arra utasította Őket, hogy a szolgálatnak pontosan ugyanazt a mintáját kövessék, amelyet Ő maga mutatott be. E célból az első tizenkét apostollal kettős felhatalmazást osztott meg: először is, hogy démonokat utasítsanak ki; másodszor pedig, hogy gyógyítsanak mindenféle betegséget és erőtlenséget (lásd Mt 10,1). Ezt követően részletekbe menő utasításokat adott a tanítványoknak arra nézve is, hogyan éljenek ezzel a hatalommal: *„Elmenvén pedig prédikáljatok, mondván: Elközelített a mennyeknek országa! Betegeket gyógyítsatok, poklosokat tisztítsatok, halottakat támasszatok, ördögöket [démonokat] űzzetek!"*(Mt 10,7-8).

Márk nagyon rövid és tömör összefoglalását adja annak, hogyan teljesítették az apostolok küldetésüket: *„És sok ördögöt [démont] űznek vala ki, és olajjal sok beteget megkennek és meggyógyítanak vala"* (Mk 6,13). A démonok kiűzése tehát nem valamiféle szabadon választható „extra" volt!

Később aztán Jézus még hetven tanítványt kiküldött kettesével, hogy készítsék elő számára az utat minden helyen, ahová menni szándékozott. Bár nem ismerjük a hetven tanítványnak adott utasítások részleteit, de egészen biztosan kellett lennie ezek között a démonok kiűzésére vonatkozó parancsnak is, ezt pedig onnan tudjuk, hogy a visszatérő tanítványok kitörő lelkesedéssel újságolták: *„Uram, még az ördögök [démonok] is engednek nékünk a te neved által!"* (Lk 10,17).

Halála és feltámadása után Jézus megint csak kiküldte tanítványait, ekkor azonban szolgálatukat már az egész világra kiterjesztette. Ígérete szerint a hitben és engedelmességben járók által hirdetett üzeneteket öt természetfölötti jel fogja alátámasztani. Ezek közül az első kettő így szól: "Az *én nevemben ördögöket [démonokat] űznek; új nyelveken szólának"* (Mk 16,17).

A huszadik század kezdete óta rengeteget prédikáltak, tanítottak és írtak a második jelről: a nyelveken szólásról. Az a jel azonban, amelyet Jézus először említ, a démonok kiűzése, korántsem került ugyanilyen mértékben a figyelem középpontjába. Nagyon elszomorító, hogy a mai egyház - különösen a nyugati világban - mind a mai napig vonakodik bibliai alapon szembenézni a démonok kérdésével.

A Máté 28,19-20 a következőképpen örökíti meg azt a végső megbízatást, melyet Jézus a tanítványainak adott:

> *Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Szellemnek nevében, tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek, és ímé én tiveletek vagyok minden napon a világ végezetéig. Ámen!*

A megbízás rendkívül egyszerű és gyakorlatias: szerezzünk tanítványokat, majd tanítsuk meg őket, hogy megtartsák mindazt, amit Jézus parancsolt az első tanítványoknak. Majd ezek az új tanítványok maguk is tanítványokat szereznek, és megtanítják nekik mindazt, amit Jézus tanított, és ez így megy tovább nemzedékről nemzedékre - „a világ végezetéig". Jézus

tehát azonnal a megfelelő „programmal" indította útnak a tanítványait, és semmi jele annak, hogy ezen bármit is változtatott volna. Sajnálatos módon azonban az egyház az évszázadok során számos változtatást eszközölt önhatalmúlag, és ezek egyikével sem sikerült az eredeti programon javítani, sőt!

Az újszövetségi evangelizáció mintája

Az Újszövetség az egyik tanítvány példáján világosan bemutatja, hogyan követték akkoriban Jézus szolgálatának mintáját. Fülöpről van szó. Az Újszövetség szövege egyedül őt nevezi kimondottan „evangélistának" (lásd Csel 21,8), így az ő szolgálatát, amelyről az Apostolok cselekedetei 8,5-13-ban, illetve 26-40-ben olvashatunk, joggal nevezhetjük az újszövetségi evangelizálás mintájának.

Fülöp üzenete üdítően egyszerű volt. Szamariában „Krisztust" prédikálta, az etióp komornyiknak pedig „Jézust". Nem volt szüksége szervező stábra, sem professzionális kórusra, és még csak termet sem kellett bérelnie. Szolgálata mégis hatalmas tömegeket vonzott, méghozzá egyetlen okból: Isten természetfölötti erejének drámai demonstrációi miatt.

A sokaság pedig egy szívvel-lélekkel figyelmeze azokra, amiket Filep mondott, hallván és látván a jeleket, melyeket cselekedék. Mert sokakból, kikben tisztátalan szellemek voltak, nagy hangon kiáltva kimenének; sok gutaütött és sánta pedig meggyógyula (Csel 8,6-7).

Ez tehát az újszövetségi evangelizálás: Isten emberei az evangéliumot hirdetik, és azt tömegek hallgatják; az emberek látják a csodákat, és hogy a démonok kimennek, aminek hatására hitre jutnak; megkeresztelik őket, és gyülekezet jön létre. Az egyik központi elem a démonok kiutasítása, amelyet gyakran kísérnek zajos és rendbontó megnyilvánulások. Az evangelizáció egyéb ismertetőjegyei különbözhetnek egymástól, ezt az elemet azonban változatlanul ott találjuk azokban az evangelizációkban, melyekről az Újszövetség beszámol: először Jézus, később a tanítványai szolgálatában.

Az evangelizációnak ezt a mintáját nem csak azok a tanítványok követték, akik szemtanúi voltak Jézus szolgálatának. Éppoly szembeötlő eleme volt például Pál apostol szolgálatának is. Sőt egy esetben arról is olvashatunk, hogy Pálnak olyan hatékonyan sikerült a démonokat kiűznie, hogy ennek hatására Efeszosz egész városa felkavarodott:

És nem közönséges csodákat cselekszik vala az Isten Pál keze által: Annyira, hogy a betegekhez is elvivék az ő testéről a keszkenőket, vagy kötényeket, és eltávozának azoktól a betegségek, és a gonosz szellemek kimenének belőlük. Elkezdték pedig némelyek a lézengő zsidó ördögűzők közül az Úr Jézus nevét hívni azokra, akikben gonosz szellemek valának, mondván: Kényszerítünk titeket a Jézusra, kit Pál prédikál. Valának pedig némelyek Skévának, egy zsidó főpapnak fiai heten, akik ezt művelik vala. Felelvén pedig a gonosz szellem, monda: Jézust ismerem, Pálról is tudok; de ti kicsodák vagytok? És reájok ugorván az az ember, akiben a gonosz szellem vala, és legyőzvén őket, hatalmat vőn rajtuk annyira, hogy mezítelenen és megsebesülve szaladának ki abból a házból. Ez pedig tudtokra lőn mindeneknek, mind zsidóknak, mind görögöknek, kik Efézusban laknak vala, és félelem szálla mindnyájokra, és magasztaltatik vala az Úr Jézusnak neve (Csel 19,1 1-17).

Annak köszönhetően, hogy ezek a Szkéva fiai tudatosan utánozni akarták Pált, az ő eljárásukból mint „árnyékból" visszakövetkeztethetünk arra, hogyan kezelte Pál a démonokat. A jelek szerint közvetlenül megszólította őket, és Jézus nevében azt parancsolta nekik, hogy jöjjenek ki az áldozataikból. Mindebből azt a tanulságot szűrhetjük le, hogy Pál is a Jézus által felállított mintát követte.

A Szkéva fiainak szégyenteljes felsülése ugyanakkor azt is egyértelműen bizonyítja, hogy a démonok kiűzésének sikere nem pusztán a megfelelő „formula" használatának függvénye. Legalább ilyen fontos, hogy a formulát használó személy őszinte és odaszánt csatornája legyen a Szent Szellem természetfölötti személyének.

Az Efeszoszban történt események további újszövetségi példáját nyújtják annak, hogyan befolyásolhatja a szabadítás szolgálata egy egész település életét. Az a jelenet, ahogy Szkéva fiai fejvesztve menekültek a démonizált férfi elől, mély benyomást gyakorolt Efeszosz egész városára, de különösen az ott élő keresztényekre. Világos választóvonalként szolgált Jézus tanítványai és a hitetlenek között.

És sokan a hívők közül eljőnek vala, megvallván és megjelentvén cselekedeteiket. Sokan pedig azok közül, kik ördögi mesterségeket gyakoroltak, könyveiket [tekercseiket] összehordva mindeneknek láttára megégetik vala. És összeszámlálák azoknak árát, és találák ötvenezer ezüstpénznek. (Csel 19,18-19)

Addig a pontig sokan ezek közül a hívők közül a jelek szerint úgy próbáltak élni, hogy fél lábbal Isten országában, másik lábukkal viszont még a Sátán királyságában voltak. Egyrészt megvallották a hitüket Krisztusban, másrészt viszont megtartották azokat a tekercseket, melyeken a korábban gyakorolt okkult praktikáik során használt titkos formulák álltak. Ezek a keresztények részben azért is vonakodhattak megválni ezektől a tekercsektől, mert igencsak értékesek voltak. Mikor azonban a szemük megnyílt a valódi szellemi kérdések előtt, örömmel nézték végig, ahogy értékes tekercseik a lángok martalékaivá válnak!

Egy drachma akkoriban egy napi fizetést jelentett. Ha a tekercsek értékét megpróbáljuk mai pénzre átszámolni, akkor a nyugati világban minimum napi negyven dollárral kell számolnunk, hiszen körülbelül ennyi a minimálbér az Egyesült Államokban. Végeredményként tehát több mint kétmillió dollárt kapunk! És még mondja valaki, hogy nincs üzlet az okkultizmusban!

A két birodalom közötti drámai konfrontáció végeredményét a jelenet záróverse foglalja össze: *„Ekképpen az Úrnak Igéje erősen növekedik és hatalmat vesz vala"* (Csel 19,20).

Abból a tényből kiindulva, hogy a mai nyugati egyházban az evangelizációk nagyon ritkán végződnek hasonló eredményekkel, fel kell tennünk a kérdést, hogy ki vagy mi változott meg. Talán Jézus? Netán a démonok? Vagy az egyház?

Második rész -
A tapasztalat iskolájában

A személyes tapasztalat önmagában sosem szolgáltathat elégséges alapot egy bibliai tantétel felállításához; előfordulhat azonban, hogy jól rávilágít egy olyan tanításra, amit korábban is ismertünk, csak nem tudtuk, hogyan kell alkalmazni. Ez volt a helyzet az én esetemben is a démonokkal való konfrontálás kapcsán. Nemegyszer elolvastam már az újszövetségi beszámolókat arról, hogy Jézus és a tanítványok hogyan viszonyultak a démonokhoz, és mindezt az első perctől a Szentírás érvényes kijelentéseként fogadtam el, saját tapasztalattal azonban még nem rendelkeztem ebben a kérdésben.

Gyakran volt abban az örömben részem, hogy bűnösöket vezethettem Jézus Krisztushoz. Olyat is sokszor láttam, hogy ima hatására emberek fizikai gyógyulást nyernek. Olyat azonban még nem éltem át - legalábbis tudatosan nem -, hogy akár én, akár valaki a környezetemben démonokkal konfrontált és elbánt volna az Újszövetségben oly élénken ecsetelt külső manifesztációk kíséretében.

Egy idő után viszont Isten az Ő szuverén döntése szerint elkezdett olyan helyzetekbe belevinni, melyek során közvetlen és személyes tapasztalatokat szerezhettem a démonok jelenlétének felismerése és a velük való elbánás területén. Először is én magam nyertem szabadulást vissza-visszatérő rettenetes depressziós rohamaimból, miután felismertem az ezek mögött meglapuló forrást, és Istenhez kiáltottam szabadulásért. Később más emberekben is felismertem démonok megnyilvánulásait, és saját tapasztalatom is igazolta, mennyire igaz, amit Jézus ígért tanítványainak a Márk evangéliuma 16,17-ben: *„Az én nevemben démonokat űznek..."* Mindez egy fontos új dimenziót nyitott meg a szolgálatomban.

Visszanézve azt látom, hogy maga Isten íratott be engem a tapasztalatnak ebbe az „iskolájába", és Ő vezetett szuverén módon a démonokkal való egyik találkozástól a másikig. Végül a démonokkal történő leszámolás keresztény szolgálatom rendszeres elemévé vált.

A következő fejezetekben azokat a legfontosabb tanulságokat szeretném megosztani, melyekre Isten tanított meg azon az úton, amelyre Ő vezetett.

4. Küzdelmem a depresszióval

A történet közvetlenül a második világháborút követő években kezdődik. Négy és fél évet szolgáltam a brit hadseregben a Közel-Keleten. A leszerelésemmel szinte egy időben feleségül vettem egy dán tanárnőt, Lydia Christensent, aki Jeruzsálem melletti lakásában kisgyermekekre viselt gondot. A Lydiával való házasságomon keresztül egy csapásra apja lettem nyolc lánynak, akik közül hat zsidó, egy palesztin származású volt, a legfiatalabb pedig angol.

Újdonsült családommal együtt izgultuk végig Izrael államának újjászületését 1948-ban, ezt követően pedig Londonba költöztünk. Akkoriban még az egész város igen keményen dolgozott azon, hogy a háború borzalmas pusztításának nyomait eltakarítsa. Éveken át éjjelente a náci bombázók felhőiből rémület és pusztulás zúdult alá a tehetetlen lakosságra. Évekkel később, mikor mi odaköltöztünk, a bombák okozta otromba sebhelyek még jól látszottak városszerte.

A legtöbb utcáról az jutott eszembe, hogy olyan, mint az az ember, aki mosolyogni próbál, de elöl két-három foga ki van verve. Az állva maradt házak sorát újra és újra megszakították üres, elgazosodott telkek - megannyi szótlan emlékműve azoknak a családoknak, melyek otthonukkal együtt elvesztek. Még ennél is rondábban festettek azonban azok a házak, amelyek állva maradtak ugyan, de találat érte őket, s így elszenesedett, málladozó falaikkal, bedeszkázott ablakaikkal rendkívül nyomasztó látványt nyújtottak. Szemünk hiába kutatott az elegancia és a szépség legcsekélyebb maradványai után.

A város külső sebhelyeinél talán csak azok az érzelmi sebek éktelenkedtek borzalmasabban, melyeket az emberek magukban, belül hordoztak. A közhangulatot fáradt cinizmus jellemezte. Nagy-Britannia győztesen került ki ugyan a háborúból, ennek a győzelemnek a gyümölcsei azonban igencsak keserűnek bizonyultak. A legalapvetőbb élelmiszerek kivételével mindennek szűkében voltunk. Az olyan árucikkek, mint a cukor, a vaj, a tea vagy a kávé, melyek akár a legcsekélyebb élvezetet hozhatták volna az életbe - vagy egyszerűen csupán a lét fenntartását jelenthették volna -, csak szigorú jegyrendszeren keresztül voltak hozzáférhetőek. Mindennaposak voltak a hosszú sorok és az elszabadult indulatok.

A szellemi élet szintje is mélyebbre süllyedt Nagy-Britanniában, mint az elmúlt kétszáz év során bármikor. A lakosságnak kevesebb mint öt százaléka járt csupán rendszeresen valamiféle istentiszteletre. A legtöbb templomot és gyülekezeti házat vagy bezárták, vagy bútorraktárrá alakították át. A működő kisszámú gyülekezetben is csak elvétve lehetett a reménység olyan pozitív üzeneteit hallani, amelyek ellendózisként szolgáltak volna a mindent elárasztó depresszióval szemben.

Nem sokkal az után, hogy Londonban megtelepedtünk, egy kis pünkösdi gyülekezetet kezdtem pásztorolni a városközpont közelében. A legmaradandóbb emlékem arról az időszakról a szürkeség. Szürkék voltak az utcák, szürkék voltak a házak, szürkék voltak az emberek. Legtöbbször még maga az ég is szürke volt. Az akkoriban használt tüzelőanyagok füstje legalább az egynegyedét visszaverte annak a kevés napfénynek is, ami egy kicsit enyhíthetett volna a szürkeségen. Télen a városra rendszeresen olyan köd borult, hogy az ember a saját maga elé kinyújtott kezét sem látta.

Volt azonban egy más típusú szürkeség is, amely még tovább fokozta depressziós hangulatomat. Ezt a különös, megmagyarázhatatlan szürkeséget a saját lelkem mélyén tapasztaltam. A kor szellemi körülményeihez viszonyítva tulajdonképpen sikeres pásztornak számítottam. Hetente legalább egy ember megtért az Úrhoz, de legalábbis egy gyógyító csodának, illetve a Szent Szellem természetfölötti ereje valamilyen más megnyilvánulásának lehettünk szemtanúi. Mégis egy folytonos belső frusztráltság-érzést éltem át. Egy nem hallható, de mégis érthető hang azt suttogta bennem: *„Lehet, hogy másoknak sikerül, de neked nem."*

Pedig addigra már nem egy sikert könyvelhettem el az életemben. Az Etonon végzett tanulmányaim olyan jól haladtak, hogy tizenhárom éves koromban fölvettek a cambridge-i

King's College-ba, méghozzá évfolyamelsőként. Miután mind latin, mind görög nyelvből, kultúrából, illetve történelemből kiváló minősítéssel vizsgáztam, kétéves kutatómunkára nyertem ösztöndíjat az egyetemen. Végül huszonnégy éves koromban megvalósult egyik legnagyobb álmom: fölvettek a cambridge-i King's College tagjai közé. A háború alatt egy egészségügyi alakulatnál szolgáltam, így tiszti előléptetésre nem számíthattam, hiszen nem vettem részt harci cselekményekben. Ennek ellenére a brit hadsereg legmagasabb minősítését nyertem el: *példás.*

Katonai szolgálatom ideje alatt éltem át azt a természetfölötti találkozást Jézus Krisztussal, amely valósággal forradalmasította életem célkitűzéseit. A leszerelésemtől fogva folyamatosan tapasztaltam, hogy Isten lépésről lépésre vezet egészen az akkoriban betöltött pásztori szolgálatomig. Volt azonban az életemben egy olyan elem - mintegy a sors iróniája -, amelyet sehogyan sem sikerült feldolgoznom. Korábban, amíg a magam útját jártam, és Istenről tudomást sem vettem, az életem egyetlen töretlen sikertörténetként telt el. Most viszont, hogy teljes szívemből, őszintén kívántam követni Istennek az életemre vonatkozó terveit, egyfolytában az az érzés gyötört, hogy képtelen vagyok sikert elérni.

Mindezek közepette az üdvösségemben soha, egyetlen percig sem kételkedtem. Az üdvbizonyosságom mély és megingathatatlan maradt. A depresszió azonban időről időre szürke ködként ereszkedett rám, mely beborította fejemet és vállamat. Ilyenkor valósággal úgy éreztem, mintha egy sötét börtön mélyén ülnék, és minden szabadulási kísérlet hiábavalónak tűnt. Teljesen elszigeteltnek és magányosnak éreztem magam, aki képtelen bármiféle értelmes kommunikációra még a hozzá legközelebb állókkal - a feleségemmel és a lányaimmal - is. Nem ismertem egyetlen olyan érett keresztény szolgálótestvért sem, akihez segítségért fordulhattam volna.

Az összes általam ismert szellemi eszközt végigpróbáltam, hogy valahogy lerázzam magamról ezt a depressziót. Hűségesen olvastam a Bibliát, naponta legalább két ízben. Hetente egy napot böjtöltem. Időnként több napot vagy egy hetet is intenzív imára és böjtre szenteltem. Ilyenkor a depresszió mintha fölemelkedett volna egy időre, később azonban kérlelhetetlenül újra és újra visszatért, mire én a reménytelenségnek még mélyebb vermébe zuhantam.

Jól ismertem a Rómaiakhoz írt levél 6,11-et, amely arra tanít minket, hogy úgy gondolkodjunk magunkról, mint akik *„meghaltunk a bűnnek".* Ennek értelmében mindennap meg is vallottam, hogy meghaltam a bűnnek, és az annak következtében rám szabadult depressziónak. Mégsem sikerült sajnos az igevers második felét is megtapasztalnom: azaz, hogy *„élek az Istennek a mi Urunk Jézus Krisztusban".*

Hogyan győztem le az ellenséget?

Végül aztán 1953-ban, amikor már minden saját erőforrásomból kifogytam, Isten olyan módon sietett a segítségemre, ahogy az még soha, álmomban sem jutott eszembe! Éppen az Ézsaiás könyve 61. fejezetének első verseit olvastam, amelyek a Szent Szellemnek azt a természetfölötti munkáját írják le, ahogyan bizonyságot tesz az evangélium üzenete mellett. Ezeket a verseket vonatkoztatta magára Jézus a názáreti zsinagógában (lásd Lk 4,16-21). Ahogy a harmadik versben ahhoz a részhez értem, hogy *„dicsőségnek palástját a csüggedt szellem helyett"* (a szerző kiemelése), melyet más fordítások „levertség szellemeként" vagy „kétségbeesés szellemeként" vagy „bágyadtság szellemeként" adnak vissza - nem tudtam tovább olvasni. Úgy tűnt, hogy a ***csüggedt szellem*** kifejezést egy láthatatlan kéz valósággal aláhúzza a számomra.

Egyre csak ismételgettem magamban: *csüggedt szellem ...a csüggedés szelleme.* Ez volna hát Isten diagnózisa az állapotomról? Arról lenne tehát szó, hogy az az erő, amellyel küszködök, nem is az én személyiségem része, hanem egy idegen személy - egy gonosz szellemi lény, amely valamilyen módon birtokba vette a lelkem egy részét?

Hirtelen eszembe jutott egy kifejezés, amit valahol egyszer hallottam, de nem értettem: *familiáris szellem.* Lehet, hogy egy olyan gonosz erőről van itt szó, amely egy adott család tagjaihoz ragaszkodik, és egyik nemzedékről a másikra adódik tovább?

Felötlött előttem apám jellemének egy sajátos aspektusa, amely mindig is rejtélynek tűnt a szememben. Rendes, tisztességes ember volt, aki sikeres katonatiszti pályafutása után ezredesi rangban szerelt le a hadseregtől. Idejének kilencvennyolc százalékában kifogástalan angol úriemberként viselkedett, az ehhez képest szinte elenyészőnek tűnő két százalékban azonban úgy nyilvánult meg, hogy az teljesen idegen volt a személyiségétől. Valamilyen jelentéktelen semmiség képes volt úgy felidegesíteni, hogy teljes huszonnégy órára merev, megkövült csendbe burkolódzott. Ilyenkor még anyámmal se állt szóba, és még annyira sem nyitotta ki a száját, hogy megköszönje a csésze teáját. Aztán egyszer csak, mintha mi sem történt volna, visszaváltott a normális, jó modorú énjéhez!

Újonnan megnyílt nézőpontomból azt is átláttam, hogy egy erre igen emlékeztető „sötét szellem" követi az én életemet is gyermekkoromtól fogva. A jelek szerint alaposan kiismerte a temperamentumomat, és jól tudja, mik a gyengéim, s hogyan reagálok a különböző helyzetekben. Azt is tudta, mikor vagyok a legsebezhetőbb támadásaival szemben. Úgy tűnt, hogy jelenleg egyetlen célja van: meg akarja akadályozni, hogy Jézus Krisztust hatékonyan szolgálni tudjam.

Életem egyik döntő pillanata volt ez! A depresszióimra és a negatív viszonyulásaimra mindig a saját jellemem részeként tekintettem - mintegy velem született sajátságnak véltem. Rendszeresen bűntudatom is volt, hogy miért nem vagyok „jobb" keresztény. Most azonban kezdett megvilágosodni előttem, hogy talán nem is a saját személyiségem egy bizonyos részével kell megküzdenem!

A Szent Szellem azonnal eszembe juttatta a Jóel könyve 2,32-ben található ígéretet: *„De mindaz, aki az Úrnak nevét hívja segítségül, megmenekül."* Héber tanulmányaim alapján tudtam, hogy az itt „megmenekül"-ként fordított ige azt fejezi ki, hogy valaki megszabadul, megmentik. Elhatároztam, hogy alkalmazni fogom ezt az ígéretet, és ez alapján fogok cselekedni. Egy nagyon egyszerű imában valami ilyesmit kezdtem mondani: „Uram, te megmutattad nekem, hogy engem a csüggedés szelleme gyötör, de azt is megígérted a te Igédben, hogy ha a te nevedet hívom segítségül, akkor megszabadulok. Ezért most kérlek téged, hogy szabadíts meg engem a Jézus nevében!"

A válasz azonnal megjött. Úgy éreztem, mintha egy hatalmas mennyei porszívó ereszkedett volna rám, és leszippantotta volna a fejemet és a vállamat beborító szürke ködöt. Ugyanakkor a mellkasomról leszakadt egy tonnányi teher, és hirtelen lélegzethez jutottam.

Isten megválaszolta az imámat! Hirtelen valahogy minden ragyogóbbnak tűnt körülöttem! Úgy éreztem magam, mintha mázsás súlyokat vettek volna le a vállamról. Szabad voltam! Az egész addigi életem ebben a gyötrelemben telt. Nagyon különös érzés volt szabadnak lenni. Hamar hozzászoktam azonban, hogy a szabadság a normális, és az elnyomás az abnormális.

A régi ellenségem persze ennyivel nem adta föl; még többször előfordult, hogy meg kellett küzdenem a depresszióval. A nagy különbség azonban az volt, hogy a támadások ettől kezdve mindig kívülről jöttek, és sosem belülről. Fokozatosan megtanultam, hogyan kell ellenállnom.

Az ilyen támadások fő csapásiránya az volt, hogy valamilyen módon pesszimista reakciókat vagy viselkedési módokat gerjesszenek bennem. Egy-egy olyan pillanatban, amikor látszólag rosszul mentek a dolgok, többször azon kaptam magam, hogy negatív gondolatokat kezdek dédelgetni a várható fejleményeket illetően. Ilyenkor aztán hamarosan azt tapasztaltam, hogy az a bizonyos, nagyon is jól ismert szürke köd újra elkezd rátelepedni a fejemre és a vállamra.

Ezekkel kapcsolatban Isten újabb nagyon fontos leckét tanított meg nekem: Ő kész megtenni értem olyan dolgokat, amelyeket nem tudok megtenni magamért; ha azonban valamivel kapcsolatban azt várja, hogy én tegyem meg magamért, azt nem fogja megtenni helyettem. Amikor Istenhez kiáltottam, meghallgatott és megszabadított a csüggedés szellemétől, attól kezdve azonban engem tett felelőssé azért, hogy saját gondolataimat szellemi módon megfegyelmezzem.

Olyasvalamire volt szükségem, amivel meg tudom védelmezni az elmémet. Egy alkalommal, amikor éppen azt a listát tanulmányoztam, amelyet Pál állított össze a szellemi fegyverekről az Efeszosziakhoz írt levél 6,13-18-ban, arra a következtetésre jutottam, hogy amit ő úgy nevez meg, hogy „üdvösség sisakja", az tulajdonképpen az elme védelmét szolgálja. Ezen nagyon elgondolkodtam: „Rajtam van-e vajon az üdvösség sisakja? Azt tudom, hogy van üdvösségem. Vajon ez azt jelenti, hogy a sisak is automatikusan a fejemen van?"

Rádöbbentem, hogy Pál már megtért keresztényeknek írt, akiknek megvolt az üdvösségük, az apostol mégis arra utasította őket, hogy „vegyék föl" az üdvösség sisakját. Nekem kellett tehát lépnem. Nekem kellett magamra „felvennem" a sisakot. De mi lehet ez a sisak?

Szerencsére éppen olyan Biblia volt nálam, amely el volt látva keresztutalásokkal. Az Efeszosziakhoz írt levél 6,17-hez tartozó keresztutalás a Thesszalonikaiakhoz írt 1. levél 5,8-ra hivatkozott: *„Felöltözvén... sisak gyanánt az üdvösségnek reménységébe."* Ezek szerint Isten a reménységet adta az elmém számára védősisak gyanánt! Mindez nagyon nagy benyomást gyakorolt a logikus gondolkodáshoz szokott elmémre. Az én problémám ugyanis a pesszimizmus volt, a pesszimizmus ellentéte viszont az optimizmus: amikor az ember mindig a legjobbat reméli. A reménység volt tehát a szükséges védelem a számomra.

A Thesszalonikaiakhoz írt 1. levél 5,8-tól aztán a Zsidókhoz írt levél 6,18-20-hoz lapoztam:

> *Hogy... erős vigasztalásunk legyen minékünk, mint akik odamenekültünk, hogy megragadjuk az előttünk lévő reménységet, mely lelkünknek mintegy bátorságos és erős horgonya, és beljebb hatol a kárpitnál, ahová útnyitóul bement érettünk Jézus...*

A reménység két további képe tárult itt elém. Először is a remény olyan, mint az oltár szarvai. Az Ószövetség idején, ha valakit az ellensége üldözött és meg akarta ölni, a törvény értelmében menedéket találhatott, ha megragadta az oltár szarvait, mert ott az ellenségének nem volt joga ártani neki. Az oltár a mi szempontunkból arra az áldozatra emlékeztet, melyet Jézus hozott értünk a kereszten. Ennek a szarvai jelentik tehát azt a reménységet, amelynek alapja az Ő áldozata. Mindaddig, amíg állhatatosan ehhez a reménységhez ragaszkodom, az ellenségem nem tud hozzám férkőzni, és nem okozhat kárt bennem.

Hogyan értelmezzem azonban a reménység második képét, amely azt horgonyként ábrázolja? Ez a kérdés rövid eszmefuttatást váltott ki bennem.

- Mi az, aminek horgonyra van szüksége?
- Hajó.
- Miért van a hajónak horgonyra szüksége?
- Azért, mert a vízen úszik - egy olyan nem szilárd elembe merül bele, amelyben semmiféle kapaszkodópont sincs. A horgony ellenben áthatol ezen a nem szilárd elemen, és a hajót a tengerfenék sziklájához, egy stabil, szilárd és mozdíthatatlan felülethez rögzíti.

Megértettem, hogy a reménységnek pontosan így kell működnie az életemben: olyan horgonyként, amely áthatol az élet zűrzavarán és ingatagságán, hogy örökre odarögzítsen engem az Örökkévaló Kősziklához - Jézushoz.

Miközben ezen gondolkodtam, arra is ráébredtem, hogy óriási különbség van a reménység és az ábrándozás között. A Zsidókhoz írt levelet tovább olvasva megláttam, hogy „a *hit a reménylett dolgok valósága"* (Zsid 11,1). Annak a reménységnek, amelyre nekem szükségem volt, nagyon is szilárd alapon - Isten Igéjének a kijelentéseibe és ígéreteibe vetett hiten - kellett nyugodnia. E nélkül a bibliai alap nélkül a reménység nem több merő ábrándozásnál.

Fokozatosan kidolgoztam egy nagyon egyszerű gyakorlati módszert arra nézve, hogy ezeket az igazságokat a mindennapi életben alkalmazni tudjam. Megtanultam elkülöníteni a saját elmémből származó gondolatokat a démonoktól származó gondolatoktól. Valahányszor az ellenség támadásba lendült, és negatív, pesszimista gondolatokat igyekezett az elmémben elültetni, rászorítottam magam, hogy a Szentírásból származó pozitív kijelentésekkel vágjak vissza.

Ha egy démon azt sugallta például, hogy a dolgaim rosszul állnak, a Rómaiakhoz írt levél 8,28-at rántottam elő: *„Azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van, mint akik az ő végzése szerint hivatalosak." Én szeretem Istent* - szegeztem neki láthatatlan ellenségemnek -, *és az Ő végzése szerint történt az elhívásom is! Ezért aztán minden az én javamat szolgálja!*

A démon újra és újra azzal a módszerrel próbálkozott, amit a múltban gyakran igen sikeresen alkalmazott: *„Ez neked nem fog sikerülni!"* Ilyenkor a Filippiekhez írt levél 4,13-mal lendültem ellentámadásba: *„Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít."*

A teljes győzelem nem lett meg máról holnapra. Idővel azonban a gondolati reflexeim olyan mértékig kiépültek, hogy minden negatív, démonikus gondolatot már szinte automatikusan valamilyen ellentétes pozitív igerésszel hárítottam el. Ennek következtében ez a bizonyos démon ma már igen ritkán vesztegeti az idejét arra, hogy ilyen módon próbálkozzon velem.

Isten annak fontosságát is megtanította nekem, hogy folyamatosan hálát adjak neki és dicsérjem Őt. Rájöttem, hogy ez olyan atmoszférát teremt körülöttem, amely elrettenti tőlem a démonokat. Igen mély benyomást gyakoroltak rám Dávid szavai a Zsoltárok könyve 34,2-ben: *„Áldom az Urat minden időben, dicsérete mindig ajkamon van!"*

A zsoltár bevezető verséből kiderül, hogy Dávid életének ebben a szakaszában hosszú időn keresztül Saul király elől bujkált, aki mindenáron meg akarta öletni. Végül a filiszteusok királyának (Abiméleknek, más néven Akhisnak) az udvarába menekült, aki nem éppen kitörő lelkesedéssel fogadta. Dávid, hogy az életét mentse, *„megváltoztatá magaviseletét őelőttük, és őrjönge kezeik között, és irkál vala a kapuknak ajtain, nyálát pedig szakállán folyatja alá"* (1Sám 21,13).

Ha Dávid egyfolytában áldotta az Urat ilyen körülmények között - biztattam magam -, én aligha kerülhetek olyan helyzetbe, hogy ne tudjam ugyanezt tenni!

Tanulságok

E leírt személyes küzdelmek során három olyan tanulság fogalmazódott meg bennem, amelyek azután is folyamatosan felbecsülhetetlen értékűnek bizonyultak: *először* is, hogy teljes mértékben valóságos az a démoni tevékenység, amiről az Újszövetség beszámol; *másodszor,* hogy Isten természetfölötti módon gondoskodott számunkra szabadulásról; és *harmadszor,* hogy a szabadságunkat megőrizni a Szentírás igéinek fegyelmezett alkalmazása által lehetséges.

A keresztények gyakran hajlamosak egyoldalú módon megközelíteni a szabadulás kérdését. Vannak, akik a démonok kiutasításának konkrét aktusára teszik a legnagyobb hangsúlyt, mások viszont megtagadják a szabadulás természetfölötti erejét, és pusztán a keresztény önfegyelem szükségességét hangsúlyozzák. A helyzet ezzel szemben az, hogy egyik sem helyettesítheti a másikat. Sem a szabadulás nem töltheti be az önfegyelem helyét, sem az önfegyelem nem helyettesítheti a szabadulást. Mindkettőre egyformán szükség van!

Visszatekintve az azóta eltelt évekre, újra és újra felmerült bennem a kérdés: milyen irányt vett volna az életem, ha Isten nem lép közbe természetfölötti jeleivel, és nem szabadít meg engem a csüggedés gonosz szellemétől? Semmi kétségem nincs afelől, hogy előbb vagy utóbb beadtam volna a derekamat a kétségbeesésnek, és kiléptem volna a szolgálatból. Ezzel szemben milyen csodálatos most visszatekinteni több mint negyven év gyümölcsöző szolgálatára, amely a szabadulásomat követte!

Idővel rájöttem, hogy a démonokkal való küzdelmem egyáltalán nem különleges vagy egyedülálló tapasztalat. Ellenkezőleg: azok a keresztények, akik az Úr szolgálatában állnak, véleményem szerint a Sátán első számú célpontjai között szerepelnek. Szinte fáradhatatlanul helyezi őket a legkülönfélébb démonikus nyomások és gyötrések alá, melyek célja mindig az, hogy kikerüljenek a szolgálatból. Sajnos nem egyszer el is éri ezt a célt!

Egyetlen dolog jelenthet csak biztos védelmet: meg kell tanulnunk, hogyan ismerhető fel a démonikus tevékenység, és a szerint a minta szerint kell elbánnunk vele, amelyet Jézus alakított ki és mutatott be számunkra. Talán ez a legfőbb ok, amiért úgy érzem, meg kellett írnom ezt a könyvet.

5. Akiknek nem sikerült segítenem

Bizonyára sokak számára magától értetődően adódik az a következtetés, hogy a depressziótól való csodálatos szabadulásomat követően nyilván azonnal elkezdtem megosztani ezeket az izgalmas igazságokat a gyülekezetemmel. Sajnálatos módon azonban ez nem így történt, méghozzá két fő okból.

Az első egészen egyszerűen *a kevélység* volt. Úgy éreztem, hogy nekem pásztorként kötelességem magasabb szellemi nívón élnem a gyülekezetem tagjainál. Úgy éreztem, azt várják tőlem, hogy nekem meglegyenek a válaszaim az ő problémáikra, hiszen hozzám fordultak segítségért.

Mi történne, ha egy szép napon nyilvánosan bejelenteném, hogy megszabadultam egy démontól? A gyülekezeti tagok többsége már pusztán a *démon* szó hallatára összeborzadna. Valószínűleg képtelenek volnának attól kezdve pásztorként elfogadni és tisztelni. Lehet, hogy el sem jönnének többé a prédikációimat meghallgatni, így aztán ott maradnék gyülekezet nélkül.

A démonoktól való szabadulás - vontam le a következtetést - szigorúan „személyes" ügy! Nem helyénvaló, ha egy pásztor megosztja az efféle információkat a gyülekezetével.

Tartózkodásomnak azonban volt egy másik oka is. Megtérésemtől kezdve a pünkösdi mozgalomhoz tartoztam, a lelkészi felhatalmazásomat is tőlük kaptam, amivel együtt beleegyezésemet adtam, hogy elfogadom fő tantételeiket. Ezek között pedig ott volt az a széles körben elterjedt nézet is, hogy az a személy, aki megtért, megkeresztelkedett vízben és Szent Szellemben, és szól nyelveken, többé nem lehet démonok befolyása alatt, ezért szabadulásra sincs szüksége. Ez a vélekedés annyira erős volt, hogy a kérdésnek a puszta felvetése is tiszteletlenségszámba ment volna.

Érdekes ugyanakkor, hogy soha nem hallottam és nem is olvastam ennek a tantételnek semmilyen megindokolt igei kifejtését. A legtöbb keresztény szemében mindez annyira magától értetődőnek tűnt, hogy nem érezték szükségét az igei alátámasztásnak. Ha mégis szóba került valami ilyesmi, úgy hivatkoztak Jézusnak a János evangéliuma 8,36-ban rögzített szavaira („azért, ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek"), mintha ezzel minden meg lenne magyarázva.

Pedig mindössze néhány verssel korábban Jézus a következőt mondja:

> *Ha ti megmaradtok az én beszédemben, bizonnyal az én tanítványaim vagytok; és megismeritek az igazságot, és az igazság szabadokká tesz titeket. (Jn 8,31-32)*

Ennek a korábbi szakasznak az értelmében „valósággal szabadnak" lenni nem valami automatikus, magától értetődő dolog, hanem azon a feltételen alapul, hogy megismerjük Isten Igéjének az igazságát, és annak való engedelmességben járunk.

Mindez nagyon nehéz kérdéseket vetett föl bennem. Tegyük fel, hogy voltak az életemben olyan időszakok, amikor nem voltam olyan mértékben engedelmes, ahogyan kellett volna. Elképzelhető, hogy ezt követően szabadulásra van szükségem? Hogyan állapíthatom meg személyes tapasztalataim alapján, hogy „valósággal szabad" vagyok?

Rájöttem, nem vagyok abban a helyzetben, hogy válaszolni tudjak ezekre a kérdésekre. Egyúttal pedig arra is ráébredtem, hogy a szolgálatban álló keresztények életét leginkább befolyásoló tényezők közül a vallási tradíció az egyik legerősebb. A tradíciótól való elszakadáshoz nagyon komoly meggyőződésre van szükség.

Az egy dolog - érveltem magamban -, hogy a saját életemben megtapasztaltam a szabadulást. Egészen más helyzet alakulna ki viszont, ha előállnék és másokat arra kezdeném tanítani, hogy talán még a Szent Szellemben megkeresztelkedett keresztényeknek is szükségük lehet démonoktól való szabadulásra. Sok pünkösdi testvérem - és kétségkívül számosan az egyház más ágazataiból valók közül is - azonnal eretneknek nyilvánítanának.

Az igazság az, hogy én magam sem voltam egészen biztos benne, hogy ami velem megtörtént, mintaként szolgálhat-e mások számára is. Lehet, hogy az én esetem valami

egészen egyedülálló és különleges volt. Ha pedig így áll a helyzet, már maga az a felvetés is, hogy a gyülekezetem többi tagjának is démonoktól való szabadulásra lehet szüksége, könnyen alááshatja a hitüket, és megingathatja őket.

A vége az lett, hogy a szabadulással kapcsolatos élményemet csupán a feleségemmel osztottam meg, nyilvánosan pedig egyetlen szót sem szóltam róla. Annak ellenére, hogy a keresztények olyan problémákkal jöttek hozzám, amelyek megoldhatatlannak tűntek, soha még csak nem is céloztam rá, hogy ezeknek a problémáknak a hátterében démonok állhatnak, és ezektől kellene megszabadulniuk. Szégyenkezve vallom be, hogy ezt a lehetőséget egy idő után még a saját gondolataimból is kizártam.

Ez az igeellenes döntésem jelentősen behatárolta szolgálatom hatékonyságát. Egyes hívők sikeresen eljutottak a teljes szabadságra és győzelemre a segítségemmel, mások viszont egy darabig szépen fejlődtek, aztán hirtelen valamiféle láthatatlan akadályba ütköztek. Ezek soha nem lettek teljes értékű keresztények.

Marcus és Roger

Ma már világosan látom, milyen mulasztásokat követtem el pásztori munkám során. Nagyon sajnálom, hogy bizonyos embereknek nem tudtam megadni azt a segítséget, amire szükségük volt. Két eset különösen emlékezetes számomra.

Az egyik Marcus volt, egy Németországból származó zsidó fiatalember. Népes családjukból csak ő és bátyja kerülték el Hitler gázkamráit. Később Marcus Angliában egy igen erőteljes személyes találkozást élt át a Názáreti Jézussal, majd Szent Szellemben is alámerítkezett.

Sokszor imádkoztunk együtt, és ilyenkor megfigyeltem, hogy világosan és folyékonyan beszél egy számomra ismeretlen nyelven. (Annyit tudok németül, hogy biztosan meg tudtam állapítani, hogy valamilyen más nyelven beszél.) Marcust mindig úgy ismertem, mint aki bátor és hűséges tanúbizonysága Megváltójának és Messiásának, Jézusnak. Ugyanakkor nem sikerült eljutnia arra a mély belső békességre, amelyet Jézus ígért az Őbenne hívőknek.

A holokauszt traumáján túlmenően Marcusnak egy másik súlyos érzelmi probléma is jelen volt az életében. Bátyja után ugyanis az édesanyja kislányra számított, és egyszerűen nem tudott beletörődni, hogy másodszor is fia született. Egész kisgyermekkorában lányruhákba öltöztette, és minden módon úgy viszonyult hozzá, mintha kislány lett volna.

Rendszeresen voltak olyan időszakok Marcus életében, amikor valódi békességet tapasztalt, és sikerült győztesen járnia, de újra és újra visszacsúszott a legsötétebb kétségbeesésbe. Olyan bűntudatérzés gyötörte, amelyet sem megmagyarázni, sem lerázni nem tudott. Többször előfordult, hogy azzal büntette magát, hogy a saját kezére rácsapta az ajtót, sőt olyan is előfordult, hogy megitta saját vizeletét.

Az ilyen epizódok után rendszeresen hozzám fordult segítségért. „Nem tudnád valahogy kiűzni ezt az 'ördögöt' belőlem?" - kiáltott fel nemegyszer. Én azonban lezártam az elmémet annak a lehetősége előtt, hogy valóban démonoktól való szabadulásra lehet szüksége. Végül is - nyugtattam meg magam - a saját fülemmel hallottam, hogy nyelveken szól!

Amikor végül befejeztem pásztori tevékenységemet, és elkerültem Londonból, fokozatosan megszakadt a közvetlen kapcsolatom Marcusszal. Közös barátunktól azonban később megtudtam, hogy homloklebenyműtétet kellett rajta végrehajtani - ennek a súlyos sebészeti beavatkozásnak az a lényege, hogy az agyi homloklebeny egy vagy több idegpályáját eltávolítják, hogy ily módon csillapítsák az egyébként kezelhetetlen, rendellenes agyi működést. Sajnos még ez a drasztikus beavatkozás sem tudott tartós segítséget nyújtani Marcusnak, és néhány évvel később fiatalon meghalt.

Most visszatekintve úgy érzem, bizonyára tudtam volna segíteni Marcusnak, ha hajlandó lettem volna beismerni a problémája démonikus összetevőjét.

A másik hasonló eset Rogeré volt. Ez a fiatalember egy olyan utcai összejövetelen tért meg az Úrhoz, amelyen én prédikáltam. Megtérése nagyon látványos és határozott volt, hamar megkeresztelkedett Szent Szellemben is, és az Úr agilis, elkötelezett tanúbizonyságává és

munkásává vált. Nem egy érett keresztényt megszégyenített buzgóságával és odaszántságával.

Emellett azonban volt egy visszatérő bűne, méghozzá abból a kényelmetlen fajtából, amelyről akkoriban nem volt ildomos beszélni. Az önkielégítésről volt szó. Pedig Roger nagyon utálta ezt a dolgot, és mindent elkövetett ellene, de képtelen volt tartós győzelemre jutni.

Egy napon felkeresett bennünket és kérlelni kezdett: „Imádkozzatok értem!" Volt, hogy este tíztől hajnali kettőig imádkoztunk érte. Ekkor hirtelen Roger megszólalt: „Most megy ki belőlem, most megy ki belőlem! Ne hagyjátok abba az imát; érzem. Az ujjaimban van; most megy ki!" A győzelem már karnyújtásnyi közelségbe került - de valahogy mindig kicsúszott a kezünkből.

Még jó néhány éven át kapcsolatban maradtam Rogerrel, de nem sikerült megszabadulnia ettől a problémájától.

A szonda és a csipesz

Marcus és Roger két kiemelt példa csupán azoknak az embereknek a sorából, akiknek nem tudtam hathatós segítséget nyújtani, mert a problémájukat nem démonikusként kezeltem. Eszembe jut erről egy eset, amely a második világháború során történt, amikor az észak-afrikai brit erőknél szolgáltam műtőssegédként.

Az egyik alkalommal egy brit katona jött el a rendelésünkre, akit repesztalálat ért egy közelében felrobbant bombából. Levette az ingét, és megmutatta az apró, pontszerű sebet a vállán. A seb pereme enyhén megfeketedett.

Azt hittem, tudom, mi a dolgom, és már vettem is elő a használatkészre csomagolt steril kötszert, ami orvosi felszerelésünk elmaradhatatlan része volt, miközben odafordultam az egészségügyi tiszthez:

- Hozzam a tábori kötést, uram?
- Nem, most nem az kell - válaszolta a doktor. - Hozza nekem a szondát!

Az orvos leültette emberünket egy székbe, majd benyúlt az aprócska ezüstpálcikával a férfi sebébe, és egy ideig óvatosan tapogatódzva kotorászott benne. Hirtelen a férfi felüvöltött és felpattant a székből.

- Most pedig kérem a csipeszt! - mondta az orvos. Átadtam neki a csipeszt, amellyel benyúlt a sebbe azon a ponton, ahol a szondával sikerült lokalizálnia az idegen testet. Ezután szakszerű mozdulattal kiemelt egy aprócska fekete fémdarabot, majd gondosan megtisztította a sebet, és végül így szólt hozzám:
- Most már hozhatja a kötést!

Később, mikor kettesben maradtunk, elmagyarázta:

- Tudja, az a repeszdarab, ami azt a sebet okozta, még ott volt benn. Ha csak bekötözzük a sebet anélkül, hogy a repeszt eltávolítanánk, az folyamatos fertőzésveszélyt jelent, ami számos további komplikációhoz vezethet.

Ahogy most visszatekintek a londoni szolgálatom időszakára, úgy látom, hogy nemegyszer ugyanazt a hibát követtem el, mint akkor, a háború idején, a katonaorvosi rendelésen. Miközben megpróbáltam segíteni hozzám forduló embereken, olyan sebeket igyekeztem bekötözni, amelyekben még ott volt a „fertőzés" démonikus forrása. Ezeknek az embereknek csak úgy tudtam volna hathatós segítséget nyújtani, ha a szellemi fölszerelésemben ott van ez a két fontos darab: a szellemek megítélésének „szondája" és a szabadulás „csipesze".

A következő fejezetekben elmesélem, hogyan avatkozott be Isten az életembe, és hogyan látott el a szolgálatnak ezzel a két nélkülözhetetlen eszközével.

6. Összecsapás démonokkal

1957-ben befejeztem pásztori szolgálatomat Londonban, és feleségemmel oktatási misszionáriusokként Kenyába költöztünk. Összebarátkoztunk afrikai misszionáriusok egy csoportjával, akik beszámoltak nekünk a démonokkal kapcsolatos személyes élményeikről.

Egyik alkalommal egy teljesen tanulatlan afrikai hölgy felé szolgáltak, aki kizárólag a saját törzse dialektusát beszélte. A démon azonban angolul szólalt meg a nőből: „Nem űzhettek ki bennünket; nem vagytok ehhez eléggé műveltek." A barátaim erre így válaszoltak: „Nem a műveltségünk miatt űzünk ki téged, hanem azért, mert az Úr Jézus Krisztus szolgái vagyunk!"

Elég jól megismertem ezeket az embereket ahhoz, hogy tudjam: se nem túloznak, se nem fantáziálnak. A démonokkal kapcsolatos történeteik nagyon emlékeztettek engem az Újtestamentumban rögzített esetekre, arról azonban már fogalmam sem volt, mihez kezdjek ezzel az információval. Mivel a tanárképző főiskola igazgatójaként úgyis épp elég dolgom volt, betettem az „elintézetlen" dossziémba.

Öt év után eljöttünk Kenyából, és egy ideig utazószolgálatot töltöttünk be Európában, Nagy-Britanniában, Kanadában és az Egyesült Államokban. Ezt követően 1963-ban ismét pásztori megbízást kaptam egy kis pünkösdi gyülekezetben, Seattle-ben.

Egy szombati napon felhívott otthon Eric Watson, egy karizmatikus baptista pásztor, akit távolról ismertem.

- Van itt egy nő - mondta -, aki már meg van keresztelve Szent Szellemmel. Mégis gonosz szellemektől való szabadulásra van szüksége.

Ilyet én addig baptista pásztor szájából sosem hallottam. De ami ezután következett, az még meglepőbb volt!

- Az Úr azt mutatta meg nekem, hogy te és a feleséged lesztek az eszközök a szabadulásában - folytatta. - És ma van a nap, amikor ennek meg kell történnie.

Mondanom sem kell, hogy kissé megdöbbentem. Egyáltalán nem voltam felkészülve arra, hogy egy másik személy hozzon meg egy ilyen döntést helyettem, úgyhogy elsuttogtam egy gyors imát: *„Uram, ez tényleg tőled van? Tényleg azt akarod, hogy ez így legyen, ahogy ő mondja?"*

Legnagyobb meglepetésemre azt éreztem, hogy az Úr így válaszolt: „Igen, *ez tőlem van."*

- Rendben van - mondtam a pásztornak. - Hozzátok át!

Az első csata

Miközben Lydiával együtt Watson pásztorra és a nőre vártunk, váratlanul beesett hozzánk John és Sherry Faulkner, egy presbiteriánus házaspár, akik nemrégiben nyerték el a Szent Szellem-keresztséget. Gyorsan elmondtuk nekik, milyen látogatókat várunk, és megkértük őket, hogy maradjanak és velünk együtt imádkozzanak.

Kisvártatva megérkezett Eric Watson egy szőke hajú, kék szemű hölgy társaságában, akit Mrs. Esther Henderson néven mutatott be. Gondosan szemügyre vettem a hölgyet, valamiféle külső bizonyítékát keresve különös szellemi állapotának - vad, eszelős tekintetet például, vagy valamiféle fémes csengést a hangjában. De minden hiába: teljesen hétköznapi, középosztálybeli amerikai háziasszonynak tűnt minden tekintetben. Becslésem szerint harmincöt év körüli lehetett, és sem idegesnek, sem rémültnek nem tűnt.

Watson pásztor azonnal munkához látott. Leültette Esthert egy székbe, majd hozzánk fordult: „Már megszabadult a nikotin démonától, de még vannak benne."

Miközben az elbeszélésére figyeltem, úgy döntöttem, hogy mindaddig semleges maradok, amíg az Úr valamiféle világosságot vagy vezetést nem ad.

Watson pásztor kisvártatva befejezte mondandóját, majd Esther elé állt, és hangosan így szólt:

- Ti gonosz szellemek, én megparancsolom, hogy gyertek ki Estherből!

Miután semmi nem történt, még inkább felemelte a hangját, és újra elismételte:

- Megparancsolom, hogy gyertek ki! De továbbra sem történt semmi.
- Tudom, hogy ott vagytok - folytatta a pásztor -, és megparancsolom, hogy gyertek ki Jézus nevében!

Abban a pillanatban, ahogy Jézus nevét említette, Estherből ez nagyon határozott reakciót váltott ki. Közelről figyeltem, ezért jól láttam, hogy az arckifejezése eltorzul.

Olyan volt, mintha egy másik személyiség kezdett volna a felszínre törni. Sárgás, pokoli fény villant fel a szemében. Ekkor már biztos voltam benne, hogy valamiféle más erő lakozik ebben a hétköznapi kinézetű baptista háziasszonyban.

Eric Watson továbbra is ott állt és kiáltozott erre az akármire. Nyilván úgy érezte, hogy a kiáltozás nagyobb tekintélyt kölcsönöz a személyének. Egy idő után azonban, miután rá kellett jönnie, hogy nem sokra jut, kérdő tekintettel fordult felém.

Gyorsan átgondoltam az egészet, különös tekintettel azokra a módszerekre, amelyeket maga Jézus használt. Aztán én is odaálltam Esther elé, és valami ilyesmit mondtam:

- Te gonosz szellem, aki ebben a nőben benne vagy, én most hozzád beszélek, nem a hölgyhöz. Mi a neved? Az Úr Jézus nevében megparancsolom neked, hogy válaszolj!

A válasz abban a pillanatban megjött - egyetlen rövidke, hihetetlen gonoszsággal kiejtett szó:

- Gyűlölet!

A nő egész arca színtiszta, hamisítatlan gyűlölettől izzott. Addig soha életemben nem láttam ember szemében ilyen gyűlöletet.

A démon készséges válasza újabb meglepetéssel szolgált. Hirtelenjében nem tudtam, mihez kezdjek. Végül úgy döntöttem, hogy továbbra is azon utasítások szerint járok el, amelyeket Jézus adott át a tanítványainak.

- Az Úr Jézus Krisztus nevében - parancsoltam -, te, gyűlölet szelleme, gyere ki ebből a nőből!

Erre a démon az Estherére egyáltalán nem emlékeztető, pimasz hangon így válaszolt:

- Ez az én házam! Itt élek már harmincöt éve. Nem jövök ki!

Önkéntelenül is az a bibliai rész jutott eszembe, amikor a tisztátalan szellem kimegy az emberből, és ezt mondja: *„Visszatérek az én házamba, ahonnét kijöttem."* (Mt 12,44) Tehát tökéletesen összhangban volt a Szentírással, amikor a démon úgy utalt Estherre, hogy „az én házam".

Ezen felbátorodva ismét így szóltam a démonhoz:

- Az Úr Jézus Krisztus nevében kijössz!

A démon tovább ellenkezett velem, én pedig egyre csak ezt hajtogattam: „Az Úr Jézus Krisztus nevében kijössz!"

Valósággal az akaratok harcáról volt szó. Úgy tűnt, hogy lépésről lépésre kell legyőznöm a démont. Az egyes lépések meglehetősen hosszú időt vettek igénybe. Minél többször idéztem azonban a Szentírást, minél többet használtam Jézus nevét, annál inkább felülkerekedtem az ellenségemen. Végül a démon alkudozni kezdett velem:

- Ha kijövök - kezdte -, úgyis visszajövök!

Így feleltem:

- Nem, hanem szépen kijössz, és kint is maradsz!

A démon következett:

- Ha én ki is jövök, a testvéreim itt maradnak és megölik!

Mire én:

- Nem, hanem te kijössz először, a testvéreid pedig kijönnek utánad!

Közben rájöttem, hogy egy újabb hasznos információhoz jutottam: ezek szerint nem csak egy démon van odabent! A démon tovább érvelt:

- Még ha mind kijövünk is, a lánya akkor is a kezünkben van!

Erre így válaszoltam:

- Nem, hanem először kijöttök Estherből, aztán pedig kijöttök a lányából!

Addig nem is tudtam, hogy Esthernek lánya is van, de továbbra is ezt az egyszerű elvet követtem: amit a démon mondott, én annak az ellenkezőjét mondtam.

Ezen a ponton a démon taktikát váltott. Minden figyelmeztetés nélkül Esther kezei felemelkedtek, megragadta a saját torkát, és fojtogatni kezdte magát. Az arca elvörösödött, a szemei pedig kidülledtek. Presbiteriánus barátom, John Faulkner, aki magasabb és erősebb is volt nálam, a segítségemre sietett, és egyesült erővel végül sikerült Esther kezét lefejtenünk a torkáról. Alig bírtunk vele: az ereje természetfölötti volt!

Ekkor újra támadás alá vettem a démont. Hatalmas nyomást éreztem a bensőmben, mintha csak egy léggömböt fújtak volna föl bennem, és ez a belső nyomás az Estherben lévő démon ellen irányult. Egyszer csak egy sziszegő hang jött ki Esther száján. A feje előrebukott és a teste elernyedt. Ugyanakkor a bensőmben lévő „léggömb" is leereszkedett. Tudtam, hogy a démon kiment.

Kisvártatva azonban Esther újra felemelte a fejét, és a bennem lévő „léggömb" újra kifeszült. Rájöttem, hogy most a démon egyik „testvérével" van dolgom.

Nagyjából ugyanazon a procedúrán mentem keresztül a következő démonnal, amely magát félelemként nevezte meg. A csata végén aztán ez is kijött. Esther újra elernyedt, és a bennem lévő „léggömb" is leereszkedett. Kezdtem elfáradni, ezért hátraléptem, és helyemet egy másik jelenlévő foglalta el, aki ugyanazzal a módszerrel ugyanazt az eredményt érte el.

Mire a csata véget ért, a jelenlévők mindegyike sorra került. Az egész akció összességében mintegy öt órán át tartott.

A félelem után következő démonok úgy nevezték meg magukat, mint kevélység, irigység és önsajnálat. *Ezek szerint az önsajnálat is lehet démon!* - gondoltam magamban. Ekkor kezdtem megérteni, hogy egyes emberek miért nem képesek pozitív igei hozzáállást tanúsítani nehéz körülmények között. Az eset ezen túlmenően is egy teljesen új ablakot nyitott meg előttem, amelyen keresztül teljesen más szemszögből láttam emberek viselkedését és az őket motiváló erőket.

A következő démon hűtlenségként nevezte meg magát, mielőtt kijött. Megértettem, hogy ez a szellemi erő abba az irányba hajszol egy férjes asszonyt - és bizonyára egy nős férfit is -, hogy szexuális erkölcstelenséget kövessen el.

A következő démon halálként nevezte meg magát. Ehhez először eléggé szkeptikusan viszonyultam. Addig a halált mindig egyszerűen fizikai állapotként fogtam fel. Hirtelen azonban eszembe jutott a Jelenések könyve 6. fejezetében szereplő ló, amelynek lovasát úgy hívják, hogy Halál. Ezek szerint a halál egy személy! Lehet, hogy van ilyen démon is?

Ezen elcsodálkozva megszólítottam a halál szellemét:

- Mikor mentél be ebbe a nőbe?
- Körülbelül három és fél évvel ezelőtt - válaszolta -, amikor kis híján meghalt a műtőasztalon.

Amikor a halál szelleme végül kijött, Esther hanyatt dőlve elnyúlt a padlón. Bőre viaszos volt és hideg, arca pedig olyan, mint egy halotti maszk. Színnek a nyoma sem maradt benne. Ha valaki abban a pillanatban belépett volna a szobába, azonnal azt mondta volna, hogy egy halott nő fekszik a földön.

Erről az az eset jutott az eszembe, amikor Jézus megszabadított egy fiút a süket és néma szellemtől: az pedig olyan lőn, mint egy halott, annyira, hogy sokan azt mondják, hogy meghalt, Jézus pedig megfogván kezét, fölemelé; és az fölkele" (Mk 9,26-27).

Esther mintegy tíz percen át feküdt így, majd fölemelte a kezét, dicsérni kezdte az Urat, és elkezdett nyelveken imádkozni. Az ereje lassan kezdett visszatérni, és végül felállt. Újabb fél óra elteltével ismét Watson pásztor gondjaira bíztuk, aki beültette autójába és hazavitte.

Miután kikísértük őket, Lydiával visszasétáltunk a házunkba, ahol Faulknerék vártak ránk. Csodálkozva bámultunk egymásra. Aztán valaki megszólalt: „Igyunk meg egy csésze teát!"

Ahogy elkezdtük átbeszélni a történteket, mindnyájan izgalomba jöttünk. Életünkben először szemtanúi lehettünk egy drámai, objektív, természetfölötti demonstrációnak, hogy milyen hatalmat adott nekünk Jézus a démonok fölött.

Egy újabb megszabadult fogoly

A következő hét közepén Esther Henderson felhívta a feleségemet, és így szólt: „Úgy érzem, hogy megpróbálnak visszajönni. Nem tudnál átjönni és segíteni?"

Átmentünk Estherhez, hogy tanácsot adjunk neki, és imádkozzunk vele. A jelek szerint a démonok félelemmel gyötörték, és ezen mint ajtón keresztül próbáltak meg visszatérni. Bátorítottuk, hogy álljon rá a Jakab levele 4,7 igéire: *„Engedelmeskedjetek azért az Istennek, álljatok ellene az ördögnek, és elfut tőletek!"*

Miközben beszélgettünk, Esther legfiatalabb gyermeke, egy hat év körüli kislány ott téblábolt körülöttünk. Rose-nak hívták; vékonyka, szomorkás, visszahúzódó gyermek volt. Valahányszor a szemébe néztem, elkapta a tekintetét, és lehajtotta a fejét. Hamarosan megtudtam, hogy szellemileg visszamaradottként diagnosztizálták.

Végül aztán így szóltam Estherhez:

- Tudom, hogy az ördögről aligha feltételezhetjük, hogy igazat mond, de amikor azok a démonok, amelyek benned voltak, azt mondták, hogy a lányod is a kezükben van, szerintem mégsem hazudtak.
- Imádkoznátok érte? - kérdezte Esther. Megegyeztünk, hogy a következő szombaton áthozza hozzánk Rose-t, és imádkozunk érte. Ismét meghívtuk Faulkneréket is, hogy segítsenek bennünket az imában.

Aznap, mielőtt a nappaliban imádkozni kezdtünk volna, megkérdeztem Esthert, mennyire emlékszik az előző szombaton történtekből. Elmondta, hogy semmire attól a pillanattól kezdve, hogy a gyűlölet démona átvette fölötte az irányítást, mindaddig, amíg arra tért magához, hogy hanyatt fekszik a földön, és dicséri az Urat. A démonok teljes mértékben elnyomták a személyiségét, és a hangját, valamint a gesztusait csatornaként használva saját magukat fejezték ki rajta keresztül. Kérdésünkre Esther azt is megerősítette, hogy három és fél évvel ezelőtt valóban súlyos operáción esett át, és csaknem meghalt a műtőasztalon.

Amikor Rose-ért kezdtünk imádkozni, körülbelül ugyanúgy jártunk el, mint Esther esetében. A démonok ismét megnyilvánultak, s teljesen leuralták Rose arckifejezését és gesztusait. Szóltak is a gyermek ajkán keresztül.

Az akció kellős közepén Estherhez fordultam és megkérdeztem:

- Ez a te lányod hangja? Teljesen felháborodva válaszolt:
- Még csak nem is hasonlít a lányom hangjához! Teljesen meg vagyok döbbenve, ezt sosem gondoltam volna!

A Rose-ban lévő démonok közül némelyeknek ugyanaz volt a nevük, mint az édesanyjában lévőknek, de nem voltak olyan sokan. Ahogy Esther esetében, először itt is a gyűlölet nyilvánult meg, utolsóként pedig a halál. Amikor a halál is kijött, Rose ismét csak holttesthez hasonlóan elnyúlt a padlón, mint egy héttel korábban az édesanyja.

Miután Esther és Rose teljesen megszabadult, úgy láttuk helyesnek, hogy Eric Watson pásztorlására bízzuk őket, így folyamatosan szellemi felügyelet alatt voltak. Emellett két éven át mi is kapcsolatban maradtunk Estherrel. Ez idő alatt szemmel láthatóan pozitív szellemi fejlődésen ment keresztül, bár időről időre ellent kellett állnia démonikus támadásoknak.

Rose-ból pedig egy teljesen normális, örömteli kislány lett, akiből eltűnt mindenfajta fogyatékosság. A jelek szerint tehát a démonok fojtották el természetes személyiségét és intelligenciáját.

Az Estherrel és Rose-zal kapcsolatos élményeim hatására új megvilágításból kezdtem szemlélni saját gyülekezetemet is. Kezdtem beazonosítani olyan erőket a tagokban, amelyeket addig sehogy sem értettem. Lehetséges, hogy bennük is démonok működnek? Ha ez igaz lehetett egy olyan „jó baptista" esetében, mint Esther, vajon igaz lehet egy „jó pünkösdista" esetében is?

7. Kihívás a saját pulpitusom mögött

A gyülekezetem jó pünkösdistákból állt. Nagyon szerettem őket. Időnként kiálltak és bizonyságot tettek - ahogy a pünkösdistákat erre tanítják - arról a békességről és örömről, amelyet keresztényként élveztek. Egy percig sem kételkedtem őszinteségükben. Ugyanakkor azt is tudtam, hogy időnként a békességről és az örömről tett kijelentéseik nem többek vallásos külszínnél, amely mögött megoldatlan feszültségek és nyomások rejlenek, melyeket minden erejükkel igyekeznek visszafojtani vagy elleplezni, de igazán legyőzni sohasem képesek.

Elkezdtem a szabadulásról prédikálni - eleinte körmönfont módon. Azt fejtegettem, hogy esetenként egyes személyes problémák, amelyekre nem sikerül megnyugtató megoldást találni, esetleg démonikus tevékenységnek tudhatók be. Az efféle célzásaim azonban nem sok eredményt értek el. Az emberek hátradőltek a székben, és elnéző mosollyal szemléltek. „A pásztorunk egy kissé bogaras - szinte hallottam, ahogy mondogatják egymás között -, de majd csak kinövi!"

Ha csak magamra lettem volna utalva, fogalmam sincs, hogyan oldottam volna meg ezt a kérdést. De nem voltam egyedül! Egy vasárnap délelőtt egy csapásra vége lett ennek a látszatnyugalomnak - körülbelül egy hónap telhetett el azóta, hogy Esther és Rose Henderson felé szolgáltunk -, amikor váratlanul mind Isten, mind a Sátán beavatkozott.

Aznap délelőtt az Ézsaiás könyve 59,19-ről prédikáltam: *„Amikor az ellenség árvízként özönlik be, az Úrnak Szelleme zászlót emel vele szemben."* (Az angol fordítás alapján.) Csak később tudtam meg, hogy a gyülekezetem egyik tagja az egész összejövetel hanganyagát rögzítette egy orsós magnón, így aztán utólag újra meg tudtam hallgatni a szalagot, és objektíven át tudtam tekinteni mind az üzenetem tartalmát, mind az azután kibontakozó eseményeket.

Miután körülbelül tizenöt percen át prédikáltam, a Szent Szellem átvette az irányítást, és olyan dolgokat kezdtem mondani, amelyeket nem terveztem. Még a hangom tónusa is megváltozott. Szokatlan bátorság lett úrrá rajtam.

Az üzenetem témája nagyjából ez volt: nem az számít, hogy mit tesz az ördög, mindig Istené az utolsó szó. Az Úr elkezdett példákat felhozni bennem.

„Az egyiptomiaknak ott voltak a maguk mágusai - mondtam -, Istennek viszont ott volt Mózes. Baálnak is voltak prófétái, Istennek viszont ott volt Illés!"

Aztán az villant át rajtam, hogy amikor Isten meg akarta mutatni Ábrahámnak, milyenek lesznek a leszármazottai, kivitte a sötét éjszakába, és ezzel mutatta meg neki az ég csillagait: *„Így lészen a te magod."* (1Móz 15,5)

„A Jézus Krisztusba vetett hitünk által Ábrahám magva vagyunk - folytattam -, és olyanok vagyunk, mint a csillagok. Amikor a többi fényforrás világít, a csillagok láthatatlanok. De amikor minden más fényforrás kialszik, a csillagok olyan fényesen ragyognak, mint még soha azelőtt. Így lesz ennek a korszaknak a végén is. Amikor minden fény kihuny, mi, akik Ábrahám magva vagyunk a Jézus Krisztusba vetett hitünk által, úgy fogunk ragyogni, mint a csillagok!"

Amikor idáig jutottam, egy fiatal hölgy, aki egyedül ült az első sorban, hosszú, elnyújtott, vérfagyasztó sikolyban tört ki, karjai a magasba lódultak, majd a padlóra bukott, méghozzá hölgyhöz nagyon nem méltó pozícióban, és aztán ott feküdt a földön rángatózva és nyöszörögve, pontosan a pulpitusom előtt!

Ez volt a Sátán reakciója arra a kijelentésre, hogy nem számít, mit tesz az ördög, mindig Istené az utolsó szó: egy démonikus manifesztáció ott az orrom előtt, a pulpitusnál! Most vagy be kell bizonyítanom, hogy amiről prédikálok, igaz, vagy abba kell hagynom ezt a prédikációt!

Azonnal eldöntöttem, hogy nem fogok meghátrálni a Sátán előtt. Ugyanakkor azt is tudtam, hogy segítségre lesz szükségem, úgyhogy odahívtam a feleségemet, Lydiát. Tudtam,

hogy őrá számíthatok. További bátorítást keresve, gyorsan végigpásztáztam drága jó pünkösdi gyülekezeti tagjaim arcát. Mindnyájan szinte sokkos állapotban meredtek rám. Végül a leghátsó sorban megpillantottam presbiteriánus barátaimat, Faulknereket, és előrehívtam őket.

Négyen odaálltunk a hölgy mellé, akit eleinte nem is ismertem fel, ahogy ott zihált és rángatódzott a földön. Sherry Faulkner nem várt további biztatásra: olyan izgatott volt, mint a foxi, amely patkányt szimatol.

- Te gonosz szellem, amelyik ebben a nőben vagy - kezdte -, mi a neved?

A fiatal nő torkából érdes, goromba, férfias hang tört elő:

- A nevem...

Tovább azonban nem folytatódott.

Sherry megismételte a kérdést, és a démon így válaszolt:

- A nevem... - és itt abbahagyta.

A kérdést még jó néhányszor feltette, de mindig ugyanezt a választ kapta. Így aztán közbeléptem, és ugyanazzal a formulával szólítottam meg a démont, amelyet Esther esetében is használtam:

- Te szellem, aki ebben a nőben vagy, az Úr Jézus Krisztus nevében hozzád beszélek, nem a nőhöz. Mi a neved?

A démon újra így válaszolt:

- A nevem...

Akárhányszor feltettem a kérdést, a válasz mindig ugyanaz volt. Ott voltunk a kellős közepén egy ugyanolyan intenzív, szemtől szembeni konfliktusnak, mint az Esther felé való szolgálat során. Csakhogy ezúttal az egész gyülekezetem árgus szemekkel figyelt bennünket!

Felidéztem magamban, hogy a tanítványok hogyan jelentették Jézusnak: *„Uram, még a démonok is engednek nekünk a te neved által!"* (Lk 10,17) Ezért aztán így fordultam a démonhoz:

- Jézus nevében engedelmeskedned kell nekem. Mi a neved?

Megint csak ugyanaz a válasz:

- A nevem... - és semmi több.

Láttam, nincs más megoldás, mint hogy az Ige és Jézus neve segítségével le kell győznöm ezt a démont, ezért hozzá is láttam.

Egyszer csak a démon beadta a derekát. Hangosan felkiáltott:

- A nevem... *hazugság!*

A gyülekezetben mindenki ültében ugrott egyet, de úgy, hogy lehetett hallani a puffanásokat, ahogy újra széket fognak!

Gyorsan gondolkodni kezdtem idevonatkozó igén. A Királyok 1. könyve 22. fejezetében - jutott eszembe - Akháb király prófétáinak a szájában hazug szellem volt. A kapott válasz tehát igeinek tűnt. Emellett valahogy az az érzésem támadt, hogy ez a nő nem annyira mondani, mint inkább hallgatni szereti a hazugságokat.

Így szóltam a démonhoz:

- Te hazug szellem, gyere ki ebből a nőből!

A démon ellenkezni kezdett velem, és nem volt hajlandó kijönni. Mostanra azonban már szereztem annyi magabiztosságot, hogy ha kitartóan használom Jézus nevét, előbb vagy utóbb engedelmeskedni fog nekem. Végül, mintegy tíz perc elteltével, a démon kijött olyan hangos, elnyújtott robajjal, mint amikor egy expresszvonat zúg el az ember mellett. Emberi tüdő képtelen lett volna azt a hangot olyan sokáig kiadni. Ahogy az a démon kijött, a nő nyelve kitüremkedett a száján, kékes színt öltött, és úgy ficánkolt, mint a kígyó nyelve. Végül, ahogy a hang elhalt, elnyúlt a padlón, mint egy üres zsák.

Ott, az egész gyülekezet előtt állva, csendesen megköszöntem az Úrnak, hogy a démonokkal való korábbi megtapasztalásaimra az otthonom falai mögött kerülhetett sor!

Nyilvánvaló volt, hogy egy démon kijött ebből a fiatal nőből, de a bennem feszülő nyomás arra figyelmeztetett, hogy vannak benne még mások is, amelyekkel el kell bánnunk. E nélkül a figyelmeztető jelzés nélkül könnyen azt mondhattam volna: „Dicsőség az Úrnak, a testvérnő megszabadult!" - és ezzel be is fejeztük. Előbb-utóbb azonban a viselkedése elárulta volna, hogy nem tökéletesen szabad, s ily módon a szabadulás szolgálata hitelét vesztette volna.

Ugyanakkor azt is éreztem, hogy nem lenne helyénvaló ezt a szolgálatot nyilvánosan, a vasárnap délelőtti istentisztelet keretein belül folytatni. Ezért aztán így szóltam John Faulknerhez és a gyülekezeti pénztároshoz, aki ott állt a közelben: „Legyetek kedvesek átkísérni ezt a hölgyet az irodámba, most szeretném folytatni a prédikációmat."

Ők ketten tehát Lydia társaságában kikísérték a hölgyet az irodámba, én pedig visszatértem a pulpitushoz. Kerekre nyílt szemekkel és eltátott szájakkal találtam magam szemben. Ez a kis délelőtti demonstráció jobban meggyőzte őket a démonok valóságáról, mint akármilyen prédikáció!

Kis idő elteltével tompa puffanások hallatszottak az irodám irányából. Lydia kisvártatva kidugta a fejét.

- Légy olyan kedves gyorsan idejönni! - sürgetett. Tudtam, nem nagyon jellemző rá, hogy pánikba essen, ezért így szóltam az emberekhez:

Most befejezem a prédikációt, de ti nyugodtan itt maradhattok a gyülekezetben és imádkozhattok, vagy haza is mehettek, ha úgy látjátok jónak.

Ahogy lejöttem az emelvényről, a gyülekezet egyik tagja, egy nagyon istenfélő hölgy, aki a gyülekezeti zongorista édesanyja volt, odajött hozzám és azt mondta:

- Mr. Prince, ez tényleg a mi lányunk volt?

Meglepetten álltam meg. Valóban: Sarah, a zongoristánk mindig ott ült az első sorban. Rendkívül megalapozott pünkösdista hölgy volt, aki még gyermekkorában megtért és megkeresztelkedett Szent Szellemben. Az apja pünkösdi pásztor, a férje pünkösdi bibliaiskola-hallgató, a sógora pünkösdi szolgálótestvér. Csendes fiatalasszony volt, a gyülekezet zongoristája, aki egyáltalán semmiben nem emlékeztetett a földön fetrengő nőre. Igazán nem tudtam, mit válaszoljak. Végül így szóltam:

- Igen, azt hiszem, Sarah lehetett. Senki más nem ült ott az első sorban.
- Én is bejöhetnék az irodába?
- Feltétlenül!

Sarah férje és apja is csatlakoztak hozzánk, és együtt léptünk be az irodába. Olyan jelenet fogadott, amilyenre álmomban sem gondoltam volna. John Faulkner és a gyülekezeti pénztáros két oldalról teljes erejükből tartották Sarah karjait, ő azonban újra és újra kitépte magát, és olyankor tépte le magáról a ruháit.

Ez az a pont, ahol a prédikátorok bajba kerülnek! - gondoltam magamban.

Hangosan így szóltam Sarah férjéhez és szüleihez:

- Ha jobbnak látjátok Sarah-t elvinni a pszichiátriára, én azzal teljesen egyetértek. Egyetlen lépést sem teszünk tovább, hacsak mindhárman nem biztosítotok a felől, hogy ti is így akarjátok.
- Szeretnénk, ha folytatnád - válaszoltak egybehangzóan.

John Faulkner elnézést kért és távozott, akit gyorsan a pénztáros is követett, miközben Sarah-t férje és apja fogta meg két oldalról. Ahogy azonban Sarah az ő tekintélyük alá került, a manifesztációk visszahúzódtak.

Ekkor Sarah anyja félrehívott és elkezdte elmagyarázni, hogy már éppen meg akart kérni, beszélgessek el Sarah-val és a férjével. Az anya, aki képzett ápolónő volt, rendkívül diszkrét szakmai nyelven írta le nekem, mi az, ami a fiatal pár között történik. Akkoriban a keresztények még nem használták *az orális szex* kifejezést, de én így is megértettem, mit akart velem közölni.

Eszembe jutott, milyen furcsa grimaszokat tett Sarah kinyújtott nyelvvel, miközben a hazug szellem kijött belőle. Ez lehetett netán a démoni tevékenység manifesztációja?

Ahogy elbeszélgettem a családdal, az ügynek egy újabb elemére derült fény. Sarah egészen furcsa módon belehabarodott a sógorába - a férje testvérébe -, aki ugyancsak szolgálótestvér volt. Első látásra ártatlannak tűnő leveleket váltottak egymással, amelyeknek ugyanakkor, jobban megvizsgálva, szexuális felhangjai voltak. Sarah magánál is hordott egy ilyen levelet, amelyet már megírt a sógorának, és ott volt nála a tárcájában.

- Ez egy bűnös kapcsolat - mondtam rögtön -, és ha nem térsz meg és nem hagysz fel vele azonnal, nem tudok imádkozni érted. Nem várhatod, hogy Jézus megszabadítson, ha tovább folytatod ezt a bűnt! Ha viszont kész vagy megtagadni, akkor add ide nekem ezt a levelet a tárcádból, és én itt, a szemed előtt széttépem.

Tíz perc alatt sikerült meggyőzni Sarah-t. Átadta nekem a levelet, én pedig széjjeltéptem és bedobtam a szemétkosárba.

Ahogy a kezemet újra Sarah-ra tettem, hogy imádkozzam érte, ülő pozícióban lecsúszott a földre, én pedig melléguggoltam. Úgy éreztem, az Úr azt mutatja nekem, hogy Sarah csak egyetlen pozícióban tudja átvenni a szabadulását: ha a teste előrehajol, és a fejét a térdei közé szorítja. Olyan volt az egész, mintha maga az Úr irányítaná szelíden a mozdulataimat. Finoman Sarah hátára tettem a kezemet, és a testét előrenyomtam. Aztán parancsolni kezdtem a démonoknak, hogy jöjjenek ki belőle.

A következő jó egy órán át ki is jöttek egyenként, sorban megnevezve magukat. Majdnem az összes névnek szexuális összefüggései voltak. Az egyiket flörtölésnek hívták, a másikat ölelgetésnek. Egyes nevek obszcének voltak.

Meglepő módon, ahogy kezemet Sarah hátán tartottam, szinte valamiféle elektromos műszerként működött. Ahogy az egyes démonok kijöttek, a tenyeremmel éreztem egy enyhe nyomást, mintha csak „jelezné" a távozást.

Amikor úgy tűnt, hogy az utolsó démon is kiment, Sarah ernyedten hanyatt dőlt a padlón, és körülbelül tíz percen át így feküdt. Majd fölemelte a karját a levegőbe, és dicsérni kezdte Istent a szabadulásért. Amennyire én meg tudtam ítélni, Sarah teljesen megszabadult.

Sajnos a végkimenetel elég szomorúra sikerült. Sarah soha nem jött vissza a gyülekezetünkbe. Túlságosan szégyellte magát mindazok előtt az emberek előtt, akik szemtanúi voltak a viselkedésének azon a vasárnap délelőttön. Az én szememben ez olyan volt, mint egy vádirat a gyülekezetünkkel szemben. Annyira „tiszteletre méltóak" voltunk, hogy az olyan emberek, akik tényleg bajban voltak, nem mertek közénk jönni.

Ez nagyon őszinte önvizsgálatra késztetett engem. Voltaképpen mit is pásztorolok? Egy középosztálybeli társadalmi klubot, amely vasárnap délelőttönként összejöveteleket rendez? Vagy egy olyan közösséget, ahová az emberek eljöhetnek a valóságos szükségeikkel, és segítséget kaphatnak?

Meghoztam a döntést, amely meghatározta az egész jövőmet. Nem tudtam volna jó lelkiismerettel életem hátralévő részében egy középosztálybeli társadalmi klubot pásztorolni. Úgy döntöttem, hogy azokat a képességeket, amelyeket Isten adott nekem, arra kell szánnom, hogy azoknak segítsek, akiknek leginkább szükségük van erre, még ha ez azt is jelenti, hogy el kell térnem a vallásos viselkedés bevett normáitól.

Arról azonban fogalmam sem volt, hogy ez a döntés milyen irányba viszi az életemet.

A csobbanás és a hullámfodrok

Annak a vasárnap délelőttnek az eseményei olyanok voltak, mint amikor valaki egy kődarabot bedob egy pocsolya közepébe: először egy nagy loccsanás, majd elindulnak a hullámfodrok, amelyek végül elérik a pocsolya szélét. A loccsanás az volt, amikor a démon a földre vetette Sarah-t a pulpitusommal szemben. A következő hét során aztán a feleségemmel együtt érezni kezdtük a hullámfodrokat.

Emberek jöttek hozzánk mindenfelől, sokan olyanok is, akiket soha életünkben nem láttunk. A legtöbben otthon kerestek fel, nem a gyülekezetben. Fogalmam sincs, honnan kapták meg a címünket, de egyszer csak azon kaptuk magunkat, hogy hét hét után

embereket látunk el tanácsokkal, és démonoktól való szabadulásért imádkozunk az otthonunkban. Ritkán kerültünk ágyba hajnali két-három óra előtt.

A fizikai állapotom hamarosan romlani kezdett. Megtanultam egy nagyon komoly leckét: ha nem törődöm a saját fizikai és szellemi kondíciómmal, nem leszek képes másoknak segíteni, akiknek szabadulásra van szükségük. Sőt előbb-utóbb nekem magamnak lesz szükségem segítségre. Rádöbbentem, hogy egy fizikailag-szellemileg leépült ember fokozottan sebezhető a démonikus támadások előtt.

Hamarosan arra is rájöttem, hogy a hatékony szabadulás szempontjából nagyon fontos előzetesen az alapos igei útmutatás. (Ilyen útmutatásokat a 21. és 22. fejezetben fogok leírni.) Mielőtt imádkozni kezdtem volna emberekért, fontosnak találtam, hogy feltárjam a szilárd bibliai alapját mindannak, amit tenni fogok. Ilyen módon építettem az emberek hitét, hogy ők is elvárják, amit Jézus megszerzett számukra a kereszten elvégzett áldozatán keresztül. Ezt követően hitünk egyesítésével biztosak lehettünk a győzelemben.

Mindehhez sok hosszú órára volt szükség. Időközben rádöbbentem, hogy lassan teljesen elhanyagolom az összes többi pásztori kötelezettségemet. Lehet, hogy eljött az idő, hogy visszavonuljak a pásztori szolgálatból?

Közben Isten lépésről lépésre az egyik új helyzetből a másikba vezetett be. Minden egymást követő helyzet a szolgálatom egy-egy újabb aspektusát tárta fel - ezekkel az aspektusokkal egyenként meg kellett birkóznom. Akkor aztán tovább vezetett a következő helyzetbe - de csak akkor, ha már előbb „levizsgáztam" az előzőből. Utólag áttekintve mindazt, ami történt, rájöttem, hogy Isten nem a teológiai szemináriumok bevett pedagógiai módszereivel vezetett be engem a szabadulás szolgálatába. Egy legalább akkora presztízsű iskolába íratott be: a tapasztalat iskolájába.

8. A felszín alatt

Ezek a démonokkal való drámai találkozásaim egy különös, új, szellemi birodalmat nyitottak meg előttem. Az evangéliumok démonikus manifesztációkat leíró részletei többé nem egy idegen kultúra és a távoli múlt feljegyzéseinek tűntek: hirtelen az egész életre kelt! Saját tapasztalataimból láttam meg, hogy ezek a beszámolók éppoly érvényesek a huszadik századi Egyesült Államokra, mint az első századi Izraelre.

Néhány évvel később egyszer, mikor éppen a szabadságomat töltöttem, történt velem valami, ami felidézte bennem ezeknek a démonokkal való első konfrontációknak az emlékét. Amikor életemben először búvárszemüveggel és pipával búvárkodni kezdtem, ugyancsak egy teljesen új világ tárult fel előttem a felszín alatt. Teljesen ismeretlen lények mozogtak ide-oda tündöklő színekben a legkülönfélébb növények és korallok alkotta háttér előtt - a szárazföldön sosem láttam ehhez foghatót! Milyen *érdekes* - gondoltam magamban -, *ez a másik világ csaknem egész életemben be volt zárva előttem, és alig tudtam valamit még csak a létezéséről is!* Pedig a tennivalóm annyi volt csupán, hogy feltegyem a búvárszemüveget, és bekukkantsak a víz alá!

Egy kicsit olyan ez az egész kérdés, mintha a mi „fejlett" nyugati civilizációnk csak a felszínen úszna. A humanista, a természetfölöttit tagadó világszemléletünk elfedte előlünk a szellemi világ valóságát, holott az sohasem volt távol tőlünk. A világ olyan részein, mint Afrika vagy Ázsia, az emberek mindig is teljes tudatában voltak a démonoknak, ezért nagyon kézzel foghatóan tudják ecsetelni, hogy ezek a lények hogyan avatkoznak be az emberek dolgaiba.

A nyugati világban a démonok ugyanígy folytonos és erőteljes befolyást gyakorolnak az életünkre, a humanista előítéleteink azonban megvakítottak minket e tekintetben. Ez viszont oda vezetett, hogy mivel nem vagyunk hajlandóak szembenézni a tényekkel, a démonok az ismeretlenség homályában még könnyebben tudnak tevékenykedni. Hajlamosak vagyunk a tevékenységüket nagyon tudományosan hangzó pszichológiai vagy pszichiátriai terminológiával felöltöztetni - azok a „gyógymódok" azonban, amelyekre oly gyakran hivatkozunk, a legtöbb esetben csalódást okoznak.

Szükséges tehát felvennünk a „búvárszemüveget", azaz visszatérnünk az Újszövetség szellemi perspektívájához. Jézus és az apostolok világosan elismerték a démonok realitását, és azt is bemutatták, hogyan kell velük elbánnunk. Az őáltaluk alkalmazott gyógymódok ugyan gyakran drámaiak, de minden esetben hatékonyak voltak.

Most, amikor az evangéliumi történeteket az új tapasztalataim fényében kezdtem tanulmányozni, a szolgálatom korábbi szakasza rendkívül mesterkéltnek tűnt. Nagyon szíven talált az Úrnak az a dorgálása, amelyet Izrael prófétái ellen mondott el Jeremiás idejében: *„És hazugsággal gyógyítgatják az én népem leányának romlását, mondván: Békesség, békesség, és nincs békesség!"* (Jer 6,14)

Azelőtt többnyire nem figyeltem föl rá, hogy a tanácsért hozzám forduló emberek problémái gyakran démonikus természetűek. Én a külső viselkedési jegyekkel foglalkoztam csupán. Ennek eredményeképpen még a látszólagos győzelmek is tökéletleneknek és rövid életűeknek bizonyultak. Legtöbbször nem hoztak valóságos szellemi előrelépést. Olyanok voltunk, mint Izrael népe a pusztában: ugyanazt a hegyet jártuk körbe-körbe, ahelyett hogy ráléptünk volna arra az útra, amely az Isten által elrendelt célunk felé vezet.

Pál apostol így nyilatkozott a szolgálatáról: *„Úgy viaskodom, mint aki nem levegőt vagdos"* (1Kor 9,26). Beláttam, hogy nemegyszer olyan voltam, mint a képzetlen bokszoló, aki össze-vissza hadonászik az öklével, de egyetlen érvényes ütést nem képes bevinni az ellenfél testére. A prédikációim és az imáim képtelenek voltak telibe találni a démonokat, amelyek zaklatták és megnyomorították azokat, akik felé szolgáltam.

Most azonban mindez kezdett megváltozni. Néhány röpke hét alatt Isten az egész szolgálatom számára új dimenziót nyitott meg. Miközben szinte naponta kétségbeesett emberek kerestek föl, elkezdtem Jézus szolgálatának mintáját követni, és az elért eredményeimet is az újszövetségi feljegyzésekkel vetettem egybe.

Amikor például Jézus kiűzte a démonokat, gyakran arra kérték, hogy ne tegyen meg bizonyos dolgokat, többek között, hogy *„ne küldje őket a mélységbe"* (Lk 8,31), arról azonban egyetlen említés sincs, hogy valaha szembeszálltak volna vele, vagy nem engedelmeskedtek volna neki. Másrészt viszont az én első próbálkozásaim során egyik-másik démon nemegyszer nyíltan szembefordult velem.

Esther esetében, azt hiszem, elijeszteni próbáltak, azt remélve, hogy majd elállok attól, hogy különösebben erőltessem az ellenük indított támadásomat.

Rájöttem, hogy a fölöttük lévő hatalmam Jézustól származik, ugyanakkor szemmel láthatólag nem volt ugyanazon a szinten, mint az övé. Arra is rájöttem, hogy amikor a Szentírást kitartóan idézem, és Jézus győzelmét hirdetem, valamint megvallom a nevét, a démonok előbb-utóbb engedelmeskednek.

Az Estherrel, Rose-zal és Sarah-val kapcsolatos tapasztalataimból végül egy sajátos teológiai kérdés bontakozott ki bennem: milyen mértékben helyes vagy bölcs dolog szóváltásba keveredni a démonokkal? Jézus szolgálatából a legvilágosabb példa ezzel kapcsolatban a Lukács evangéliuma 8,27-33-ban van följegyezve:

> *És mikor ő kiment a földre, jöve elébe a városból egy ember, kiben ördögök [démonok] voltak sok időtől fogva; sem ruhába nem öltözött, sem házban nem lakott, hanem a sírboltokban. És mikor meglátta Jézust, felkiálta és lábai elé esék néki, és fennszóval monda: Mi közöm van nékem teveled, Jézus, felséges Istennek Fia? Kérlek téged, ne gyötörj engem! Mert azt parancsolá annak a tisztátalan szellemnek, hogy menjen ki az emberből. Mert gyakran elragadá őt: annak okáért láncokkal és béklyókkal megkötözve őrizteték; de a kötelékeket elszaggatván, az ördögtől [démontól] a pusztákba hajtaték. Megkérdé pedig őt Jézus, mondván: Mi a neved? És ő monda: Légió; mert sok ördög [démon] ment vala bele. És kérék őt, hogy ne parancsolja nékik, hogy a mélységbe menjenek. Vala pedig ott egy nagy disznónyáj, legelészve a hegyen; és kérék őt, hogy engedje meg nékik, hogy azokba menjenek. És megengedé nékik. És minekutána kimentek az ördögök [démonok] az emberből, bemenének a disznókba; és a disznónyáj a meredekről a tóba rohana, és megfullada.*

Lukács elbeszélése bizonyos tanulságokat nagyon világosan kiemel.

Jézus azzal kezdte a szolgálatot, hogy megparancsolta a démonnak, jöjjön ki a férfiból. Ezt követően a férfi - pontosabban a démon a férfiban - nemcsak visszaszólt, hanem kiabált Jézussal (lásd 28. vsz.). Ezt követően Jézus megkérdezte: „Mi a neved?" (30. vsz.), mire a démon így válaszolt: „Légió". Egy légió átlagos létszáma valaha négyezer-kétszáz és hatezer katona között volt. Jó sok démon lehetett hát ebben a férfiban!

Ekkor a démonok „kérni" (eredetiben: kérlelni) kezdték őt, hogy ne küldje Őket a mélységbe (31. vsz.). Lehet, hogy a sok különféle démonnak, amelyek ebben az emberben laktak, mindnek volt mondanivalója! Jézus szemmel láthatólag meg sem próbálta megakadályozni Őket ebben. Végül a démonok alkudozni kezdtek: ha már mindenképpen ki kell menniük, legalább azt engedje meg, hogy a disznókba menjenek - és Jézus meg is adta az engedélyt (lásd 32. vsz.).

Abban a pillanatban, hogy a démonok bementek a disznókba, mind a kétezer állat (lásd Márk 5,13) berohant a tóba és megfulladt (lásd 33. vsz.). Hát nem elképesztő, hogy egyetlen emberben annyi démon volt, hogy azok néhány perc leforgása alatt kétezer disznót képesek voltak a vízbe fojtani?

Ahogy ezen gondolkoztam, két fontos következtetésre jutottam. Először is, hogy teljesen igei - és néha szükséges is - megkérdezni a démontól, hogy „mi a neved?". Másodszor, ha a démonok válaszolnak, fontos az így nyert információ alapján arra kényszeríteni őket, hogy ismerjék el Jézus Krisztus tekintélyét, és jöjjenek ki az áldozatukból.

Azóta még jobban megértettem, hogy ha megtudjuk egy démon nevét, ez olyan, mint valami tárgynak a nyele vagy fogója: annál fogva engedelmességre lehet bírni. Ahhoz is hasonlíthatjuk, mint amikor sikerül megtudnunk a nevét egy olyan kutyának, amely támadással fenyeget bennünket. Ha parancsoló hangnemben a nevén szólítjuk a kutyát, az nagy valószínűséggel az első lépés lehet ahhoz, hogy engedelmességre bírjuk.

Azon is elgondolkodtam, vajon Jézus miért engedte meg a démonoknak, hogy bemenjenek a disznókba. Arra a következtetésre jutottam, hogy ez egy olyan alternatíva lehetett, amibe

ők is hajlandóak voltak belemenni. Ha ugyanis egyszerűen csak ki kellett volna menniük az emberből, és nem találtak volna azonnal más áldozatot maguknak, ez olyan harc elé állíthatta volna a férfit, aminek a nyomásába talán még bele is pusztulhatott volna.

Fontos szem előtt tartanunk, hogy Jézusnak minden szava és tette egyetlen, nagyon is gyakorlatias célt szolgált: hogy a démonok kijöjjenek az emberből. Ezzel az esettel tehát nem igazolhatjuk, hogy jogos volna szóba állnunk a démonokkal bármilyen más cél érdekében.

Elsősorban arra gondolok, hogy teljes mértékben helytelen, sőt rendkívül veszélyes dolog is, ha az ember valamiféle konkrét kijelentést vár a démonoktól. Isten azért adta nekünk az Ő Szent Szellemét, hogy minden igazságra elvezető tanítónk és minden kijelentésünk forrása legyen. A Szent Szellem az igazság Szelleme, ellenben a Sátán a hazugságok atyja. Ha tehát valaki bármiféle sátáni forrásból próbál kijelentést nyerni, az megveti a Szent Szellemet, és kiszolgáltatja magát a megcsalattatásnak.[7]

Azokban az első hetekben Isten mély könyörületességre indította a szívemet azok iránt, akiket démonok gyötörnek. Elkezdtem belátni az olyan problémák felszíne alá, amelyek látszólag egyszerűen fizikai vagy pszichológiai jellegűeknek tűntek, és fölfedeztem a háttérben működő démonikus erőket. Rendkívül izgalmas élmény volt, hogy segíteni tudok olyan embereknek, akiknek a szükségeit korábban még csak meg sem értettem. Isten egyre nagyobb felháborodással töltötte be a szívemet amiatt, hogy népéből oly sokan még mindig démonok igájában nyögnek.

Miután Jézus feloldozta a démoni kötelékekből azt az asszonyt, akit a betegség szelleme már tizennyolc éve kétrét görnyedve tartott, a vallási vezetők azért indítottak ellene támadást, mert nem követte az ő szombattal kapcsolatos előírásaikat. Jézus is szent felháborodással válaszolt: *„Hát ezt az Ábrahám leányát, akit a Sátán megkötözött ímé tizennyolc esztendeje, nem kellett-é feloldani e kötélből szombaton?"* (Lk 13,16)

„Ámen, Uram! - válaszolom én erre. - Dehogyisnem kellett feloldani! És így kell cselekedni mindazzal a sok ezer követőddel, akiket hasonló kötelékekben tartanak és gyötörnek a démonok!"

[7] A hetvenes években szolgálótestvérek egy csoportja, akik démonok kiűzésével foglalkoztak, elkezdtek hosszas párbeszédbe elegyedni velük abból a célból, hogy jobban megértsék a szellemvilág működését. Mindez katasztrofális következményekkel járt. A csoport súlyos doktrinális tévelygésbe került, és közülük többen idő előtt meghaltak.

9. Kiterjedő szolgálatom tanulságai

Wiközben mi Lydiával együtt buzgón szolgáltunk azok felé az emberek felé, akik az otthonunkban felkerestek bennünket, a gyülekezetünk tagjai is buzgón tárgyalták egymás között, mi történt Sarah-val, a zongoristánkkal. Egyesek őszintén örültek annak a győzelemnek, amelyet sikerült learatnunk, mások viszont megijedtek, megzavarodtak. Úgyhogy bejelentettem, hogy szisztematikus tanítást fogok adni erről a témáról a hétközi bibliatanulmányozó összejövetelünkön.

Körülbelül száz ember gyűlt össze. Nagyon tárgyilagosan végigvettem velük a démonokkal kapcsolatos újszövetségi utalásokat, és mindig gondosan rámutattam, hogyan lehet fölismerni őket és elbánni velük. Mikor azonban arra készültem, hogy bezárjam a bibliaórát a szokásos pásztori elbocsátó imával, a hívők tiltakozni kezdtek.

- Most nem hagyhatod abba! - mondták. - Segítségre van szükségünk!
- Hányatoknak van szüksége segítségre? - kérdeztem. - Emeljétek fel a kezeteket!

Amikor körülbelül ötven kéz emelkedett a magasba, úgy éreztem, ez itt a teljes csőd. Jól emlékeztem még, milyen komoly küzdelmet jelentett, mikor egyszerre csak egyetlen személy felé szolgáltam. Hogyan bírnék most egyszerre ötvennel?

Abban a pillanatban egy inspiráció villant át bennem. Eszembe jutott, hogy nem egy ízben, mikor a megtérés üzenetét prédikáltam, tíz-húsz ember is előrejött, hogy megbánja a bűneit, és üdvösséget nyerjen. Soha egy pillanatra sem képzeltem, hogy az én saját felelősségem volna üdvözíteni őket. Ahogy belevezettem őket egy imába, mindnyájan egyenként, személyesen kapcsolatba léptek azzal az egyetlen személlyel, aki üdvösséget tud adni nekik: Jézus Krisztussal, az Üdvözítővel. Az évek során sok száz ember nyerte el a szemem láttára az üdvösségét ezen az egyszerű eljáráson keresztül.

Ugyanaz a Jézus Krisztus, aki a Megmentő - okoskodtam -, a Szabadító is. Egyedül Jézus képes megtörni a démonikus kötelékek erejét az emberek élete fölött, és csak Ő tudja szabadon bocsátani őket. Ezért aztán annyi a dolgom csupán, hogy az embereket kapcsolatba hozzam a Szabadítóval.

Megkértem azokat, akik fölemelték a kezüket, hogy jöjjenek előre, a többieket pedig arra kértem, hogy maradjanak a helyükön, és csendben imádkozzanak. Aztán elmagyaráztam azoknak, akik szabadulást igényeltek, hogy közvetlen, személyes közösségbe kell lépniük az Úrral, és felvázoltam azt a négy egyszerű feltételt, amelyet be kell tölteniük:

- Gondold végig, hogy valóban megtértél-e, azaz tényleg elfordultál-e a bűn minden formájától!
- Csak Jézusra nézz; egyedül Ő a szabadító!
- A kérésedet kizárólag arra alapozd, amit Jézus a kereszthalálával megtett érted, és semmi szín alatt ne a saját „jócselekedeteidre"!
- Egy akarati döntéssel bocsáss meg minden embernek, aki valaha megsértett vagy ártott neked!

Végezetül emlékeztettem őket arra az ígéretre, amelyen keresztül én magam is elnyertem a depresszió démonától való szabadulásomat: *„De mindaz, aki az Úrnak nevét hívja segítségül, megmenekül"* (Jóel 2,32). Hivatkoztam továbbá Jézus szavaira is: *„az én nevemben démonokat utasítanak ki"* (Mk 16,17 - a Weymouth-féle fordítás alapján). Végül hozzátettem: „Jézus nevében van hatalmatok kiutasítani a démonokat magatokból!"

Ezt követően bevezettem Őket egy egyszerű imába, amely biztosította, hogy a fenti feltételeket betöltsék, és az imát a következőképpen zártam: „És most, Úr Jézus, ellene állok minden gonosz szellemnek, amely befolyást szerzett fölöttem, és hivatkozom a te szabadulással kapcsolatos ígéretedre. A te nevedben, Úr Jézus." Ezután együttesen imádkoztam értük, ők pedig elkezdték átvenni a szabadulásukat.

A következő tizenöt perc eléggé zajosan telt: visítások, zokogás, köhögés, reszketés. Volt, aki a földre esett, míg mások semmiféle külső jelét nem adták annak, hogy bármi is történik bennük.

Mikor végül lecsendesedtek, megkérdeztem, hányan érzik, hogy sikerült elnyerniük azt a szabadulást, amiért imádkoztak. Körülbelül hetvenöt százalékuk felemelte a kezét. A maradék huszonöt százaléknak további személyes szolgálatra volt szüksége. Elbocsátottam azokat az embereket, akiknek a szüksége betöltésre került, és a feleségemmel együtt nekiálltunk segíteni azoknak, akik ottmaradtak. A legtöbb esetben csak annyit tettünk, hogy melléjük álltunk és bátorítottuk őket, hogy továbbra is kitartóan használják Jézus nevét ellenségükkel szemben. Felhívtuk továbbá a figyelmüket néhány igére, amelyet hasznosan idézhetnek.

Egyes esetekben az derült ki, hogy mégsem töltötték be teljesen azokat a feltételeket, amelyeket az előbb felvázoltam. Leggyakoribb akadálynak az bizonyult, hogy sokan nem tudtak megbocsátani az ellenük vétkezőknek.

Mindezek alapján egy létfontosságú alapelvet sikerült elsajátítanom: a leglényegesebb kérdés nem az, hogy én magam rendelkezem-e a szükséges tekintéllyel, hanem hogy a szabadulást kereső emberek betöltik-e az Isten által ehhez szabott feltételeket. Jézus ígérete, melyet a tanítványainak adott, mit sem változott az elmúlt évszázadok során: "Ímé, *adok néktek hatalmat... az ellenségnek minden erején; és semmi nem árthat néktek"* (Lk 10,19). A dolog minden egyes esetben azon múlik, hogyan reagálnak azok, akik felé szolgálunk. Ha az emberek betöltik az igei követelményeket, a szabadulásnak meg kell történnie.

A teljes szabadulás azonban még a feltételek betöltése esetén sem jön mindig azonnal, hanem gyakran egy progresszív folyamat, ahogy az érintett személy egyre inkább megérti, hogy az életének mely területei állnak démonikus befolyás alatt. A háttérben gyakran generációs átok vagy valamiféle okkult forrásból származó átok sötét árnya is ólálkodhat. (Ezzel a témával részletesebben egy másik könyvemben foglalkozom, melynek címe *Áldás és átok*[8]*,* de e könyv 21. fejezetében is visszatérünk rá.)

Viták

Ebből az esetből megtanultam, hogy a szabadítás szolgálata nem elsősorban az én személyes tekintélyem próbája. Sokkal inkább olyan eszköz, amellyel a legnagyobb szükségben lévő embereken segíthetünk. Azóta folyamatosan arra teszem a legnagyobb hangsúlyt a szolgálatom során, hogy elmagyarázzam az embereknek Isten feltételeit, és arra biztassam őket, hogy helyesen reagáljanak.

Az a hétközi bibliaóra fordulópontot jelentett a szolgálatomban. Amikor rádöbbentem, hogy az emberek többsége kollektív módon is képes átvenni a szabadulását, ha előtte megfelelő útmutatásokat kap, többé nem voltam a személyes szabadító szolgálatra korlátozva. Sőt egyenesen azt tapasztaltam, hogy ha száz ember ugyanannak a célnak az érdekében egybegyűl egyesült hittel, ennek az ereje rendszerint nagyobb, mint egy magányos személy hite.

Ahogy sikerült megragadnom ezt az alapelvet, az Úr elkezdett utat nyitni számomra, hogy sokkal nagyobb léptékben is alkalmazhassam. Végül 1964-ben visszavonultam a pásztori szolgálattól, és hittel kilépve helyközi bibliatanítói szolgálatba álltam, pontosabban a tanítás és a szabadítás szolgálatának a kombinációjába.

Az Úr már rögtön az elején egyértelművé tette számomra: nem akarja, hogy „specialistává" váljak a szabadulás területén. Megértettem, hogy az emberek szabadulása a démonoktól szerves részét képezi az evangélium üzenetének, ezért nem kezelhetjük úgy, mint valamiféle, kizárólag „szakértőkre" tartozó, szokatlan extrát. A példaképem továbbra is Jézus volt, aki *„...prédikál vala azoknak zsinagógáiban, egész Galileában, és ördögöket* [démonokat] *űz vala"* (Mk 1,39). Az evangéliumok tanúsága szerint Jézus mindig készen állt a démonok kiűzésére, valahányszor prédikált. Ha ez nem így lett volna, nagyon sok ember szükségét képtelen lett volna betölteni, és a szolgálata nem lehetett volna teljes.

---

[8] Prince, Derek: Áldás és átok. Budapest, 2007, Karizmatikus Klasszikusok

Ahogy az Úr az egyik ajtót a másik után nyitotta meg előttem, a nevem egyre ismertebbé kezdett válni az Egyesült Államokban Krisztus Testének legkülönbözőbb szektoraiban. Egyesek nagyon vehemensen ellenezték azokat a manifesztációkat, melyek igen gyakran kísérik a szabadítás szolgálatát, mások viszont sürgős segítségért fordultak hozzám. És a segélykiáltások száma jóval felülhaladta a kritikákét!

Az egyik korai élményem rendkívül emlékezetes számomra. 1965-ben arra kértek, hogy bibliatanítóként vegyek részt egy nagyszabású, nemzetközi, teljes evangéliumi konferencián, melyet a chicagói Conrad Hilton Hotelben rendeztek meg. Az egyik alkalommal körülbelül hatszáz ember jelenlétében a démonoktól való szabadulásról tanítottam. Amikor a végén feltettem a kérdést, hányan érzik, hogy alighanem szabadulásra van szükségük, legalább kétszáz kéz emelkedett a magasba. Ezt látva gyors hálaadás fakadt fel belőlem Istenhez, hogy már korábban megtanította nekem a kollektív szabadító szolgálat alapelveit!

Mikor ezek az emberek előrejöttek, lényegében ugyanazokat az útmutatásokat adtam meg nekik az Isten feltételeivel kapcsolatosan, amelyek kisebb csoportoknál már hatékonyan beváltak. Aztán ugyanúgy bevezettem őket az imába, mint más összejövetelek esetén. Végül arra biztattam, őket, hogy személyesen kiáltsanak az Úrhoz szabadulásért, miközben én kollektív módon imádkoztam értük.

Az ezt követő jelenet enyhén szólva kaotikusra sikeredett! Többen leestek a földre, és zihálva rángatóztak, miközben a démonok elhagyták őket. Egyes nők sikítottak, miközben a démonok kimentek belőlük. Mások pánikszerűen elhagyták a termet, és felmentek a hotelszobájukba, mondván, hogy be nem teszik a lábukat mindaddig, amíg én vagyok a prédikátor.

Ez az összejövetel jókora ellenséges kritikát szabadított a nyakamra. A következő évek során azonban nemegyszer találkoztam emberekkel Egyesült Államok-szerte, akik azzal üdvözöltek: „Én is azon az 1965-ös, a Conrad Hilton Hotelben tartott összejövetelen szabadultam meg!"

Egyesek azon az alapon támadták meg a szabadító szolgálatomat, hogy nem végzem azt olyan hatékonysággal, mint Jézus. Ezek rendszerint a Máté evangéliuma 8,16-ra hivatkoztak: *„...egy szóval kiűzé a tisztátalan szellemeket, és meggyógyít vala minden beteget"* - arra utalva ezzel, hogy ahol Jézus szolgált, ott nem volt zajos és rendetlen felfordulás. Ez azonban - ahogy a 3. fejezetben kifejtettem - nem egészen korrekt. Ugyanennek az evangéliumnak más részletei ugyanis nyilvánvalóan olyan esetekről számolnak be, ahol a szabadulás zajos és rendetlen körülmények között ment végbe.

Ezenfelül Máté azt is megjegyzi, hogy Jézus nemcsak a démonokat utasította ki, hanem *„meggyógyít vala minden beteget".* Sok más prédikátorhoz hasonlóan én magam is gyakran imádkoztam a betegek gyógyulásáért, de sajnos olyat sosem tapasztaltam, hogy mind meggyógyultak volna. Mégsem emlékszem, hogy bárki valaha is azzal támadta volna meg a betegek felé való szolgálatomat, hogy nem végzem olyan hatékonysággal, ahogyan Jézus. Akkor vajon miért olyan fontos ez a kérdés a démonoktól való szabadulás esetében?

Azzal is tisztában voltam, hogy nem tudok olyan jól tanítani, mint Jézus, de ilyen alapon sem kaptam soha kritikákat, és senki nem vetette fel, hogy ezért hagyjam abba a tanítást. Ráadásul többen azok közül, akik ilyen módon kritizálták a szabadító összejöveteleimet, maguk is bibliatanítók voltak. Biztosra vettem, hogy egyikük sem meri azt állítani, hogy van olyan jó tanító, mint Jézus, a jelek szerint azonban ez egy cseppet sem zavarta őket abban, hogy továbbra is tanítsanak. Akkor vajon miért érik ilyen elfogult kritikák pontosan a szabadító szolgálatot?

Két fő okra tudok gondolni. Először is, hogy a Sátán féltékenyen rejtegeti démoni királyságának titkait. Az évszázadok során a keresztények elméjében sikerült a félelem és a babonás tudatlanság olyan falait felépítenie, amelyek elzárják előlünk mind a Szentírás igazságait, mind a gyakorlati tapasztalatok tényeit.

Második okként arra tudok gondolni, hogy a keresztény egyház az idők során kifejlesztette a maga „helyénvalónak" tartott viselkedési formáit - úgymond - az Isten házában. A legtöbb esetben ebben nincs helye az emberi bűn és démonikus elnyomás mocskos tényeinek. Egyes gyülekezeti tagok megbotránkoznak azokon a zajos és rendetlen megnyilvánulásokon, amelyek gyakran kísérik a démonok kiűzését. A méltóság sok esetben előbbre való a szabadulásnál.

Megint csak Jézus szolgálatának tanulmányozásába fogtam, és több esetet fedeztem fel, amikor a démon vagy a démonok sikoltoztak, illetve kiabáltak vele; félbeszakították a prédikációját; megszaggatták az embereket, miközben jöttek ki belőlük. Mikor végül kimentek, az emberek egy darabig úgy feküdtek a földön, mintha meghaltak volna; földhöz verték az embert, miközben szó szerint habzott a szája. Az egyik - már említett - eset azzal végződött, hogy egy kétezer fős disznócsordát belehajszoltak a tóba. Jézust azonban mindez láthatólag nem zavarta, és a leghalványabb kísérletet sem tette, hogy elfojtsa ezeket a manifesztációkat. Egyszerűen úgy kezelte a dolgot, hogy ez is része a szenvedő emberiség felé irányuló teljes szolgálatának.

Lassan ráébredtem, hogy három lehetséges forrásból származhatnak az ilyen megnyilvánulások: a Szent Szellemtől, a gonosz szellemektől és végül a rakoncátlan emberi testből. Mindegyikhez megfelelőképpen kell viszonyulnunk. Ha egy bizonyos megnyilvánulás a Szent Szellemtől van, abban fel kell ismernünk Őt, és együtt kell működnünk vele. Ha egy másik megnyilvánulás egy gonosz szellemtől származik, ennek ellen kell állnunk, a gonosz szellemet pedig ki kell utasítanunk. Ha pedig a rakoncátlan emberi test a forrás, megfelelő fegyelmezésben kell részesítenünk, hogy uralhatóvá váljon.

Az igei megoldás ugyanakkor nem az, hogy valamiféle merev kontrollt gyakorolunk minden egyes összejövetel fölött, hogy semmiféle rendbontó manifesztációra ne kerülhessen sor. Ez messze túllépi azt a mintát, amelyet Jézus állított fel számunkra. Ha így cselekednénk, ráadásul arról a tényről is megfeledkeznénk, hogy Jézus szolgálata során a Szent Szellem kenete volt az, ami a démonokat megnyilvánulásra kényszerítette. A hasonló kenet ma is hasonló eredményeket produkál.

Ha a démonok egyáltalán nem nyilvánulnak meg, lehetőségünk sem nyílik arra, hogy kiutasítsuk Őket. Ily módon továbbra is az emberek életének felszíne alatt maradhatnának, és szabadon folytathatnák ártalmas és destruktív tevékenységüket. Ha rájuk bíznánk a dolgot, a démonok minden bizonnyal sokkal inkább választanák a „kontrollt", mint a kiutasítást. Ugyanakkor azt is be kell látnom, hogy egyes esetekben nem sikerült pontosan azonosítanom bizonyos manifesztációk forrását. Eltűrtem némely testi demonstrációkat, mivel szellemi indíttatásúaknak ítéltem őket, ahelyett hogy megfelelően elbántam volna velük. (Mindenesetre bízom benne, hogy az évek során érzékenyebbé váltam az ilyen témákban is.)

Nem minden kritika volt viszont ellenséges, amit kaptam. Voltak barátaim, akik azzal fordultak hozzám: „Derek, az rendben van, hogy kiűzöd a démonokat, de talán nem nyilvánosan kellene ezt csinálni, ahol másokat zavar." Ez már az én szememben is elfogadhatónak tűnt, viszont úgy éreztem, hogy mielőtt változtatnék a módszereimen, tovább kell tanulmányoznom Jézus szolgálatát, hogy lássam, vajon Ő nyilvánosan vagy intim módon kezelte-e az ilyen ügyeket.

A legnagyobb meglepetésemre azt találtam, hogy az evangéliumok feljegyzései értelmében Jézus talán legrendszeresebb és legkövetkezetesebb nyilvános tevékenysége nem más volt, mint a démonok kiűzése. Sőt egyetlenegy példát sem sikerült találnom, amikor egy személyt démonűzés céljából félrehívott volna. Szolgálatának ez az aspektusa a társadalom nagyobb érdeklődését váltotta ki, mint bármely más eleme. Szemmel láthatólag nem foglalkozott vele, hogy a szabadulást keresőket esetleg elriasztja a szégyen és a zavar. Úgyhogy végül úgy döntöttem, nem fogom továbbfejleszteni Jézus módszereit!

További leckék

A saját életemre az gyakorolta a legmélyebb és legtartósabb hatást, hogy a szabadító szolgálat új megvilágításba helyezte számomra a keresztet. Saját tapasztalataimból győződtem meg róla, hogy a démonok fölötti hatalmunk *kizárólag* Jézus győzelméből származik, amelyet az értünk kiontott vére, halála és diadalmas feltámadása által aratott.

A Sátán egyik első számú fegyvere az egész emberiséggel szemben *a bűntudat.* Ezért nevezi őt úgy a Biblia, hogy *„az atyánkfiainak vádlója"* (Jel 12,10). Folyamatosan arra próbálja emlékeztetni Istent, hogy vétkesek vagyunk Isten igazságos törvényének az áthágásában.

Azzal érvel továbbá, hogy nem tarthatunk jogosan igényt Isten kegyelmére, hanem igazság szerint Isten ítéletét kell elszenvednünk.

Jézus azonban az értünk bemutatott engesztelő halálával *„eltörölte a parancsolatokban ellenünk szóló kézírást",* és *„lefegyverezvén a fejedelemségeket és a hatalmasságokat"* (Kol 2,14-15) kivette kezükből az ellenünk fordított legfőbb fegyverüket: *a bűntudatot.* Ennek eredményeképpen most: *„Megigazulván... hit által, békességünk van Istennel"* (Róm 5,1). Az, hogy megigazultunk, azt jelenti, hogy Krisztus igazságossága nekünk tulajdoníttatik, amelyben viszont semmiféle bűn nincsen, ezért nincs helye többé a bűntudatnak. Az egész olyan, mintha egyenként odaálltunk volna már a mennyei bíróság elé, és kihirdették volna az ítéletet: *nem bűnös!* Ezen az alapon - és csakis ezen az alapon - jogunk van gyakorolni azt a hatalmat, amelyet Jézus adott nekünk a démonok fölött.

Miután számos alkalmam nyílt démonokkal szembesülni, lassan megtanultam, hogy egyáltalán nem hatja meg őket a vallásos terminológia. Teljesen hidegen hagyják őket a felekezeti címkék és az egyházi státusok. Ha azonban Jézus nevét használjuk, és bátran megvallunk olyan igéket, amelyek Jézusnak a kereszten aratott győzelméről szólnak - valamint arról a kikezdhetetlen igazságosságról, amelyet tőle nyertünk hit által -, akkor az arroganciájuk és gonoszságuk hamar szertefoszlik. Egyből elkezdenek olyan megvetésre méltó lényekként viselkedni, amilyenek valójában. Mi pedig meglátjuk beteljesedni a Jelenések könyve 12,11-et: *„És ők* (mármint a hívők) *legyőzték azt* (a Sátánt) *a Bárány véréért [vére által] és az ő bizonyságtételüknek beszédéért [beszéde által]".*

Nem egy esetben azt tapasztaltam, hogy a démonizált személy teste azért remeg, mert a démonok félelme nyilvánul meg ilyen módon. Ezért mondja Jakab azt, hogy a démonok is hisznek és rettegnek, azaz remegnek (Jak 2,19). Máskor a démon arra kényszeríti az áldozatát, hogy dugja be a fülét a kezével, hogy ne kelljen hallania Jézusnak a kereszten megszerzett győzelméről szóló bátor kijelentéseket. Egyedül ez szolgálhat ugyanis a démonoktól való szabadulás alapjául, ugyanakkor rendkívüli gyötrelmet jelent számukra.

Szolgálatom kezdetén Isten még egy fontos igazsággal álmélkodásba ejtett: *a megtérés* fontosságával! Olyan emberek, akik életének bizonyos területeit démonok uralták le, és ennek következtében valamilyen bűnös cselekedetet követtek el, gyakran hajlamosak így beszélni: „Én nem vagyok felelős. A démon befolyására tettem! Nem tudtam uralkodni magamon." Ezzel egyúttal arra is utalnak, hogy ők nem bűnösek, így aztán megtérésre sem lehet szükségük. Az Apostolok cselekedetei 17,30 feljegyzése értelmében Pál így szólt az Athénban egybegyűltekhez: *„Isten... parancsolja az embereknek, mindenkinek mindenütt, hogy megtérjenek."* A *mindenkinek mindenütt* kifejezés hatósugara alól nyilván egyetlen személy vagy hely sem lehet kivétel. Kivétel nélkül minden ember felé az Isten követelménye, hogy megtérjen.

Alapvetően azért kell mindnyájunknak megtérnünk, mert mindnyájunkban az a lázadó természet működik, amelyet Ádámtól örököltünk. Mindnyájan lázadók vagyunk, akik szembeszálltak Istennel. Mindaddig nem tudunk megbékélni vele, míg abba nem hagyjuk a lázadást - azaz, amíg meg nem térünk. Ez tehát a megtérés igazi lényege: felhagyni a lázadással. Ez elsősorban nem érzelem kérdése, hanem az akaraterőnkkel kivitelezett döntés.

Ezen az univerzális lázadáson túlmenően azonban mindnyájan súlyosbítottuk a helyzetünket saját bűnös cselekedeteinkkel és önakaratunkkal is. Gyakran előfordul, hogy ezeknek a rossz döntéseknek és cselekedeteknek a sora oda juttatja az illető személyt, hogy többé nem képes ellenállni annak a démonikus nyomásnak, hogy ismételten elkövessen egy bizonyos bűnös cselekedetet. Az ilyen emberek a szó legszorosabb értelmében *kényszerítve* érzik magukat, ennek ellenére éppúgy felelősek, már csak azok miatt a rossz dolgok miatt is, amelyek oda juttatták őket, hogy többé nem képesek elleneállni az ördögnek. Tehát az ilyeneknek is meg kell térniük.

Úgy tapasztaltam, hogy két fő akadálya lehet a szabadulásnak: a megtérés hiánya, valamint a másoknak való megbocsátás hiánya, azaz a neheztelés. Azoknál az embereknél viszont, akik ennek a két követelménynek eleget tettek, minden esetben tapasztaltam, hogy elégségesnek bizonyult az a Jézustól kapott tekintélyem, hogy kiűzzem a démonokat belőlük. Persze meg kellett határoznom ennek a hatalomnak a korlátait is.

Hallottam például olyan emberekről, akik miután kiűzték a démonokat, „mélységbe vetették őket". Vajon ez igei? Én nem találtam a Bibliában olyan esetet, amikor Jézus a mélységbe űzte volna a démonokat. A gadarai férfi esetében is (lásd Máté 8,28-32) csak annyi

történt, hogy Jézus jóváhagyta a démonok kérését, és megengedte, hogy bemenjenek a disznókondába. Ennél messzebbre Ő sem ment. Ezt megelőzően a démonok azt kérdezték tőle: *„Azért jöttél ide, hogy idő előtt meggyötörj minket?"* (29. vsz.) Ezek szerint a démonok tisztában voltak vele, hogy Isten örökkévaló programjában van egy meghatározott idő, amikor el kell szenvedniük végső büntetésüket, addig azonban bizonyos mértékig engedélyt kaptak arra, hogy folytathassák mostani tevékenységüket. Ennek megfelelően Jézus is az Ő Atyja által felállított határokon belül maradt.

Nemzetközi szolgálat

Ahogy kitartóan hirdettem azokat az igazságokat, amelyekre Isten tanított meg a szabadulással kapcsolatban, a tanításaimról készült felvételek egyre nagyobb körben kezdtek forogni nemcsak az Egyesült Államokban, hanem más nemzetekben is. 1967-ben például Új-Zélandba kaptam meghívást, ahol életem első nyilvános szabadító összejövetelét tarthattam meg az USA határain kívül. Későbbi új-zélandi látogatásaim során többször találkoztam olyan keresztényekkel, akik még mindig emlegették azt az összejövetelt, sőt többen ott nyertek szabadulást. Azóta már több mint húsz más országban is alkalmam nyílt nyilvános szabadító összejöveteleket rendezni.

Az egyik legemlékezetesebb összejövetelre 1984-ben került sor a közép-afrikai Zambia északnyugati sarkában, egy távoli, eldugott vidéken. Mintegy hétezer bennszülött afrikai gyűlt össze arra a tanítói konferenciára, amelyen én voltam a fő szónok. A „nézőtér" egy hatalmas, természetes amfiteátrum volt, amely jó futballpálya méretű lehetett, és enyhén lejtett a felállított színpad felé. Az aljnövényzetet eltakarították, a fákat azonban meghagyták az árnyékukra való tekintettel. Az ágak között átszűrődő napfénnyel együtt az egész olyan volt, mint valami szabadtéri katedrális. Az emberek a földön ültek - férfiak, nők, öregek, fiatalok, anyukák csecsemőkkel és apró gyermekekkel -, és az egész hely zsúfolásig megtelt.

A felkérés úgy szólt, hogy öt napon át tanítsak. Úgy láttam, nagyszerű lehetőségem nyílik ezen keresztül, hogy a hallgatóságom előtt feltárjam Isten megváltói tervét, amely a bűn és a Sátán fogságából *„az Isten fiai dicsőségének szabadságára"* vezet (Róm 8,21).

Az első üzenetem arról a mindenre kiterjedő áldozatról szólt, amely minden kor minden emberének minden szükségét betölti: a keresztről. Amikor a közönségemet megtérésre szólítottam fel, nagyon sokan reagáltak és nyerték el üdvösségüket.

Ezt követően arról tanítottam Őket, hogyan lehet átlépni az átokból az áldásba. Elmagyaráztam nekik, hogy a kereszten Jézus *„átokká lett érettünk",* hogy mi *„Ábrahám áldását"* örökölhessük, akit Isten minden dologban megáldott (Gal 3,13-14). Majd bevezettem ezeket az afrikaiakat - akik nagyon is tudatában vannak az átkok valóságának, és rendkívül félnek is tőlük - egy olyan felszabadító imába, amelyben csaknem mindnyájan részt vettek (ismét megjegyzem, hogy erről részletesebben a 21. fejezetben szólok).

Az üzenetem végén egy jól öltözött férfi jött oda hozzám, és a lábam elé vetette magát. „Köszönöm, köszönöm, köszönöm! - ismételgette. - Egész életemben nem volt egy olyan napom, amely fájdalom nélkül telt volna el. Életemben először ma ment el tőlem a fájdalom!"

A harmadik napon arról tanítottam őket, hogyan lehet felismerni a démonok tevékenységét, és hogyan lehet megszabadulni azoktól. A végén pedig bevezettem őket egy kollektív szabadító imába.

Az ezt követő jelenet enyhén szólva drámaira sikeredett! Az azon a vidéken élő afrikaiakat, akik kiváló vadászok, a varázslódoktorok arra tanítják, hogy a siker érdekében meg kell nyitniuk magukat az elejteni kívánt állat „szelleme" előtt (úgy mint oroszlán, elefánt vagy bivaly).

Sajnos nagyon gyakran a feleségeiket is hasonló szellemek kerítik hatalmukba.

Amikor elmondtuk a kollektív szabadító imát, ezek az „állatszellemek" elkezdtek megnyilvánulni. A dzsungel hangjainak kakofóniája következett. Az első sorokban egy férfi, akiben oroszlánszellem volt, megpróbált rám támadni, valaki azonban közbeavatkozott, így a végén a földön kötött ki. Többen mások - férfiak és nők egyaránt - az orrukkal túrni kezdték a

földet, mint a disznók. Számos nő hason kezdett csúszni a földön, mint a kígyó. Egy férfi fatörzsként hengergőzött az emelkedőn fölfelé egészen a bejáratig.

Az egész jelenet úgy festett, mintha egyenesen a pokol fővárosába, az ördögök tanyájába csöppentem volna, de az egészben az volt a legelképesztőbb, hogy egyetlen erőszakos cselekmény sem történt! A segítőim folyamatosan Jézus nevét hívták segítségül. Körülbelül egy óra elteltével a kavarodás elült. Az ezt követő természetfölötti békesség arról győzött meg engem, hogy az emberek többsége sikeresen megszabadult.

A konferencia negyedik napjának témája a Szent Szellemben való alámerítkezés és annak vétele volt. Miután bevezettem az embereket egy imába, több ezren kezdtek egyszerre nyelveken szólni. Egészen lenyűgöző volt! Végül az utolsó napon arra tanítottam az embereket, hogyan kell használni a Szent Szellem beszédajándékait, majd bevezettem őket ezeknek az ajándékoknak a személyes gyakorlásába. Az eredmény olyan volt, mintha csak Pálnak a Korinthosziakhoz írt 1. levele 14,31-ben lejegyzett szavai teljesedtek volna be: *„Mert egyenként mindnyájan prófétálhattok, hogy mindenki tanuljon, és mindenki vigasztalást vegyen."*

Ez a zambiai konferencia sok tekintetben a csúcspontját jelentette mindannak, amire Isten engem megtanított. A szabadulás önmagában nem végcél, viszont egy olyan fontos fázis, amely nélkül sok keresztény soha nem volna képes eljutni arra a beteljesedésre, amelyet Jézus elkészített a számára. Azóta több hasonló összejövetelt volt szerencsém levezetni olyan országokban, mint Oroszország, Kazahsztán, Törökország és Lengyelország. Mindenütt arra tanítottam az embereket, hogyan lehet felismerni és kiutasítani a démonokat - és ez mindig meg is hozta a Szent Szellem erejének és ajándékainak dicsőséges megtapasztalását.

Ezeknek a nyilvános konferenciáknak a terhe és az Úr olyan irányú vezetése miatt, hogy tegyek nagyobb hangsúlyt az írásbeli szolgálatomra, ma már igen ritkán foglalkozom személyes tanácsadással. Az eredmények azonban azt mutatják, hogy az írásaimon keresztül sokkal több embernek tudok segíteni, mint a személyes tanácsadással.

A következő fejezetben néhány olyan fontos személyes tanulságot szeretnék összefoglalni, amelyre a mások felé való szolgálat során tettem szert.

10. Folyamatos személyes konfliktusok

A 4. és 5. fejezetekben beszámoltam már a depresszióval való fájdalmas küzdelmemről, valamint arról, hogy büszkeségemből fakadóan gyülekezetem előtt nem voltam hajlandó elismerni, hogy voltaképpen démonoktól való szabadulásra volt szükségem. Emellett mindig azon az állásponton voltam, hogy ha valaki démonoktól való szabadulással akar szolgálni mások felé, neki magának démonmentesnek kell lennie. Ugyanakkor azt is vallottam, hogy ha valaki Jézus Krisztusba vetett hite által elnyerte az üdvösségét, nem kell tökéletes keresztúnnyé válnia ahhoz, hogy másoknak is bizonyságot tegyen, és másokat is üdvösségre vezessen, sőt, egy új megtérő lelkes tanúbizonysága gyakran hatékonyabb, mint egy érett hívő kidolgozottabb előadásmódja.

Mint rájöttem, hasonló elv érvényesül a szabadító szolgálat terén is. Olyan hívők, akik maguk is átmentek szabaduláson, gyakran rendkívül sikeresen tudnak a szabadulásban szolgálni mások felé, hiszen személyes megtapasztalásuk van Jézus nevének és Isten Igéjének erejéről. Emellett nagy empátiával tudnak a szenvedőkhöz fordulni. A másik oldalon viszont a teológiai ismeret gyakran inkább akadály, mint segítség. A szabadulás tipikusan olyan szolgálat, ahol az embernek hajlandónak kell lennie arra, hogy „összepiszkolja a kezét", hiszen közvetlenül a Sátán gonosz királyságának képviselőivel kell foglalkoznia.

A szabadító szolgálatban való részvételhez az alapkövetelményt Jézus a Márk evangéliuma 16,17-ben fektette le: *„Azokat pedig, akik hisznek, ilyen jelek követik: az én nevemben ördögöket* [démonokat] *űznek..."* Jézus tehát egyetlen feltételt követelt meg csupán: az egyszerű hitet nevében és Igéjében. Ez egyaránt igaz olyan esetben, ha valaki másokból, illetve ha önmagából kívánja kiutasítani a démonokat.

Miközben mások problémáit igyekeztem diagnosztizálni, és másoknak próbáltam abban segíteni, hogy elnyerjék szabadságukat, érdekes módon a saját problémáimra is értékes megoldásokat nyertem. Hamarosan ugyanis két fontos alapelvet sikerült megállapítanom. Az első, hogy számos - sőt talán a legtöbb - démonikus probléma a gyermekkorban kezdődik. A második, hogy ha egy személynek a démonokkal kapcsolatos problémája különlegesen makacsnak és kitartónak bizonyul, annak gyökerét szinte mindig az okkultizmusban kell keresni. Az ilyen esetekben a teljes szabadulás aligha történhet meg anélkül, hogy ezt a gyökeret feltárjuk és megfelelően kezeljük.

Az én esetemre sajnos mindkét alapelv vonatkozott. Szüleim brit származásúak voltak, névleges keresztények. Hosszú időn át Indiában éltek, én magam is ott születtem, és ötéves koromig ott is éltem. Ahogy az a brit felső körökben szokás, édesanyám hamarosan egy dadára bízta a nevelésemet, történetesen egy hindu *ayah-ra* (dajkára), aki életem első éveiben kétségkívül a legerőteljesebb szellemi befolyást gyakorolta rám. Nem emlékszem pontosan, mit csinált, de azt tudom, hogy később, fiatal fiúként gyakran az volt az érzésem, hogy valamilyen gonosz erő kíséri a lépteimet.

Ez a sötét befolyás végigkísérte egész gyermekkoromat. Tinédzserkoromban idealizált álmokat szőttem magamban Indiáról, és úgy képzeltem, hogy az a hely valamiféle ezoterikus bölcsesség forrása, amely sokkal magasabb rendű a mi nyugati, materialista kultúránknál. Cambridge-i diákéveim során komolyan jógáztam, sőt olyan ambíciókat is dédelgettem magamban, hogy egyszer jógi leszek. Ha a világszerte való utazgatás már akkor is olyan könnyű lett volna, mint ma, minden bizonnyal valamelyik indiai guru ajtaja előtt kötöttem volna ki.

A cambridge-i egyetemen görög filozófiát tanultam, és ezen belül is leginkább Platón érdekelt. A két kedvenc figurám ebben az időben Szókratész és Platón volt. Később, a második világháború idején természetfölötti módon találkoztam Jézus Krisztussal (ahogy arról már a 4. fejezetben említést is tettem), és ez teljesen új irányt adott az életemnek. Attól kezdve nagyon elszánt bibliatanulmányozó lettem. Gondolkodásom nagy része azonban még mindig Platón befolyása alatt állt, és az írásait továbbra is szakirodalom gyanánt őrizgettem.

Ahogy a későbbiekben egyre inkább megnyílt a szemem arra, milyen módokon szolgáltatják ki magukat az emberek a démonoknak, megértettem, hogy az én esetemben a Szókratész és Platón iránti csodálatom nyithatott olyan rést a személyiségemben, amely a démonikus befolyást lehetővé tette. Maga Szókratész nyíltan is elismerte, hogy egy démon befolyásolja az életét. Amikor halálra ítélték, és meg kellett innia a bürökből készült méregitalt, az utolsó szó jogán ezzel fordult oda egyik munkatársához:

„Tartozunk egy kakassal Aesculapiusnak!" Ezzel azt akarta mondani, hogy áldozzanak fel egy kakast az ő nevében Aesculapiusnak, a gyógyulás pogány istenének.

Annak ellenére, hogy az értelmiség köreiben Szókratész igen nagy presztízsű névnek számít a mai napig is, viselkedése nem sokban különbözik attól, ahogyan ma egyes országokban kakast áldoznak fel voodoo ceremóniák során. A bálványimádás akkor is bálványimádás, ha elegáns, klasszikus görög stílusban adják elő.

Arra is ráébredtem, hogy hasonló okkult befolyás ért másik kedvencem, Platón írásain keresztül is. Utolsó nagyobb lélegzetű dialógusában, a *Timaioszban* nyíltan elismerte: „Isten nem szól hozzánk." Így aztán az egyiptomi okkult irodalomhoz fordult kijelentésért, amikor az univerzum titkait kutatta.

Miközben a szabadulást igénylő hívők tömegein próbáltam segíteni, újra és újra megfigyelhettem azt a szoros kapcsolatot, amely az okkult dolgokkal való foglalkozás és a súlyos depressziós problémák között fönnáll. Egyre inkább világossá kezdett válni előttem, hogy a fiatal pásztor koromban átélt küzdelmek az én esetemben is minden bizonnyal ennek a forrásnak tulajdoníthatók.

Végül 1970-ben, egy napon, miközben a Mózes 5. könyve 7,26-on gondolkodtam - „utálatosságot pedig ne vígy be a te házadba, hogy átokká ne légy, mint az, hanem megvetvén vesd meg azt és utálván utáld meg azt, mert átkozott" - körbejártam az otthonomban, és rádöbbentem, hogy jó néhány „utálatosság" van a birtokomban. Ezért aztán döntést hoztam, amely meggyőződésem szerint rendkívül fontos következményekkel járt életem és szolgálatom azt követő pályájára nézve: elhatároztam, hogy semmi olyan tárgyat nem tartok meg a tulajdonomban, amely akár a legcsekélyebb módon is gyalázza Jézus Krisztust, vagy bármely módon ajtót nyit a démonikus befolyás előtt.

Megszabadultam hát egy sor olyan tárgytól, amelyet a felmenőimtől örököltem: például négy antik, gyönyörűen hímzett kínai birodalmi sárkánytól, valamint egyéb kínai antik tárgyak valóságos kis gyűjteményétől, amelyeken mind rajta volt a sárkány emblémája. Megszabadultam továbbá olyan tárgyaktól, amelyeket gyönyörű arab kalligrafikus írás díszített, mely minden bizonnyal Mohamedet és a muzulmánok istenét, Allahot dicsőítette. Nagytakarítást tartottam a könyvtáramban is, különösen Platón könyvei tekintetében, de azok között a könyvek között is, amelyek az okkultizmust magasztalták. Kidobtam továbbá egy csomó olyan verset, amelyeket abban az időben írtam, amikor még bele voltam habarodva Indiába.

E lépéseim következtében drámai módon megváltozott körülöttem a szellemi atmoszféra. Olyan volt, mint mikor valaki a félhomályból hirtelen kilép a verőfényes napsütésre.

Őszintén megvallva aggaszt, hogy számos keresztény vonakodik elfogadni azt a tényt, hogy Isten mennyire gyűlöli az okkultizmus minden formáját. Ha akár a legcsekélyebb okkult befolyást is eltűrjük az életünkben, ezzel olyan erőknek szolgáltatjuk ki magunkat, amelyek saját szellemi jólétünket alapjaiban veszélyeztetik.

Emlékszem, hogy *a Bewitched (Megigézve)* című tévésorozat az okkultizmust mulatságos és ártalmatlan dologként próbálta eljuttatni a képernyőn keresztül az otthonokba. Az emögött rejlő megtévesztő erőt fölfedezve több hívőtársamat figyelmeztettem, mennyire veszélyes, ha megengedik, hogy ilyen befolyás alá kerüljön az elméjük és a szellemük. Ma, három évtized elteltével a tévéadók az okkult programok valóságos özönét sugározzák, melyek számos esetben igen körmönfont módon rendkívül destruktív hatást gyakorolnak a családokra. Nem kevésbé igaz ez az internet esetében, valamint különböző filmek, videók, játékok és a gyermekek számára készült más szórakoztató eszközök igen széles skálájának vonatkozásában.

Harcom a félelemmel

Az én esetemben a démonoktól való szabadulás lépésről lépésre történt, minden bizonnyal az okkult hátterem és örökségem következtében. A mai napig is előfordul, hogy szabadulás céljából kell keresnem az Urat. Az egyik fő ellenségem, amely egész életemen át kitartóan támadott, a félelem szelleme, és mindez még gyermekkoromra nyúlik vissza. Bizonyos körülmények között megmagyarázhatatlan félelem kerít hatalmába. A gyomrom összeszorul, a testem megmerevedik, néha még el is sápadok, annak ellenére, hogy az akaraterőmet összeszedve kívülről rendszerint tudok uralkodni magamon, hogy a körülöttem lévők ne vegyék észre a belül dúló küzdelmet.

Nagyon élénken megmaradt bennem az első eset, amikor ezt a fajta félelmet átéltem. Kilencéves voltam, és egy autó hátsó ülésén ültem, amely szédületes sebességgel száguldott lefelé egy lejtőn. Az egész testem megfeszült, és egyszer csak egy furcsa, kellemetlen csiklandozást kezdtem érezni a lábamnál, amely fölkúszott a lábamon keresztül, és úgy tűnt, mintha a gyomrom alján megpihent volna.

Végül is nem történt baleset, de a félelem szelleme valahogyan belém költözött.

Miután megtértem és Szent Szellemben is megkeresztelkedtem, ezek a félelemrohamok lényegesen ritkultak, de teljesen nem szűntek meg. Valahányszor szabadulásra volt szükségem, tudtam, mi a teendőm. Segítségül hívtam az Urat, és meg is szabadultam. Abban azonban valahogy nem tudtam sikeres lenni, hogy a szabadságomat meg is őrizzem. A testi vagy érzelmi fáradtság gyenge pillanataiban, amikor a szellemi védelmi rendszerem csak alapjáraton működött, a félelem szelleme észrevétlenül újra beszivárgott. Természetesen amint felfigyeltem jelenlétére, újra igényeltem és át is vettem a szabadulást.

Eleinte nem nagyon értettem, miért kell újra és újra ezzel a problémával küszködnöm, míg aztán a Szentírásból megértettem, hogy Isten legerőteljesebb szolgái közül is számosan folytonos harcban álltak a félelemmel. Ott van például Dávid, a rettenthetetlen hős, Izrael seregeinek bajnoka és kapitánya. Rendkívül közeli és bensőséges kapcsolatban állt az Úrral, mégis számos félelem gyötörte. Például a Zsoltárok könyve 34,5-ben ezt mondja: *„Megkerestem az Urat, és meghallgatott engem, és minden félelmemből kimentett engem."*

Nagyon elgondolkodtatott az a kifejezés, hogy *minden félelmemből.* Kezdtem végiggondolni, hányféle félelmet ismerünk: sötétségtől való félelem, magasságtól való félelem, emberektől való félelem, kudarctól való félelem, betegségtől való félelem, halálfélelem, bezártságtól való félelem (klausztrofóbia), a tág terektől való félelem - más néven tériszony (agorafóbia), az ismeretlentől való félelem... A teljes lista igen-igen hosszú lenne. Aki ezek bármelyikétől is szenved, az tudja, mennyire fájdalmasan valóságosak!

Eszembe jutott továbbá Pál leírása a Makedóniában elszenvedett megpróbáltatásairól. Nemcsak kívülről, hanem belülről is támadás érte: *„...mindenképpen nyomorogtunk; kívül harc, belül félelem"* (2Kor 7,5).

Mindezzel magamat nem Dávidhoz vagy Pálhoz akarom hasonlítani, akik kétségkívül az Úr legvitézebb szolgái közül valók, mindazonáltal nekik is meg kellett vívniuk a maguk harcát a félelemmel, ezért rájöttem, hogy nekem sem kell feltétlenül leírnom magamat csak azért, mert bennem is zajlanak ilyen küzdelmek. Idővel azt is megtanultam, hogyan kell elbánnom egy-egy ilyen támadással. Ma, amikor csak kezdem érezni a környékező félelem ismerős tüneteit, azonnal a Timotheoszhoz írt 2. levél 1,7 saját magamra alkalmazott változatát fordítom vele szembe: *„Nem félelemnek szellemét adott nekem az Isten; hanem erőnek és szeretetnek és józanságnak szellemét." Ezzel* együtt ellenállok a félelem szellemének. Ha ezt teszem, mindig megtapasztalom a győzelmet. A félelem szelleme megtámadhat kívülről, de belém hatolni nem képes többé!

Alapvető szellemi konfliktus

Az ilyen és ehhez hasonló tapasztalatok arra vezettek, hogy értékeljem át a keresztény életről alkotott felfogásomat. Mindig is hálás leszek azoknak a keresztényeknek, akiken

keresztül 1941-ben eljuthattam az Úrhoz. Mély benyomást gyakorolt rám az a kompromisszumot nem tűrő megközelítés, ahogyan a Szentírást Isten inspirált, hamisítatlan Igéjeként fogadták el. Ahogy azonban egyre többet tanulmányoztam a Bibliát, és egyre többet találkoztam olyan problémákkal, amelyekkel hívő keresztényeknek kellett szembenézniük, rá kellett jönnöm, hogy egyes tantételeik nem a Szentíráson, hanem emberi tradíción alapulnak.

Például magát a keresztény életet gyakran egy túlontúl leegyszerűsített nézőpontból fogták föl: az ember megtér, újjászületik, megkeresztelkedik vízben, betöltekezik Szent Szellemmel, elkezd nyelveken szólni - és ezzel a problémái meg is szűntek. Persze ez így nincs tantétel formájában kimondva, mégis nagyban meghatározza számos keresztény gondolkodásmódját.

Sajnos azonban a keresztény élet a valóságban egyáltalán nem ilyen! Ahogy évtizedek óta az Úrral járok, sok más társammal együtt el tudom mondani, hogy igazából azt sem tudjuk, mi az, hogy szellemi probléma mindaddig, amíg Szent Szellemben alá nem merítkezünk. Akkor kezdjük csak el igazán megérteni az olyan kifejezések valódi jelentését, mint a *kísértés* vagy a *gyötrés* vagy a *szellemi konfliktus!*

Mindez persze nem ok arra, hogy elcsüggedjünk. Magának Jézusnak a példáját kell követnünk: ahogy a Szent Szellem rászállt, és elkezdte a szolgálatát mint Messiás, azaz Felkent, az azt követő negyven napja rendkívül intenzív személyes konfliktusban telt el a Sátánnal a pusztában. Jézus *„Szentlélekkel telve"* (Lk 4,1) ment bele ebbe a konfliktusba, melynek során győzelmet aratott a Sátán fölött, és *„a Szellemnek erejével"* (14. vsz.) kezdte el nyilvános szolgálatát. A Szent Szellem teljes ereje tehát még Jézusban sem szabadult fel mindaddig, amíg győzelmesen meg nem ütközött a Sátánnal egy közvetlen személyes összecsapás során.

A Jézus által felállított minta mindnyájunk számára követendő. Isten csak olyan mértékben szabadítja fel bennünk a Szent Szellem erejét, amilyen mértékben győzedelmeskedni tudunk a saját szellemi konfliktusunkban. Jézusnak negyven napjába telt megszerezni a győzelmét, ekkor azonban totális diadalt aratott. Nekünk is az Ő példáját kell követnünk annak ellenére, hogy a mi győzelmeink sohasem lesznek egy szinten az övével.

Nem kerülhetjük ki a Sátánnal való konfliktusokat, ha azt szeretnénk, hogy a Szent Szellem ereje felszabaduljon az életünkben! Az effajta szellemi konfliktusok tehát egyáltalán nem a kudarc vagy a bukás jelei. Sőt, inkább azt mondhatjuk, hogy ezek egy gyümölcsöző szolgálat elengedhetetlenül szükséges feltételei.

Mindezzel kapcsolatban első feleségemre, Lydiára tudok gondolni, aki ma már az Úrral van. A negyvenes években az akkori Palesztinában találkoztam vele először, és az együtt töltött évek során az egyik legbátrabb és legelkötelezettebb keresztényként ismertem meg. Valamikor sikeres tanárnőként indult a pályája egy tehetős dán család tagjaként. Isten szavának engedelmeskedve mindezt feladta, és Jeruzsálembe költözött, nem tudván, mit tartogat számára az isteni küldetés.

1928-ban magához vett egy haldokló csecsemőt, és addig ápolta, amíg teljesen fel nem gyógyult. (Ezt a történetet a *Találkozás Jeruzsálemben* című könyvemben mesélem el.) A következő húsz éven át Lydia árva kislányokat nevelt egy maga alapította otthonban, egy szál egyedül egy olyan kultúrában, ahol a nőket általában alacsonyabb rendűeknek tekintik.

Azokban az években rendszeresen zavargásokkal, sőt banditák zaklatásaival kellett szembenéznie, valamint nyomorral és igen kezdetleges életkörülményekkel - a zsidók és a muzulmánok ellenállásáról már nem is beszélve.

De soha egy pillanatra sem ingott meg! Egész életére ez a győztes kiállás volt jellemző - akár a háború utáni London nyomasztó légkörében kellett helytállnia, akár a kelet-afrikai missziós állomáson, akár az utazószolgálatban mellettem eltöltött évek során - egészen az 1975-ben bekövetkezett haláláig.

Volt azonban az életének egy olyan epizódja, amely nagyon meglepett engem. A hetvenes években sok száz ember felé szolgáltunk együtt szabadítással, és számos dicsőséges győzelmet arattunk. Egyszer egy különösen sikeres összejövetel után éppen visszatérőben voltunk abba a lakásba, amelyet a gyülekezet bocsátott rendelkezésünkre, amikor Lydia egyszer csak nem volt hajlandó beszállni a liftbe. Úgy döntött, hogy inkább gyalog megy fel a negyedik emeletre. Amikor megkérdeztem, miért, csak ennyit válaszolt: „Nem érzem jól magam a liftben."

Ahogy erről tovább faggattam, eszébe jutott egy eset még Dániából, gyermekkorából, amikor talán ötéves lehetett. Bemászott játszani a lépcsőfeljáró alatti szekrénybe a nagynénje házában, a nagynéni pedig látva a nyitott ajtót, hirtelen mozdulattal becsukta és rázárta. A kis Lydia váratlanul egy sötét börtönben találta magát, és valóságos hisztérikus rohamban tört ki. Sikoltozni kezdett, és vadul dörömbölt az ajtón. A nagynéni gyorsan a segítségére sietett, de az a néhány másodperc is elég volt a klausztrofóbia - a bezárt helyektől való félelem - démonának, hogy behatoljon a gyermekbe.

Ahogy Lydia problémájára fény derült, és sikerült a félelem szellemét beazonosítanunk, együtt imádkoztunk, és teljes mértékben megszabadult. Soha többé nem volt gondja a liftekkel.

Mindkettőnket teljesen megdöbbentett, hogy Lydiának szabadulásra volt szüksége azok után, hogy oly sok más embert szabaduláshoz segített! Végül aztán azt tanultam meg ebből, hogy mindig készen kell állnunk megfelelően reagálni a Szent Szellem késztetéseire, még akkor is, ha az nem illik bele a teológiánkba! Ha Lydiával együtt nem imádkoztunk volna aznap este, valószínűleg soha nem ért volna el teljes győzelmet azon a területen.

Úgy érzem, aligha lephetnek meg többé bármiféle démonikus konfliktusok, bármilyen érett keresztényekről legyen is szó! Rájöttem például arra is, hogy számos fizikai betegség és erőtlenség mögött is démonikus tevékenységet kell keresnünk. Előfordult, hogy begyulladt a torkom, meghűltem vagy arcüreggyulladásom volt, és hiába imádkoztam gyógyulásért, semmi nem történt. Több hetem elment ezekre a kellemetlen betegségekre, amíg teljesen ki tudtam lábalni a tünetekből.

Egy nap azonban bibliaolvasás közben arra figyeltem föl, hogy amikor Jézus bement Simon Péter házába, Péter anyósát lázas betegen találta. *„És Jézus mellé állván, megdorgálá a hideglelést, és az elhagyá őt; és ő azonnal felkelvén, szolgála nékik."* (Lk 4,39 - kiemelés tőlem.) Miért kellett Jézusnak *megdorgálnia* a lázat? Nyilván azért, mert többet látott abban a lázban, mint egyszerű fizikai állapotot!

Legközelebb, mikor meghűltem és belázasodtam, úgy döntöttem, hogy Jézus példáját követem. Úgy álltam ellene, mint egy démonnak, és nagyon erőteljes szabaduláson mentem keresztül. A tünetek egy-két hét helyett huszonnégy órán belül teljesen elmúltak!

Azóta, ha bármiféle fájdalomról vagy betegségről van szó, fenntartom annak a lehetőségét, hogy démon állhat mögötte. Ha ez a diagnózis beigazolódik, a teljes szabadulás rendszerint gyorsan megtörténik. Ha viszont a probléma mégis természetes fizikai állapotnak bizonyul, akkor gyógyulásért imádkozom, és várom az Úrtól a választ. Emellett hálásan elfogadom az orvosok és a gyógyszerek nyújtotta segítséget is, ha az Úr úgy vezet.

Természetesen abszurd feltételezés volna, hogy minden betegség démonikus eredetű. Van, amelyik igen, van, amelyik nem. Nagyon fontos, hogy gyakoroljuk a szellemi megítélő képességet, ami által megbizonyosodhatunk róla, melyik betegség vezethető vissza démonokra, és melyik nem. A Zsidókhoz írt levél szerzője a kezünkbe adja a kulcsot, hogyan fejleszthetjük ki ezt a fajta szellemi ítélőképességet: *„Az érett korúaknak pedig kemény eledel való, mint akiknek mivoltuknál fogva gyakorlottak az érzékeik a jó és a rossz között való különbségtételre."* (Zsid 5,14 - kiemelés tőlem)

Kettős követelménnyel találjuk tehát szembe magunkat. Először is *táplálkoznunk* kell a szilárd eledellel - azaz Isten teljes kijelentésével, melyet az egész Biblián keresztül adott meg számunkra. Nélkülözhetetlen tehát az alapos igeismeret. Másodszor, *gyakorolnunk* kell az ítélőképességet. Ez nem olyasvalami tehát, ami csupán a Biblia ismeretén vagy elméleti tudáson keresztül kiépülne bennünk. Persze itt nem csak a démonok tevékenységének a fölismeréséről van szó. Minden helyzetben folyamatosan gyakorlatoztatnunk kell szellemi érzékeinket.

Döntő pillanatok

1994-ben nagyon különös, váratlan élményben volt részem. Keresztény közbenjárók egy csoportjával együtt vártunk az Úrra. Egyszer csak akaratomtól teljesen függetlenül a kezem fölemelkedett a levegőbe, a testemen pedig görcsös rángatódzás futott végig. Először zavarba

jöttem, és igyekeztem visszafogni magam, arra tekintettel, hogy vajon mit gondolnak a többiek. Azután magamnak szegeztem a kérdést: *„Melyik számomra a fontosabb - hogy mit gondolnak az emberek, vagy hogy mit akar Isten tenni?"*

Úgy döntöttem, hogy minden fenntartás nélkül átadom magam annak, amit Isten akar cselekedni. (Egyébként a többiek nagy része túlságosan elfoglalta magát Istennel ahhoz, hogy bármit is észrevegyen abból, ami velem történt.) Ez a görcsös rángatódzás több percen át tartott; végül megnyugodtam, és a testem elernyedt. Tudtam, hogy valamilyen gonosz szellemtől szabadultam, és a *merevség* szó jött fel bennem. Aztán az Úr azt is megmutatta nekem, mikor és hogyan jött be ez a szellem.

1915-ben születtem Indiában, és akkoriban arrafelé az egészségügyi szolgáltatás meglehetősen primitív volt. Tizennyolc hónapos koromban az orvos azt állapította meg, hogy az egyik lábam hosszabb a másiknál. Az egyik lábamat öt hónapra sínbe rakták, és anyámnak azt mondták, mindig a hátamon altasson. Ennek eredményeképpen testem bizonyos tagjai kicsit bemerevedtek, és képtelenné váltam bizonyos, másoknak teljesen normális mozdulatokra.

Az azóta eltelt csaknem nyolcvan év során rengeteg áldást nyertem Istentől: üdvösséget, Szent Szellem-keresztséget, csodálatos gyógyulást, különféle szellemi ajándékokat. Ez a merevség szelleme azonban mindaddig nem hagyott el, amíg Isten szuverén módon be nem avatkozott, le nem leplezte és ki nem űzte. E szabadulásom óta addig soha nem észlelt szabadságot tapasztalok a mozgásomban.

Lydiához hasonlóan második feleségem, Ruth is aktívan részt vesz szabadító szolgálatomban. Azonban az ő élete sem volt mentes a démonikus konfliktusoktól. Megtanultuk, hogy Isten a maga szuverenitásában és sajátos időzítésében a számunkra legváratlanabb helyzetekben is leleplezheti a démonikus tevékenységet.

Talán tíz éve lehetett, amikor egy reggel az ágyunkban ülve szokásunk szerint Bibliát olvastunk, amikor Ruth egyszer csak elkezdett arról beszélni, hogy gyakorló zsidóként milyen befolyásoknak volt kitéve. Többek között utalt arra, hogy a gondolkodásmódját mennyire meghatározta a zsidó kultúra humanisztikus eleme. Hirtelen így fordult hozzám: „Nem tudom, hogy a humanizmus lehet-e gonosz szellem."

Amikor megtagadta ezt a szellemet, és megparancsolta, hogy menjen ki belőle, azonnal erősen reszketni kezdett, de annyira, hogy meg kellett tartanom, nehogy kiessen az ágyból. Abban a pillanatban, ahogy a szellem kiment, Ruth visszanyerte az uralmát a teste fölött, és dicsérni és imádni kezdte Istent.

Mindkettőnket az lepte meg leginkább, hogy valami, ami annyira elvontnak és intellektuálisnak tűnik, hogyan produkálhat ilyen erőteljes fizikai reakciót. Ahogy ezen töprengtem, rádöbbentem, hogy a humanizmus a görög filozófiában gyökeredzik. Véleményem szerint ez egyike a napjainkban a világban működő legerőteljesebb sátáni erőknek, amely végül majd megnyitja az utat az Antikrisztus fölemelkedése előtt.

Mindezekből és a démonikus világgal kapcsolatos további megtapasztalásaimból arra a következtetésre jutottam, hogy egy kiterjedt háborúban veszünk részt. Minél több csatát nyerünk meg, annál inkább megismerjük a Sátán taktikáját, és annál közelebb kerülünk ahhoz a teljes győzelemhez, amelyet Jézus szerzett meg számunkra a kereszten.

Talán Pál apostolnak a Filippiekhez írt levél 3,12-ben lejegyzett szavaival tudnám legjobban összefoglalni az életem során felhalmozódott tanulságokat: *„Nem mondom, hogy már elértem, vagy hogy már tökéletes volnék, hanem igyekezem, hogy el is érjem, amiért meg is ragadott engem a Krisztus Jézus."*

Harmadik rész - **Hét kérdés**

A démonok témakörét - ahogy könyvem bevezetőjében már rámutattam - gyakran valamiféle babonás félelem veszi körül. A keresztények gyakran azon az állásponton vannak, hogy „ha én békén hagyom a démonokat, ők is békén hagynak engem". Sajnos ez nem igaz! A démonok nem hagyják békén az embert. Önmagában az a tény, hogy az ember keresztény, nem biztosít védelmet számára. Sőt, éppen ellenkezőleg: a démonok elsősorban a keresztényeket igyekszenek megtámadni.

A legjobb védekezés tehát az, ha tanulmányozzuk, mit jelent ki számunkra a Szentírás a démonok természetéről és tevékenységéről. Így leszünk képesek élvezni azt a védelmet, amit Isten a Krisztusba vetett hitünkön keresztül biztosított a számunkra.

Az évek során azt tapasztaltam, hogy az emberek bizonyos ismétlődő kérdéseket tesznek fel a démonok világával kapcsolatosan. Ebben a részben hét ilyen kérdést szeretnék áttekinteni:

- Mik a démonok?
- Testi természet vagy démonok?
- Hogyan mennek be a démonok?
- Mi az okkultizmus?
- Működik-e ma is a varázslás?
- Van-e a keresztényeknek szükségük démonoktól való szabadulásra?
- Beköltözik-e a Szent Szellem tisztátalan edénybe?

Minden egyes kérdésre olyan válaszokat fogok adni, amelyek részben a Szentíráson, részben pedig saját, sokéves megfigyeléseimen és tapasztalataimon alapulnak. Bízom benne, hogy ezek segítségével sok gyakori félreértés tisztázható lesz, hogy aztán a negyedik részben arról beszélhessünk, hogyan kell ténylegesen nyakon csípni a démonokat. A 14., 16. és 17. fejezetek végén olyan keresztények személyes bizonyságtételét is közreadom, akik démonokkal kapcsolatos megtapasztalásaikról számolnak be.

11. Mik a démonok?

Ha az ember tudomást vesz arról, hogy démonok valóban léteznek, természetszerűleg két kérdés adódik: miféle lények ezek, és honnan származnak?

Miféle lények?

A démonok test nélküli szellemi lények, amelyek nagyon erőteljesen sóvárognak arra, hogy fizikai testbe költözhessenek. Úgy tűnik, hogy elsősorban emberi testre vágynak; azonban ha más nincs, hajlandóak akár egy állat testébe is behatolni, semmint hogy test nélkül maradjanak (Lk 8,32-33).

Emberi ésszel nagyon nehéz egy test nélküli személyt elképzelni. Mindazonáltal - habár a démonoknak testük nincsen - minden általánosan elfogadott személyiségjegyet fel tudnak mutatni:

1. akarat
2. érzelem
3. intellektus
4. öntudat
5. beszédkészség

1. Akarat

Ha egy démon kimegy az emberből, így szól magában: *Visszatérek az én házamba, ahonnét kijöttem"* (Mt 12,44). A démon tehát ebben az esetben akaratát gyakorolja, amikor döntést hoz, amit aztán ennek megfelelő tettek is követnek.

2. Érzelem

„Te hiszed, hogy az Isten egy. Jól teszed. Az ördögök [démonok] is hiszik, és rettegnek" (Jak 2,19). A rettegés rendkívül erős érzelem. Ahogy már mondtam, nemegyszer láttam, hogy egy démonizált személy, amikor Krisztus tekintélyével szembesül, erőteljesen reszketni kezd. Ez gyakran a belül lakozó démon rettegésének külső megnyilvánulása.

3. Intellektus

A démonok olyan ismeretekkel rendelkeznek, amelyek nem természetes forrásból származnak. Jézus első ízben a kapernaumi zsinagógában konfrontált egy démonizált emberrel, akiben a démon így kiáltott fel: *„Tudom, hogy ki vagy te: az Istennek Szentje!"* (Mk 1,24). Több mint egy évnek kellett még eltelnie ahhoz, hogy Jézus saját maga választotta tanítványai elkezdjenek ráébredni arra, amit ez a démon azonnal észrevett.

4. Öntudat

Amikor Jézus megkérdezte a démonizált férfit a gadarénusok földjén, hogy „mi a neved?", egy démon a saját és társai nevében ezt válaszolta: *„Légió a nevem; mert sokan vagyunk"* (Mk 5,9). A démon tehát tudatában volt mind a saját önazonosságának, mind démontársai kilétének, akikkel együtt abban az emberben tartózkodott.

5. Beszédkészség

Az evangéliumokban és az Apostolok cselekedeteiben is számos példáját láthatjuk annak, hogy egy démon képes használni annak a személynek a hangképző szerveit, akiben lakozik. Tudtak kérdésekre válaszolni, sőt párbeszédet is folytatni. A beszédre való képességet általában a személyiség első számú megkülönböztető jegyeként tartják számon.

Most pedig térjünk rá a második kérdésre.

Honnan származnak?

Két fő teóriát hallottam eddig a démonok eredetére nézve:

1. Bukott angyalok, akik a Sátánnal és az ő Isten elleni lázadásával állnak kapcsolatban.
2. Egy olyan, Ádám előtti földi faj test nélküli szellemei, amely Isten ítélete miatt veszett ki, aminek a részleteiről azonban a Szentírás nem számol be.

Úgy hiszem, hogy a Szentírás nem szolgáltat elegendő bizonyítékot annak a kérdésnek az eldöntésére, hogy a fenti teóriák közül melyik a helyes, vagy hogy akár egy harmadik állítás az igaz. Saját tapasztalataim alapján azonban azt kell mondanom, nehezen tudnám elfogadni, hogy a démonok bukott angyalok volnának. Az én szememben egyértelműnek tűnik, hogy még a bukott angyalok is valahol „a magasságban", azaz az égben tartózkodnak (Ef 6,12) - ha nem is a „harmadik égben", amely Isten lakozási helye (2Kor 12,2-4). Nem tűnik tehát igeinek, hogy angyalok folyamatosan a földön tartózkodnának, a démonok ezzel szemben az idevonatkozó igehelyek tanúsága szerint földhöz kötött lények.

Tapasztalataim alapján a démonok személyiségjegyei igen széles skálán helyezkednek el. Egyesek gonoszak, erőszakosak és természetfölötti erejűek. Mások viszont rendkívül gyengék, félénkek, sőt néha nevetségesek - ez utóbbi személyiségjegyek valahogy nem illenek az angyalokra, még akkor sem, ha bukottak.

Hadd illusztráljam ezt egy konkrét esettel! Egyszer egy hölgy fordult hozzám azzal a kéréssel, hogy űzzem ki a démonokat a férjéből. Mikor már egy ideje imádkoztam a férfiért, hirtelen elkezdett erőszakos megnyilvánulásokat tanúsítani. Ekkor a felesége félrehívott, és azt mondta: „Otthon a székeket szokta hozzám vágni!"

Ezt vajon miért nem mondta el nekem, mielőtt arra kért, hogy imádkozzam a férjéért? - tettem fel a kérdést magamban, és elhatároztam, hogy máskor ilyen helyzetbe nem megyek bele!

Tovább folytattam az imát, és mikor úgy tűnt, hogy az utolsó démonhoz értünk, az egyszer csak megszólalt a férfiból: „Tisztátalan vagyok."

Mivel nem akartam ezzel kapcsolatos kérdéseket feltenni a felesége előtt, nehogy zavarba hozzam, egyszerűen csak ennyit mondtam: „Te, tisztátalan gondolatok démona, gyere ki ebből az emberből!" Gondoltam, hogy ez a homályos kifejezés, hogy „tisztátalan gondolatok", talán nem lesz túl bántó.

A démon azonban visszaszólt:

- Engem nem így hívnak!
- Akár így hívnak, akár nem, engem nem érdekel mondtam. - Megparancsolom neked, hogy gyere ki, Jézus nevében!

Végül a démon csak kijött a férfiból, de egyfolytában tiltakozott, hogy „engem nem így hívnak".

A személyes véleményem az, hogy angyali lény - még ha bukott angyal is - aligha viselkedhetne így.

A klasszikus görög irodalom bizonyos mértékig betekintést nyújt számunkra a démonok természetével kapcsolatban. Szókratész, a filozófus például nyíltan elismerte, hogy van benne egy *daimonion,* amely befolyással bír egyes cselekedeteire. Ez a *daimonion* soha nem mondta meg neki egyértelműen, hogy mit tegyen, arra azonban mindig figyelmeztette, hogy bizonyos dolgokat ne tegyen meg. Egyszer például egy csoport férfi leselkedett Szókratész után a

piacon, akik meg akarták támadni. A *daimonionja* figyelmeztette, hogy aznap ne menjen a piacra.

Modern terminológiával valószínűleg ezt egy jövendőmondó szellem munkájának neveznénk. A görög gondolkodásnak ugyanakkor teljesen ellentmondani látszana, ha azt állítanánk, hogy Szókratészt egy bukott angyal irányította. Azt is eléggé nehezen tartom elképzelhetőnek, hogy bármely angyal ennyire intenzíven kívánkozna arra - hiszen ez a démonok egyik legfőbb jellemzője -, hogy egy ember testébe beköltözzön, vagy ha erre nincsen lehetősége, akár egy állat, például egy disznó testébe is. Úgy gondolom, egy angyalnak ez sokkal inkább a büntetés helye volna, semmint olyan eszköz, amelyen keresztül kifejezheti magát.

Ugyanakkor igaz, hogy egy bizonyos célból - pontosan Ádám és Éva megkísértése céljából - a Sátán átmenetileg kígyó testét felöltve közelítette meg őket. A Szentírás további részei viszont arról árulkodnak, hogy nem maradt meg a kígyótestben. A Lukács evangéliuma 22,3-4-ben megint csak arról olvasunk, hogy *„beméne pedig a Sátán Júdásba... és elmenvén, megbeszélé a főpapokkal és a vezérekkel, mi módon adja őt [Jézust] nékik kezükbe".* Ez azonban nem feltétlenül jelenti azt, hogy a Sátán személyesen hatolt be Júdásba.

Ugyanez az evangélium korábban leírja, hogyan gyógyította meg Jézus a tizennyolc éve meggörnyedt asszonyt azáltal, hogy kiűzte belőle a *„betegség szellemét"* (Lk 13,11). Valamivel később, amikor Jézus erről beszél, azt állítja az asszonyról, hogy *„Ábrahám leánya, akit a Sátán megkötözött tizennyolc esztendeje"* (16. vsz.). Ennek a nőnek a közvetlen, tényleges problémája „a betegség szelleme" volt. Azonban, mivel ezt a szellemet a Sátán küldte és irányította, a tevékenysége egyenesen magának a Sátánnak volt tulajdonítható, Jézus ezért mondta, hogy a Sátán „kötözte meg" az asszonyt.

Ennek mintájára, amikor a Sátán Jézus elárulását készítette elő, bizonyára egy olyan démonon keresztül cselekedett, amelyik bement Júdásba. (Lehetett ez például a kapzsiság szelleme, hiszen Júdást egyértelműen a pénz szeretete motiválta.) Ha viszont a Sátán tényleg személyesen bement Júdásba, akkor azt ahhoz hasonlíthatjuk, ahogy kígyó képében megkísértette Ádámot és Évát. A kígyó testében való megjelenése egy olyan különleges akció volt részéről, amely csak rövid időn át tartott.

Mindenesetre tény marad, hogy mind a mai napig a Sátán főhadiszállása és állandó tartózkodási helye „a magasságban" van.

A magasságban vagy földközelben?

A második fejezetben kimutattam, hogy *a* démon jelentésű görög szó *(daimonion) a daimón* alapszóból származik. Mit jelent tehát *a daimón?*

A görög mitológia - amely persze a legjobb esetben is csak széttört tükörnek tekinthető - az „istenek" két fő rendjét különbözteti meg, amelyek a „magasságban" lakoznak. A magasabb rend neve *theosz* (többes számban *theoi),* az alsóbb rend neve pedig *daimón.*

Ezeknek *a* daimónoknak a jelek szerint az volt a küldetésük, hogy minden emberrel megismertessék azt a sorsot, amelyet a *theoszok* - a felsőbbrendű istenek - a számára kijelöltek. Még alacsonyabb, földi szinten tartózkodnak a *daimonionok* (démonok), őket a magasabb szinten létező „istenek" uralják és irányítják. Elképzelhető ezek szerint, hogy *a theoszok* irányítják a daimónokat, akik viszont irányítják *a daimonionokat.*

Mivel a legtöbb más nyelvben nincsenek meg ugyanezek a kategóriák, eléggé nehéz angolul vagy magyarul kifejezni a szellemi lényeknek ezt a három rendjét. A *theoszt* könnyedén fordíthatjuk „istenként", *a daimoniont* pedig „démonként", nincs azonban megfelelő szavunk a közbülső kategóriára, a *daimónra.* Ezért nevezem ebben a könyvben őket a görög szó átvételével egyszerűen *daimónoknak.*

Elképzelhető, hogy *a* theoszoknak és *a* daimónoknak ez a két kategóriája megfeleltethető azzal, amit Pál az Efeszosziakhoz írt levél 6,12-ben *„fejedelemségeknek és hatalmasságoknak"* [más fordítás szerint: „uralkodóknak és hatalmaknak"] nevez. Ugyanis a leírás értelmében mindkettő a „magasságban" lakozik.

Másrészt viszont az Újszövetség úgy mutatja be *a dai*monionokat (démonokat), mint amelyek földhöz kötött lények. Egyetlen olyan említést sem találunk, hogy akár alászálltak volna az égből, akár felszálltak volna oda.

A Máté evangéliuma 12,43-44-ben Jézus a következőképpen festi le a démonok tevékenységét:

> *Mikor pedig a tisztátalan szellem kimegy az emberből, víz nélkül való helyeken jár, nyugalmat keresve, és nem talál. Akkor ezt mondja: Visszatérek az én házamba, ahonnét kijöttem. És oda menvén, üresen, kisöpörve és fölékesítve találja azt.*

Ahogy mondtam, nincs megemlítve, hogy a démon az égből szállt volna alá, vagy hogy oda térne vissza. Az a görög ige, amit úgy fordítottak le magyarra, hogy „jár", egyértelműen arra vonatkozik, hogy valaki a föld színén közlekedik.

A *theoszok, daimónok* és *daimonionok* egyesült erővel szüntelen háborút viselnek az emberiség ellen. A Sátán uralma alatt együttműködve minden lehetséges bajt, megcsalattatást és gyötrelmet igyekeznek az emberiségre rászabadítani.

Tegyük fel most egy pillanatra, hogy ezek *a daimonionok* olyan szellemek, amelyek valaha egy Ádám előtti faj testében lakoztak, és bizonyára istentelen, bűnös életet éltek. Jelenlegi állapotukban viszont semmiképp sem tudják kiélni különféle vágyaikat, szenvedélyeiket és indulataikat, amelyeket valamikori testükben gyakoroltak. Így már könnyen elképzelhető, miért jelent számukra valamiféle pótkielégülést, ha a vágyaikat, szenvedélyeiket, indulataikat egy ember testén keresztül mégis kiélhetik. Ez tökéletesen megmagyarázza a démonok egyik legfőbb jellemvonását: rendkívüli vágyódásukat arra, hogy az emberi testen keresztül cselekedjenek.

Ne feledkezzünk meg róla, hogy a Biblia kizárólag az Ádámtól származó faj történetét rögzíti. Ezért használja rendszeresen azt a kifejezést, hogy *Ádám fiai (leszármazottai).* Jézus azért jött el *„utolsó Ádámként"* (1Kor 15,45), hogy ezt a fajt váltsa meg. Hogy éltek-e más fajok a földön Ádám előtt, erről a Biblia nem tesz konkrét említést. G.H. Pember az *Earth's Earliest Ages* (A Föld legkorábbi korszakai - 1876, reprint kiadás: Kregel, 1975) című könyvében hosszasan elemzi ezt a kérdést.

Úgy vélem, hogy ez a teória a démonok eredetéről egy lehetséges hipotézis; ennél behatóbban nem kívánom ezt a kérdést kutatni. Vannak dolgok, amelyeket Isten titokban tart előttünk (lásd 5Móz 29,29), és meglehetősen nagy ostobaság volna a részünkről, ha megpróbálnánk az Ő titkait kifürkészni.

Az is előfordulhat, hogy a démonokkal kapcsolatos két fenti teória egyike sem helyes - azaz a démonok se nem bukott angyalok, se nem egy korábbi földi faj test nélküli szellemei. A démonokról alkotott képünknek csak annyira kell kidolgozottnak lennie, hogy tisztán lássuk a gyakorlatban, hogyan kell elbánnunk velük. Mindenesetre én magam számos és sokféle démonnal konfrontáltam már, de soha nem volt az a benyomásom, hogy angyali lényekkel volna dolgom.

Ugyanakkor nemegyszer kerültem kapcsolatba a Sátán angyalaival közbenjáró imán és szellemi harcon keresztül, amelynek legjobb leírását Pál apostoltól kapjuk az Efeszosziakhoz írt levél 6,12-ben: *„Mert nem vér és test ellen van nékünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság szellemei ellen, melyek a magasságban vannak."*

Az Újszövetség nem úgy ábrázolja sem Jézust, sem apostolait, mint akik a démonokkal „tusakodtak", más szóval „birkóztak" volna. Sőt, ellenkezőleg: úgy szálltak szembe a démonokkal (ahogy arra a 3. fejezetben rámutattam), hogy közben a kiutasításukhoz szükséges tekintéllyel és hatalommal léptek fel.

Démonok a Szentírásban

A démonok számos különféle módon megnyilvánulnak az embereken keresztül. Az alábbi listában azokat az elnevezéseket foglaltam össze, amelyekkel a Szentírás konkrétan illeti őket. Mivel a különféle fordítások különféle neveket adnak meg, három fordítás verzióit is

közzéteszem a következő sorrendben: New King James Version, New American Standard Bible és New International Version.[9] Minden esetben megadom a megfelelő igehelyet is.

Ószövetség

- féltékenység/féltékenység/féltékeny érzések/féltékenység (4Móz 5,14.30)
- rosszakarat/gonosz/gonosz/gonosz (Bír 9,23)
- lehangoló/gonosz/gonosz/gonosz (1Sám 16,14.23; 18,10; 19,9)
- hazug/megtévesztő/hazug/hazug (1Kir 22,22; 2Krón 18,20-22)
- perverz/elhajlás/kábultság/szédelgés (Ézs 19,14)
- mély alvás/mély alvás/mély alvás/mély álom (Ézs 29,10)
- levertség/aljasság/kétségbeesés/csüggedt (Ézs 61,3)
- szajhaság/szajhaság/prostitúció/fajtalanság, illetve paráznaság (Hós 4,12; 5,4)
- tisztátalan/tisztátalan/erkölcstelenség/fertelmes (Zak 13,2)

Újszövetség

- néma/néma/beszédképtelenség/néma (Mk 9,17)
- süket és néma/süket és néma/süket és hangtalan/néma és siket (Mk 9,25)
- betegség/betegséget okozó/megnyomorító/betegség (Lk 13,11)
- jövendőmondás/jövendőmondás/jövőt előrejelző/jövendőmondás (Csel 16,16)
- félrevezető/csaló/félrevezető/hitető (1Tim 4,1)
- félelem/félénkség/félénkség/félelem (2Tim 1,7)
- tévedés/tévedés/hamisság/tévelygés (1Jn 4,6)

Egyéb démonok

A Szentírásból vett és fentebb felsorolt neveken kívül közreadok még néhány olyan démonnevet, amelyekkel személyesen nyílt alkalmam találkozni.

A fizikai betegségek területén:

- ízületi gyulladás
- rokkantság
- fejfájás
- migrén
- arcüreggyulladás
- epilepszia
- rák
- trombózis
- asztma

[9] A magyar fordításban negyedikként a Károli Gáspár fordításában szereplő magyar változatot is közöljük. (A ford, megj.)

Egyéb területeken:

- házasságtörés
- klausztrofóbia
- kritika
- csalódottság
- irigység
- fantáziálás
- pletyka
- reménytelenség
- gyűlölet
- önkielégítés
- gyilkosság
- perverzió
- lázadás
- elvetettség
- vallásosság
- önsajnálat
- stressz
- öngyilkosság
- erőszak
- varázslás

A fent megadott lista távolról sem kimerítő, jól illusztrálja azonban a démonikus tevékenység sokrétűségét. A Sátánnak a jelek szerint hatalmas tömegekben állnak a rendelkezésére démonok, amelyek segítségével zaklatja és gyötri az embereket.

Most pedig térjünk rá a hét kérdés közül a második tárgyalására.

12. Testi természet vagy démonok?

Kezdettől fogva, amióta csak az ember fellázadt Isten ellen, és elfordult tőle, a szellemi gonoszság két fő formájának szolgáltatta ki magát: a bűnnek és a démonoknak. A bűn befolyása egyetemes és teljes: *„Mert mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül"* (Róm 3,23). A bűn az emberi faj egészét beszennyezte, és elhatott minden ember személyiségének minden egyes területére.

Az Újszövetség ezt a bűn által megrontott személyiségünket *„a mi óemberünk"*-nek (Róm 6,6), illetve „a test"-nek (Gal 5,24) nevezi. *Az óember* azt a lázadó természetet jelöli, amelyet mindnyájan ősszülőnktől, Ádámtól örököltünk. Ádám csak azután nemzett gyermekeket, miután már fellázadt Isten ellen, így aztán Ádám minden leszármazottjában ott van a lázadó természet.

A *test* kifejezés ebben a vonatkozásban nem a fizikai testünket jelöli, hanem azt a romlott természetet, amely a születésünkkor átvett örökségünk részét képezi. Ez a két kifejezés - az *óember* és *a test* - gyakorlatilag egymással felcserélhetően használhatók. Mindkettő romlott, bukott, bűnös természetünket jelöli.

Egyes modern fordítások eltérnek az eredeti görög szöveg pontos szóhasználatától. A New International Version angol fordítás például a fenti két kifejezést *régi* énünkként, illetve *a bűnös* természetként adja vissza. Ebben a vonatkozásban ezt a szöveget inkább nevezhetjük *értelmezésnek,* mint fordításnak. Mindezek figyelembe vételével jól használhatóak ezek az utóbbi kifejezések is, ezért a fordítási különbségektől eltekintve azt mondhatjuk, hogy az e lapokon kifejtett igazságok éppúgy vonatkoznak *az óemberre* vagy a testre, mint *a régi énre* vagy *a bűnös természetre.*

Míg a bűn problémájára azt kell mondanunk, hogy egyetemes, a démonok problémája nem az. A bukott emberi faj számos tagja került démonok elnyomása alá, de nem mindnyájan. Ugyanakkor nagyon szoros az összefüggés a bűn és a démonok között: ha az emberiség nem követett volna el egyetlen bűnt sem, teljesen sebezhetetlenek lennénk a démonok számára.

Egy biokémikus egyszer a következőt magyarázta nekem: „Az emberi testet rendszeresen megtámadják rákos sejtek. Ha a szóban forgó test egészséges, az immunrendszere sikeresen beazonosítja és hatástalanítja a rákos sejteket, így semmiféle kárt nem képesek okozni. Ha azonban a testet legyengíti valamiféle betegség vagy érzelmi sokk, az immunrendszer nem lesz képes hatékonyan betölteni a rendeltetését, és a rák valamilyen formában ki tud fejlődni valahol a testben."

Azonnal ezt mondtam magamban: „Pontosan ez a helyzet a démonokkal!"

A démonok rendszerint megpróbálnak behatolni egy személybe, de ha az illető szellemileg egészséges, a szellemi „immunrendszere" beazonosítja és hatástalanítja a démonokat, így azok nem képesek behatolni és uralmat venni.

Ha azonban ez a szellemi épség megtörik, vagy az illető személy érzelmileg megsérül, könnyen sebezhetővé válhat démonikus támadások előtt.

A gyógymódok

A fizikai területhez hasonlóan szellemi téren is alapvető fontosságú a helyes diagnózis. Nagyon fontos tehát azonosítanunk - legyen szó akár saját problémáinkról vagy más emberekéiről -, hogy pontosan mivel is állunk szemben: a testtel vagy démonokkal? A kérdés már csak azért is létfontosságú, mert az alkalmazandó gyógymódok teljesen különbözőek.

A test számára a megoldás a keresztre feszítés. Amikor Jézus meghalt helyettünk a kereszten, hatályon kívül helyezte a bűnnek a testi természetünkkel kapcsolatos követeléseit. Pál apostol a következőképpen szögezi le ezt a történelmi tényt: *„a mi óemberünk ővele [Jézussal] megfeszíttetett"* (Róm 6,6).

A keresztet mint orvosságot azonban mindnyájunknak személyesen kell alkalmaznunk a testi természetünkkel szemben. Ezért mondja Pál a Galáciaiakhoz írt levél 5,24.-ben: *„Akik pedig Krisztuséi, a testet megfeszítették indulataival és kívánságaival együtt."* Mindazok pedig, akik ilyen módon személyesen alkalmazták magukra a keresztet, Pállal együtt visszhangozhatják a Galáciaiakhoz írt levél 2,20-at: *„Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem". A* testi természetünk számára tehát a keresztre feszítés jelenti az orvosságot. Olyan gyógymód ez, melyet mindnyájunknak személyesen kell alkalmaznunk.

A démonokkal szemben alkalmazandó eljárás ugyanakkor - ahogyan azt Jézus saját szolgálata során gyakran demonstrálta - az, hogy kiűzzük őket. Ezt a kétféle megoldást nem lehet felcserélni egymással. Sem a testet nem lehetséges kiűzni, sem egy démont nem lehet megfeszíteni.

Ha mai szemmel visszatekintek a saját depresszióммal folytatott küzdelmemre, amelyet részletesebben a 4. fejezetben írtam le, úgy látom, hogy én pontosan ezt a hibát követtem el. Hosszú időn át a megfeszítést próbáltam alkalmazni - amely a testi természet számára jelent megoldást -, miközben valójában egy démonnal volt problémám, és a megfelelő gyógymód a kiutasítás lett volna. "Amint azonban világosan megértettem a problémámat, és a megfelelő eljárást alkalmaztam, rögtön megszabadultam. Találkoztam már a fordított problémával is, amikor egy személy a testi természetre próbálta alkalmazni azt a módszert, ami csak a démonoknál válik be. Egyszer odajött hozzám egy férfi, és ezt mondta:

- Prince testvér, szeretném, ha kiűznél egy démont belőlem!
- Hogyan nyilvánul meg nálad ez a démon? - kérdeztem.
- Nem jövök ki a feleségemmel - válaszolta. - Nincs közöttünk harmónia.

Gondosan végighallgattam, ahogy elmondta, milyen negatív hatással van a köztük lévő diszharmónia mindkettejük életére. Végül így szóltam:

- Testvérem, nem hinném, hogy belőled démont kellene kiűzni. Neked arra van szükséged, hogy a kereszt gyógymódját alkalmazzad a testi természetedre.

Rögtön láttam, hogy a válaszom nem elégíti ki. Ő úgy képzelte, hogy a démontól való szabadulás egyfajta „gyors-szerviz", amely helyettesíteni képes a saját testi természete megfeszítésének fájdalmas procedúráját.

Pedig a testi természet megfeszítése szolgál mindazok ismertetőjegyeként, akik valóságosan Krisztushoz tartoznak. Istent nemigen foglalkoztatja a mi egyháztagságunk vagy felekezeti címkéink. Őt az érdekli, hogy a régi, testi életvezetésünk véget ért-e a kereszt lábánál, vagy sem. A megfeszítés mindig fájdalmas eljárás, azonban csak ez képes ajtót nyitni egy új élet felé.

Az ó- és az új ember

Ha valaki meg is tette már azt az életét megváltoztató lépést, hogy a keresztet a saját életére alkalmazza, akkor is folyamatosan szüksége van arra, hogy önmagát fegyelmezve az „óembert" alávetettségben tartsa. A Kolosséiekhez írt levél 3,3-ban Pál így szól a hívőkhöz: „Mert *meghaltatok, és a* ti *éltetek el van rejtve együtt a Krisztussal az Istenben."* Az ötödik versben ugyanakkor így folytatja: *„Öldököljétek meg azért a ti földi tagjaitokat, paráznaságot, tisztátalanságot, bujaságot, gonosz kívánságot és a fösvénységet, a mi bálványimádás."* Mindnyájunk személyes felelőssége tehát hogy az „óembert" folytonosan halálban tartsuk.

Ugyanakkor még az „óember" halála sem jelenti a folyamat végső fázisát. Ezután következik ugyanis az, amikor *„felöltözzük amaz új embert, amely Isten szerint teremtetett igazságban és valóságos szentségben"* (Ef 4,24). Jézusnak a kereszten meghozott áldozata

egy ilyen cserét tett lehetségessé az „óemberünk" vele együtt megfeszíttetett, hogy az „új ember" életre kelhessen bennünk.

Éppúgy, ahogy egy tökéletesen egészséges emberi test immunis a rákos sejtekkel szemben, a Krisztusban megszületett „új ember" is teljesen immunis a démonikus tevékenységgel szemben. Sok keresztény azonban még nem jutott el a teljes szellemi egészségnek ebbe a stádiumába

Az én saját, korlátolt személyes tapasztalataim alapján azt tudom mondani, hogy viszonylag kevés olyan kereszténnyel találkoztam, aki sebezhetetlennek tűnt a démonokkal szemben.

Vegyünk kölcsön még egy példát a rákbetegség diagnosztizálásának és kezelésének területéről! Mivel a legtöbb ember fizikai állapota nincs azon a szinten, hogy immunis volna a rákos sejtekkel szemben, nagyon fontos a tudósok ilyen irányú kutatómunkája, és az is, hogy az orvosok minél több erre vonatkozó információt összegyűjtsenek. Ezek alapján könnyebben lesznek képesek a rák jelenlétét fölismerni és az adott esetben legmegfelelőbb kezelést előírni.

Ehhez hasonlóan a keresztények számára is rendkívül fontos, hogy minél többet megtanuljunk a démonok természetéről és tevékenységéről. Ez az ismeret minden hívő számára hasznos, hiszen egyikünk sem állíthatja teljes bizonyossággal, hogy immunisak volnánk a démonok támadásaival szemben. Még nagyobb a jelentősége mindennek a pásztorok, evangélisták és más olyan keresztény munkások esetében, akikhez mások segítségért fordulnak. A megfelelő ismeretek nélkül - ahogy arra az 5. fejezetben kitértem - előfordulhat, hogy nem leszünk képesek megfelelő diagnózist felállítani vagy a megfelelő gyógymódot alkalmazni, s ennek következtében nem fogunk tudni segíteni az embereknek.

A szellemi ítélőképesség szondája nélkül aligha lehetünk képesek hatékonyan alkalmazni a szabadítás csipeszét. (Ahogy már utaltam rá, a negyedik részben fogok gyakorlati instrukciókat adni a démonikus tevékenység azonosításával és fölszámolásával kapcsolatban.)

Most pedig térjünk rá a hét kérdés közül a harmadikra!

13. Hogyan mennek be a démonok?

Az ötvenes években egy ideig egy keresztény szakorvossal dolgoztam együtt Londonban, aki szokatlanul élesen belelátott a szellemi világ bizonyos területeibe. Az egyik megjegyzése különösen megmaradt bennem. „Ne felejtsd el - mondta -, hogy az ördög mindig a leggyengébb pillanatot és a leggyengébb pontot választja." Ebből az alapelvből kiindulva keresem a választ a démonikus tevékenységgel kapcsolatos harmadik kérdésre: hogyan mennek be a démonok?

Ha olyan kimerítő magyarázatot kívánnánk adni, amely minden lehetséges módra kitér, az messze meghaladná ennek a könyvnek a terjedelmét. Az alábbiakban csupán arra szorítkozom, hogy azt a hét leggyakoribb gyenge pillanatot, illetve pontot soroljam fel, amelyeken keresztül a démonok talán leginkább hajlamosak teret nyerni az emberek személyiségében:

1. Hamis vallásokhoz kapcsolódó vagy okkult családi háttér
2. Születés előtti egyéb negatív hatások
3. Kisgyermekkori sérelmek
4. Érzelmi sokk vagy tartós érzelmi nyomás
5. Bűnös cselekedetek vagy szokások
6. Kézrátétel
7. Meggondolatlan beszédek

Vizsgáljuk át tehát egyenként ezeket a sebezhető területeket!

1. Hamis vallásokhoz kapcsolódó vagy okkult családi háttér

A Mózes 2. könyve 20,3-5-ben az Úr így figyelmezteti az embereket annak gonosz következményeire, ha bálványimádásba vagy hamis vallásba keverednek:

> *Ne legyenek néked idegen isteneid énelőttem. Ne csinálj magadnak faragott képet, és semmi hasonlót azokhoz, amelyek fenn az égben, vagy amelyek a vizekben a föld alatt vannak. Ne imádd és ne tiszteld azokat; mert én, az Úr, a te Istened, féltőn szerető Isten vagyok, aki megbüntetem az atyák vétkét a fiakban, harmad- és negyedíziglen, akik engem gyűlölnek.*

Isten a bálványimádás minden formáját tiltja csakúgy, mint az idegen „istenek" tiszteletének különféle módjait. Ezeknek a bűnöknek az a különleges sajátságuk, hogy gonosz következményeik akár négy nemzedéken át is éreztethetik hatásukat. Számoljunk most vissza, hány felmenőnket érinti ez a négy nemzedék:

szülők:	2
nagyszülők:	4
dédszülők:	8
ükszülők:	16
Összesen:	30

A felsorolt harminc személy közül bármelyik jelentheti azt a csatornát, akin keresztül az életünk sátáni befolyás alá kerülhetett. Erősen kétlem, hogy bármelyikünk biztosra vehetné: a harminc legközvetlenebb felmenője közül senki nem volt benne hamis vallásban, és nem foglalkozott okkultizmussal sem!

Ez az okkult befolyás már az anyaméhben kezdetét veheti. Végül is ki lehetne gyengébb és tehetetlenebb, mint egy még meg nem született kisbaba, aki teljes mértékben rá van szorulva szülei védelmére? Az igaz, istenfélő szülők meg is adják ezt a fajta védelmet, az okkult hátterű szülők viszont ugyanannak a szellemi befolyásnak szolgáltatják ki magzataikat, ami a

saját életükben is működik. Azt tapasztaltam, hogy az ilyen csecsemők gyakran már a megszületésük előtt démonizálódnak. Különösen igaz ez az olyan keleti vallások esetén, mint a hinduizmus vagy a buddhizmus, illetőleg az olyan hamis vallásoknál, mint a szabadkőművesség vagy a mormonizmus.

A következő fejezetben részletesebben fogok foglalkozni az okkultizmus kiterjedt témájával.

2. Születés előtti egyéb negatív hatások

Más negatív hatások is érhetnek egy gyermeket még megszületése előtt, amelyek démonikus befolyásnak tehetik ki. Előfordulhat, hogy egy anya neheztel, sőt gyűlöli a méhében hordozott kisgyermeket. Ennek oka lehet, hogy az anya nem ment férjhez, vagy hogy a férje hűtlen és felelőtlen, vagy bármilyen más okból az anya egyszerűen nem akarja a gyermeket.

Ugyanakkor azonban egy kisgyerek - mind a megszületése előtt, mind pedig a megszületése után - mindennél inkább vágyódik a szeretetre. Ha nem érzi, hogy szeretik és elfogadják, könnyen elkezdheti nem kívántnak érezni magát, ami aztán könnyen egy még mélyebb sebbé fajulhat: *elvetettséggé.* Számos csecsemő születik úgy, hogy már benne van az elvetettség szelleme.

Az Egyesült Államokban egy időben megfigyeltem, hogy egy bizonyos korosztály tagjai szokatlanul nagy számban szenvednek elutasítottságtól. Születési dátumaikra visszatekintve azt találtam, hogy az 1929 és 1934 között született nemzedékről van szó - erre a korszakra az idősebb amerikaiak úgy emlékeznek, mint a „nagy gazdasági válság" vagy „nagy depresszió" időszakára.

Bizonyára gyakori életkép lehetett, hogy olyan családanyák, akik már addig is nehezen tudták biztosítani hozzátartozóik létfenntartását, megkeseredtek annak a hírnek a hallatán, hogy hamarosan egy újabb éhes szájat kell betömniük. Az is lehet, hogy ezt a neheztelésüket gyakran nem is foglalták szavakba, a méhükben hordozott kicsik érzékeny személyisége azonban így is megérezte, így már eleve az elvetettség szellemével születtek meg. Ez azonban csak egy a számos démon közül, amely hatással lehet egy még meg nem született gyermekre.

Második feleségem, Ruth is tipikusan ez az eset. 1930-ban született, családjának nyolcadik gyermekeként. Szülei gazdálkodásból próbáltak megélni, és a válság miatt komoly anyagi problémákkal küszködtek, amit még csak súlyosbított az a kegyetlen aszály, amelyet arra feléjük csak „a porteknőnek" hívtak. Ruth negyvenéves korában tért meg és merítkezett alá vízben és Szent Szellemben. Már javában az Úr szolgálatában állt, amikor 1978-ban összeházasodtunk, ugyanakkor folytonos harca volt az elvetettséggel, amíg a démont be nem azonosítottuk és ki nem űztük. A mai napig is résen kell lennie, hogy ez a démon egy gyenge pillanatában le ne teperje.

3. Kisgyermekkori sérelmek

A Jakab levele 3,16-ban a következő figyelmeztetést találjuk: „Mert ahol irigység és civakodás van, ott háborúság és minden gonosz cselekedet is van."

Az olyan szétesett, feszültségekkel terhes családok, ahol a szülők szinte nap mint nap keserű harcokat vívnak egymással, emiatt aztán, vagy bármi más okból alig jut idejük a gyermekeikre, olyan atmoszférát teremtenek, mely valósággal invitálja a démonokat. A legtöbb kisgyermekben nincs meg az a kellő érzelmi és szellemi ellenálló képesség, amely a démonokat képes lenne távol tartani. Személyes megfigyelésem az (mint már említettem is), hogy a legtöbb démonikus probléma gyermekkorban kezdődik.

Az olyan családokban, ahol az apa alkoholista vagy kegyetlen vagy elnyomó vagy erőszakos, és különféle visszaélésekre ragadtatja magát, a lányokban gyakran erőteljes férfigyűlölet alakul ki, amely viszont megnyitja az ajtót a gyűlölet démona előtt. Különösen igaz ez ott, ahol az apa szexuálisan molesztálja lányát. Többször elgondolkodtam rajta, hogy talán ez lehetett Esther problémája is (akiről a 6. fejezetben szóltam). Ez jól megmagyarázná, miért volt képes a gyűlölet démona annyira ragaszkodni hozzá.

A kisgyermekek kiszolgáltatott helyzetével visszaélő egyéb démonok sorában olyanokat találunk, mint az elvetettség, a harag, a félelem, a lázadás, a gyötrődés, a magányosság, a depresszió és nem egy esetben az öngyilkosság. Nyugaton az utóbbi időkben ijesztő mértékben növekszik a tinédzser-öngyilkosságok száma. Az Egyesült Államokban például 1952 és 1992 között a fiatalkorúak és a fiatal felnőttek körében elkövetett öngyilkosságok aránya csaknem megháromszorozódott. 1992-ben több tizen- és huszonéves vetett véget önkezével életének, mint amennyit a rák, a szívbetegségek, az AIDS, a születési rendellenességek, a szívroham, a tüdőgyulladás, az influenza és a krónikus tüdőbaj összesen elvitt. Az én diagnózisom értelmében ezekben az esetekben legtöbbször az elvetettség démona nyitja meg az ajtót az öngyilkosság démona előtt.

4. Érzelmi sokk vagy tartós érzelmi nyomás

A Péter 1. levele 3,6-ban az apostol arról beszél, hogy a keresztény nők akkor nevezhetik magukat Sára leányainak, *„ha jót cselekesznek, és semmi félelemtől nem rettegnek".* A „félelemnek" fordított görög szó nagyon szerteágazó jelentéstartalommal bír. Az egyik lexikon a következőképpen írja körül: 'mindenféle vehemens érzelem; szenvedélyes izgalom'. Egy másik szótár egyrészt aktív formában 'megfélemlítés'-ként, másrészt passzív formában 'rettegés'-ként adja vissza.

A nőknek érzelmi területen - ha nem is mindig, de leggyakrabban - gyengébben működik a védelmi rendszerük, mint a férfiak esetében. Különösen hajlamosak a félelemre. Egy hölgy, akiért imádkoztam, elmondta nekem, hogy a félelem szelleme akkor ment bele, amikor egy rémes autóbaleset játszódott le a szeme előtt.

A média szolgáltatásai következtében ma világszerte milliók vannak kitéve hirtelen sokkoló hatásoknak. Egy brutális gyilkosság, egy levegőbe röpített autóbusz vagy egy felrobbantott épület híre nemcsak a túlélő áldozatokban hagyhat kitörölhetetlen nyomokat, hanem mindazokban is - legyenek bár férfiak, nők vagy gyermekek -, akik ezeket a rémségeket újra és újra végignézik a tévé képernyőjén keresztül.

Az emberek életük során számos más érzelmi nyomásnak is ki vannak téve. Mind férfiak, mind nők hajlamosak például a szexuális kívánság szenvedélyes izgalmának teret engedni. Ha valaki hirtelen, megfontolatlanul enged az ilyen vágyaknak, az könnyen megnyithatja az ajtót a kéjvágy szelleme előtt. A szexuális fantáziálás vagy a pornográf filmek nézése hasonló eredményekkel járhat.

Az is előfordulhat, hogy egy szexuális zaklatásnak kitett gyermek vagy fiatal akarata ellenére is megnyílik a kéjvágy démona előtt. A démonok ugyanis nem tisztelik az „ártatlanságot", hanem a gyenge pillanatot könyörtelenül kihasználva behatolnak. Attól a perctől kezdődően az a gyerek vagy fiatal folytonosan ki lesz szolgáltatva a kéjvágy olyan nyomásainak, amelyek nem a saját személyiségéből fakadnak.

Azonban nem mindig valamiféle hirtelen érzelmi sokkhatás az, amely megnyitja az ajtót a démonok előtt. Ugyanilyen hatást érhet el egy hosszan tartó, szűnni nem akaró nyomás is. Egy férfi például, aki saját hibáján kívül sok ínséges hónapot kénytelen eltölteni munka nélkül, előbb-utóbb meginoghat abba vetett hitében, hogy képes gondoskodni saját családjáról. A csüggedtség különféle módokon vehet erőt rajta. Elég csak egy tapintatlan megjegyzés a felesége részéről, vagy valami apró engedetlenség a gyermekeitől: a férfiban halmozódó feszültség máris kirobbanhat, ezzel viszont máris lehetőséget biztosít a harag démonának, hogy besurranjon. Az is előfordulhat, hogy a kényszerű inaktivitás tartós nyomása szinte észrevétlenül nyitja meg a férfi személyiségét a depresszió és a reménytelenség sötét szelleme előtt.

Hasonlóan egy nő, akit a férje folytonosan becsmérel és kritizál, könnyen a reménytelenség szellemének áldozatává válhat. Az olyan anya pedig, aki állandóan olyasfajta veszélyektől próbálja megóvni gyermekét, amelyek nagy része inkább a képzelet szüleménye, mintsem valóságos veszélyforrás, az aggodalmaskodás szellemét vetítheti ki a fiatalra, míg ez a szellem végül utat talál, és meg is telepszik a gyermekben.

Az emberek életük során még számos más érzelmi sokknak vagy nyomásnak a hatása alá kerülhetnek. Ez a néhány példa is rámutat azonban a démonikus támadásnak erre a formájára, és talán segít, hogy megfelelő védekezési módokat építsünk ki ellene.

5. Bűnös cselekedetek vagy szokások

Előfordulhat, hogy egyszerűen egy rossz döntés nyitja meg az ajtót egy démon előtt. Iskariótes Júdásnak az a döntése, hogy Jézust elárulja, például ilyen eset volt. Amikor ezzel a feltett szándékával elhagyta az utolsó vacsora helyszínét, Lukács megjegyzi, hogy *„beméne pedig a Sátán Júdásba"* (Lk 22,3). Júdás tehát maga nyitotta meg azt az ajtót, amelyet később már nem volt képes bezárni.

A Júdásénál kevésbé iszonyatos tettek is könnyen ajtót nyithatnak a démonok előtt. Egykori barátom, Don Basham egyszer egy olyan nőért imádkozott, akinek a kéjvágy szellemétől kellett szabadulnia. Amikor Don kiparancsolta a démont belőle, a gonosz szellem így válaszolt:

- Dehát ő hívott be!
- Ez mikor történt? - kérdezte Don.
- Amikor elment arra a pornófilmre - válaszolta a démon.

A nőnek meg kellett térnie, és bocsánatot kellett kérnie ezért a bűnéért, és a démon csak utána volt hajlandó elhagyni.

Ne tévesszük szem elől, hogy a Sátán valóságos jogi szakértő! Ha egy bűnös cselekedet egyszer utat nyitott egy démon számára, az nem lesz hajlandó kijönni mindaddig, amíg azt a bizonyos tettet az illető bűnként meg nem vallja, és az Istentől adott bűnbocsánaton keresztül nem érvényteleníti.

Minden szándékos vétek is utat nyithat a démonok előtt. Számos ilyen cselekedet képzelhető el: egy előre megfontolt hazugság például, vagy lopás az áruházból, vagy puskázás a vizsgán stb.

Az is lehet, hogy nem egyetlen cselekedet nyitja meg az ajtót. Könnyen előfordulhat, hogy egy bűnös cselekedet tudatos, rendszeres gyakorlásáról van szó, amely a végén szokássá válik. Az olyan titkos bűnök, mint a visszatérő önkielégítés vagy paráznaság vagy pornográfia, szinte kikerülhetetlenül utat nyitnak a démonok előtt.

Ugyanakkor más, kevésbé „cégéres" szokások is hasonló következményekhez vezetnek. Ha valaki gyakran túleszi magát, abba könnyen bemehet a falánkság démona. A gyakori álmodozás megnyithatja az ajtót a fantáziálás szelleme előtt. A párbeszédek, történetek elbeszélése során szokásossá váló túlzások a hazug szellem előtt nyithatnak ajtót.

6. Kézrátétel

Amikor ima kíséretében egy személyre tesszük a kezünket, az jóval több valamiféle ünnepélyes vallási rítusnál. Nagyon is erőteljes szellemi eseményről van szó, két szellem átmeneti összekapcsolódásáról, amely során természetfölötti erő szabadul fel. Normális esetben az erő a kézrátételt végző személyről árad át arra, akire a kezét helyezi, nem lehetetlen azonban, hogy mégis az ellenkező irányú forgalom valósul meg.

Az erő okozhat jót is, rosszat is: ez attól függ, hogy a Szent Szellem vagy egy démon erejéről van szó, ez pedig azon múlik, hogy ki a forrás. Pál apostol ezért fektetett le bizonyos óvintézkedéseket. *„A kézrátevést el ne hirtelenkedd* - írja -, *se ne légy részes a más bűneiben! Tenmagadat tisztán tartsd!"* (1Tim 5,22) Úgy is mondhatnánk: vigyázz arra, hogy kivel kerülsz szellemi kölcsönhatásba!

A kézrátevést tiszteletteljesen és imádkozva kell gyakorolni. Az ezt végző személynek meg kell győződnie róla, hogy ezzel - Pál szavaival élve - nem vállal részt más bűneivel. Nem helyes, ha a hívők, mikor összegyűlnek, szabadon, válogatás nélkül teszik a kezüket egymásra, sőt erre még bátorítást is kapnak.

Ruth alábbi rövid bizonysága jól illusztrálja ennek a veszélyét:

„1971-ben egy karizmatikus összejövetelen vettem részt, ahol a prédikátor megkérte a jelenlévőket, hogy akik azt szeretnék, hogy a gyógyulásukért imádkozzanak, álljanak fel. Én éppen csúnyán meg voltam hűlve, úgyhogy fölálltam. A prédikátor aztán arra kérte a közelben ülő hívőket, hogy tegyék az állókra a kezüket, és imádkozzanak a gyógyulásukért. Énértem is négyen vagy öten imádkoztak.

Amikor reggel felébredtem, a meghűlésem valóban enyhült - az ujjaim azonban mereven begörbültek és fájtak. Azonnal az jutott az eszembe: *Valaki olyan imádkozott értem tegnap*

este, akinek ízületi gyulladása volt! Megdorgáltam az ízületi gyulladás szellemét, és a tünetek öt percen belül eltűntek.

Nagyon fiatal hívő voltam még ekkor, alig egyéves, és ezért különösen hálás voltam Istennek, hogy megtanított rá: vigyázzak, kinek engedem meg, hogy rám tegye a kezét!"

7. Meggondolatlan beszédek

Ez egy olyan terület, ahol nagyon sokan elővigyázatlanok vagyunk, pedig Jézus ezzel kapcsolatban adja az egyik legkomolyabb figyelmeztetést.

> *De mondom néktek: Minden hivalkodó beszédért, amit beszélnek az emberek, számot adnak majd az ítélet napján. Mert a te beszédeidből ismertetel igaznak, és a te beszédeidből ismertetel hamisnak. (Mt 12,36-37)*

Mik tehát ezek a „hivalkodó" vagy „hiábavaló" vagy „meggondolatlan" beszédek? Olyan szavak, amelyeket meggondolatlanul ejtünk ki a szánkon, amelyek nem felelnek meg valódi gondolatainknak vagy szándékainknak. Amikor az ilyen megjegyzéseinkkel kapcsolatban kérdőre vonnak, gyakran azzal mentegetjük magunkat, hogy „nem úgy gondoltam", vagy „csak vicceltem", mintha ez fölszabadítana a felelősség alól, Jézus viszont pontosan ezek ellen a meggondolatlan beszédek ellen figyelmeztet.

Sajnálatos tény, hogy nagyon sok keresztény rendszeresen vétkezik hiábavaló beszédben, és ez egyáltalán nem enyhít a helyzet súlyosságán. Ellenkezőleg: ha valaki Jézusnak ezt a figyelmeztetését lényegtelennek tekinti, annak meg kell térnie.

A meggondolatlan beszédek megnyithatják az ajtót a démonok előtt. Bizonyos elkeserítő körülmények hatására az ember könnyen így fakadhat ki: „Belefáradtam!" vagy „Bele vagyok betegedve!", vagy valami ehhez hasonló. Persze nem szó szerint érti, mégis előfordulhat, hogy ez által nyílik meg az ajtó a betegség vagy a fáradtság démona előtt.

A halállal kapcsolatos megjegyzések különösen veszélyesek. Az emberek gyakran olyanokat mondanak, hogy „Majd' meghaltam a nevetéstől!" vagy „Ha ezt meghallja, megüti a guta!". A halál sötét, gonosz erő, és nagy ostobaság részünkről, ha könnyedén kezeljük.

Pillanatnyi elkeseredésükben az emberek néha úgy beszélnek, hogy „Bárcsak meghalnék!" vagy „Minek nekem az élet!". Az ilyen szavak közvetlen invitációként hatnak a halál szelleme számára. Több száz ember felé szolgáltam már, akik ilyen felelőtlenül kimondott szavakkal nyitották meg magukat a halál szelleme előtt. (A halál szelleméről még szólok a 20. fejezetben!)

Tegyük Úrrá Jézust!

A fenti hét példa csak néhány jellegzetes módja annak, ahogy gyerekeink és mi magunk démonikus befolyás alá kerülhetünk. Soha ne felejtsük el, hogy a démonok rendkívül kitartóak. Ha sikerül is őket kiűzni, újra és újra megpróbálnak visszatérni. Jézus is erre figyelmeztetett:

> *Mikor pedig a tisztátalan szellem kimegy az emberből, víz nélkül való helyeken jár, nyugalmat keresve, és nem talál. Akkor ezt mondja: Visszatérek az én házamba, ahonnét kijöttem. És odamenvén, üresen, kisöpörve és fölékesítve találja azt. Akkor elmegy, és vesz maga mellé más hét szellemet, gonoszabbakat ő magánál, és bemenvén, ott lakoznak; és ennek az embernek utolsó állapotja gonoszabb lesz az elsőnél. (Mt 12,43-45)*

A tisztátalan szellem tehát visszatér a „házába" - azaz abba a személybe, akiben azelőtt lakott -, és *„üresen, kisöpörve és fölékesítve"* találja. Akkor aztán maga mellé vesz *„más hét szellemet, gonoszabbakat ő magánál",* visszatér a házba velük együtt, és újra birtokba veszik.

Mi volt a probléma ezzel a „házzal", amiért a démon újra birtokba tudta venni? A ház „ki volt söpörve" - a gond nem ezzel volt. Továbbá „föl volt ékesítve" - nem is ez volt a bökkenő. De sajnos „üresen" állt - és ez már annál nagyobb bajt jelentett! Ez az ember lakatlanul hagyta a házát: nem tette Jézust Úrrá az életében.

Amikor valaki Jézusra mint Urára bízza magát, számíthat rá, hogy Jézus természetfölötti ereje távol tartja tőle a démonokat. Ellenben az az ember, akinek az életében nem Jézus az Úr, nem rendelkezik kellő erővel, hogy a „házát" megvédelmezze. Ha egy démon megtámadja, hamar megtöri tétova ellenállását, ekkor aztán visszatér, hét másik démont hoz magával, amelyek egyenként is gonoszabbak ő magánál, így az illető személy jóval rosszabb helyzetbe kerül, mint előtte volt.

Hadd illusztráljam ezt egy olyan példával, amely nagyon élénken megmaradt bennem. A hatvanas években rendszerint autóval közlekedtem, és így tettem eleget a szolgálatra való felkéréseknek Egyesült Államok-szerte. Előfordult, hogy ez két-három napos utazásokat is jelentett. Amikor útközben estefelé egy városhoz értünk, a neonfeliratokat figyeltük, míg meg nem találtuk, amit kerestünk: *„Kiadó szoba!"* Számunkra ez azt jelentette, hogy az éjszakát a motel kényelmében tölthetjük.

Szellemi szinten a Sátán démonai is föl-alá járkálnak, és ezt a jelet figyelik: *„Kiadó szoba!"* Amikor aztán meglátják, így szólnak magukban: *„Aha! Itt egy ember, aki nem tette Jézust Úrrá az életében. Elképzelhető, hogy ide be tudunk menni!"* Ezzel szemben csak egyetlen dolog segít: tegyük Jézust ténylegesen Úrrá az életünk minden egyes területe fölött!

A fejezet elején elmagyaráztam, hogy az okkult családi háttér hogyan nyithat ajtót a démonok számára. A következő fejezetben behatóbb vizsgálat alá veszem az okkultizmus egész tárgykörét, és különösen arra a még nagyobb veszélyt jelentő gyakorlatra helyezem a hangsúlyt, amikor valaki közvetlen, személyes módon is belekeveredik ezekbe a tiltott tudományokba.

14. Mi az okkultizmus?

A démonok emberekbe való behatolásának egyik legfőbb csatornáját *az okkultizmus* jelenti. Ha nem értjük meg az okkultizmusnak az emberiségre gyakorolt csaknem egyetemes befolyását, aligha leszünk képesek hatékonyan elbánni a démonokkal.

Valahol mindnyájunkban ott él egy mély vágyakozás, hogy kapcsolatba lépjünk az ismeretlennel, valamiféle felsőbb erővel - valamivel, ami nagyobb vagy bölcsebb vagy erősebb önmagunknál. Ez minden szintre igaz, kezdve a horoszkópját olvasgató tinédzserlánytól az eldugottan élő primitív törzs varázslódoktorán keresztül, aki még soha nem látott fehér embert, egészen a világűrt kutató tudósig, aki a világegyetem titkait kívánja feltárni.

Eredetileg Isten helyezte belénk ezt a vágyakozást, legfőbb ellensége, a Sátán azonban megtalálta a módját, hogyan fordítsa el a kutatókat, keresőket olyan csaló, gonosz rendszerek irányába, amelyeken keresztül magához láncolhatja őket. Ezek a megtévesztő rendszerek számtalan formát ölthetnek, összefoglalóan azonban úgy nevezhetjük őket, hogy *okkultizmus.*

Itt merül fel az a negyedik kérdés, amelyet a leggyakrabban föltesznek a démonokkal kapcsolatosan: „Mi az okkultizmus?"

Maga *az okkult* szó egy olyan latin kifejezésből ered, amelynek jelentése „elrejtett" vagy „betakart". Az okkult praktikákban vagy rendszerekben működő erő a Sátántól származik és gonosz. A legtöbb ember viszont, aki ezekbe belekeveredik, nincs ezzel tisztában, ők azoknak a különféle címkéknek és állításoknak az áldozatai, amelyek vonzó színben igyekszenek feltüntetni az okkultizmust.

Mindezt a saját tapasztalataim alapján is meg tudom erősíteni. Ahogy arra már a 10. fejezetben is utaltam, ifjúkoromban valósággal lenyűgöztek az Indiával kapcsolatos dolgok, és cambridge-i tanulmányaim idején konkrét lépéseket is tettem az irányba, hogy jógi legyek. Bárhogy próbálkoztam is azonban, sehogy sem sikerült eljutnom arra a megkönnyebbülésre vagy beteljesedettség-érzésre, amelyet kerestem. Ezt a közelebbről nem azonosítható vágyakozást végül csak az volt képes kielégíteni, amikor Isten kegyelméből természetfölötti módon találkoztam Jézussal, Isten Fiával.

A Szentírás azt a folyamatot, amikor valaki az egy igaz Isten imádatától idegen istenekhez fordul, „szellemi házasságtörés"-nek írja le. Így aztán a Biblia erőteljes figyelmeztetései az erkölcstelenség és a házasságtörés ellen vonatkoztathatóak az okkultizmussal való foglalkozásra is. A Példabeszédek könyvében élénk színekkel ecsetelt „idegen [erkölcstelen vagy házasságtörő] asszony" tevékenysége egyúttal az okkultizmus csábítására is rávilágít.

A Példabeszédek könyve 5,6-ban azt a figyelmeztetést találjuk, hogy hiába is próbálnánk az útjait tanulmányozni, hiszen ösvényei „változókká" (más fordításokban: „ingatagokká", „instabilakká", „csalárdakká") lettek, és ez pont így vonatkozik az okkultizmusra is. Azt figyeltem meg, hogy valahányszor egy hitetést vagy tévelygést sikerül megcáfolni, két másik új okkult praktika vagy hamis vallás lép a helyébe. Ahelyett tehát, hogy kimerítő listát próbálnék adni róluk, megpróbálok rámutatni arra, hogyan működnek. A *tévelygés ellen a legjobb védekezés az igazság.*

Azoknak tragikus végét, akik megengedik az „idegen asszonynak", hogy elcsábítsa és rászedje Őket, a Példabeszédek könyve 7,25-27 vázolja föl:

> *Ne hagyd, hogy szíved az ő útjaira tévelyedjen, és ne kóborolj az ő ösvényein; mert számos sebesültet ejtett, és akiket megölt, mind erős férfiak voltak. A háza pokolba tartó út, amely a halál kamráiba vezet alá. (Az angol fordítás alapján.)*

Az Ige azt hangsúlyozza, hogy ennek az „idegen asszonynak" az áldozatai mind *erős férfiak.* Nagyon jellemző ezekre a tévelygő erőkre, hogy első számú célpontjaik olyan férfiak, akik vezetői adottságokkal rendelkeznek. A Sátán gyűlöli az ilyen férfiakat. Az erős férfiak akkor válnak leginkább sebezhetőkké, amikor bizodalmukat saját erejükbe és múltbeli sikereikbe helyezik.

A Szentírás alapján az okkultizmus két fő ágazata a *jövendőmondás* és az *igézés.*

• Jövendőmondás

A jövendőmondás emberekről, eseményekről és helyzetekről szolgáltat információt természetfölötti eszközökkel. Gyakran foglalkozik a jövő eseményeinek előrejelzésével. Napjainkban használatos kifejezések erre a *jóslás,* a *látnokság* és az *érzékeken felüli érzékelés* (ESP). Ennek világos példáját mutatja be az Apostolok cselekedetei 16,16-22 a rabszolgalány személyében, *„akiben jövendőmondásnak szelleme volt".* Az eredeti görögben csak annyi áll, hogy „püthón szellem volt benne". A klasszikus görög kultúrában ezt az óriáskígyót gyakran hozták összefüggésbe a jóslás és jövendőmondás praktikáival. Az ilyen személyt ma jósnak vagy médiumnak nevezik.

Ennek a rabszolgalánynak sikerült Filippiben elsőként Pál és Silás személyazonosságát felismernie. *„Ezek az emberek a magasságos Istennek szolgái - kiabálta -, kik néktek az üdvösségnek útját hirdetik."* (17. vsz.) Mondandójának minden szava igaz volt, tudása azonban egy démontól származott. Amikor Pál ezt a démont kiutasította, a lány többé nem volt képes jövendőt mondani, gazdái pedig jókora haszontól estek el.

Éppen ez teszi a jövendőmondást annyira megtévesztővé és veszélyessé! Az a személy - nagyon gyakran nőkről van szó -, akiben ilyen püthón szellem van, valóságos szellemi tudás csatornájává tud válni akár a múlt, akár a jövő tekintetében. Az így kijelentett igazságdarabkák aztán a Sátán csalijának szerepét töltik be az okkultizmus horgán, amelynek segítségével megragadja és fogságba ejti áldozatait.

A jóslás (jövendőmondás) teljes mértékben az okkult (rejtett) szférához tartozik. A benne működő erő sátáni forrásból származik. Nagyon sokan - köztük magas szintű politikai vezetők, sőt még állítólagos keresztények is - szeretnék ismerni a jövőt, az ilyen kapcsolatfelvétel azonban elkerülhetetlenül démonoknak szolgáltatja ki őket. Hadd osszak meg csak néhány példát saját személyes tapasztalataim alapján!

Mary meghallgatta az egyik tanításomat, és rájött, hogy démonikus erő befolyása alatt áll. Egyébként egy olyan konzervatív beállítottságú gyülekezet tagja volt, amely állhatatosan ragaszkodott Krisztus evangéliumához. Egy nap azonban az egyik idősebb hölgy, akit a gyülekezetben a legszellemibb emberek között tartottak számon, így szólította meg Maryt: „Engedd meg, hogy olvassak a tenyeredben!" Mary beleegyezett, az idősebb hölgy pedig kisvártatva így szólt: „Gyermeked lesz, de halva fog születni."

És úgy is lett, ahogy megmondta: Mary kisbabája úgy született, hogy a köldökzsinór kétszer körültekeredett a nyakán, és belehalt a szülésbe! Annak ellenére, hogy Mary kereszténynek vallotta magát, súlyos bűnt követett el, amikor megengedte, hogy jósoljanak neki. Véleményem szerint ezzel nyitotta meg az ajtót az előtt a sátáni erő előtt, amely elvette a gyermeke életét.

Amikor megértette, hogyan szolgáltatta ki magát démonikus erőknek, és elkezdett igényt formálni arra az áldásra, amelyet Jézus Krisztus áldozata szerzett meg számára, a démontól meg tudott szabadulni, ez azonban nem hozta vissza a gyermekét a halálból! Vajon még hány olyan, magát kereszténynek tartó ember lehet, aki a jövendőmondáson keresztül tudtán kívül beleesik a Sátán csapdájába?

Amikor egy okkult médium egy személy életpályájával kapcsolatos előrejelzéseket tesz, ezzel gyakran azt a végzetet jelenti ki, amelyet a Sátán készített el az illető számára. Ahogy a 11. fejezetben említettem, a d*aimónok* egyik legfőbb feladata, hogy az ő magasabb működési szintjükről meghatározzák az emberek sorsát - azaz a Sátánnak a számukra kijelölt végzetét. A *daimón* aztán tudtára adja ezt a végzetet egy földközelben működő daimonionnak, aki viszont tudatni igyekszik az érintett személlyel (tulajdonképpen ez a jövendőmondás lényege).

Nagyon világosan megértettem ezt, miközben egy nőn próbáltam segíteni, aki szabadulásért fordult hozzám. Elmondta, hogy valamikor spiritiszta volt, de azt állította, hogy megtért. Miután már egy ideje imádkoztam érte, tartottam egy kis szünetet, hogy vezetést kérjek az Úrtól. Hirtelen a nő hozzám fordult, és így szólt: „Látlak téged egy autóban, amely nekirohant egy fának."

Megmerevedtem. *„Itt most egy démon beszél!"* - mondtam magamban.

Majd hangosan így szóltam: „Sátán, megtagadom azt a sorsot, amit nekem elterveztél. Soha nem leszek semmiféle autóban, amely fának ütközik."

Azóta már több mint harminc év telt el, és valóban nem történt ilyen baleset. Tegyük fel azonban, hogy abban a pillanatban engedek a félelemnek és elképzelem: *„Egy napon ott fogok ülni egy fának ütközött autóban!"* Ezzel elfogadtam volna a Sátánnak rám kimondott végzetét, és bizonyára meg is ölt volna. De hála Istennek, résen voltam!

Egyszer egy fiatal keresztény hölgy nagyon kétségbeesve keresett meg. Egy vagy két évvel azt megelőzően - nem hallgatva saját józan eszére - elment egy jövendőmondóhoz, akitől a következőt tudta meg: „Fiatalon fogsz megözvegyülni." Nem sokkal azután a férje egy ostoba baleset következtében meghalt.

Ezt a fiatal hölgyet elöntötte a bűntudat, mert úgy gondolta, a jövendőmondónál tett látogatásának valami módon köze van ahhoz a balesethez, amely elvette a férje életét. Valósággal könyörgött nekem, hogy cáfoljam meg. Nagyon megsajnáltam, és mindent elkövettem, hogy meg tudjam vigasztalni, de nem tudtam őszintén azt mondani neki, amit hallani szeretett volna. Képtelen voltam kizárni annak a lehetőségét, hogy tényleg ő volt a hibás abban, hogy elfogadta a Sátán által kiszabott végzetet a férje és önmaga számára.

Saját feleségemnek, Ruthnak is volt egy hasonló élménye, mielőtt megismerte volna Jézust mint Messiását. Egy barátjától hallott egy olyan okkult médiumról, aki bizonyos dolgokat megjövendölt az életében, és minden beteljesedett. Azzal biztatta, hogy ez a jósnő bizonyára neki is tudna segítséget és vigaszt nyújtani, hiszen három gyermeket kellett egyedül nevelnie. Ruth annak ellenére, hogy rendszeresen járt zsinagógába, soha semmi olyat nem hallott, hogy tilos volna jövendőmondóhoz fordulni.

A médium, aki azelőtt soha nem találkozott vele, és semmit nem is tudott róla, három dolgot mondott neki: „Meddő voltál, és nem tudtál gyermeket szülni; három örökbe fogadott gyermeked van; és a férjed elhagyott." Mindhárom megállapítás teljesen igaz volt, a kijelentés viszont nem Istentől származott, hanem a Sátántól. Ezeket az igazságtöredékeket csaliként akarta felhasználni, hogy Ruthot mélyebbre csalogassa az okkultizmusba.

Jézus azonban az Ő kegyelmességében beavatkozott az életébe! A későbbiekben, miután ezzel a hibájával szembenézett, megtért ebből is, és fölszámolta a Sátán hatalmát a sorsa fölött.

Első feleségem, Lydia a következő egyszerű illusztrációval figyelmeztette az embereket a Sátán tőrére: „Ha veszünk egy pohár tiszta vizet - mondta nemegyszer -, és csak egyetlen csepp mérget is teszünk bele, az egész pohár víz mérgezetté válik." Nincs olyan inspirált „kijelentés", amit egy jövendőmondótól érdemes volna elfogadni, hogy ezáltal aztán egész életünk megmérgeződjön!

A különféle vásárokon, de még egyes gyülekezetekben is, lehet látni jövendőmondó asztalokat vagy sátrakat, mintegy látványosságként, „csak úgy tréfából". Nem létezik azonban olyan, hogy „ártalmatlan jövendőmondás". A méreg az méreg, akkor is, ha más van ráírva.

Ugyanennek a démonikus tevékenységnek egy másik formája talán még inkább megtévesztő: én magamban csak „karizmatikus jövendőmondásnak" nevezem. Bizonyos szolgálótestvérek és prédikátorok az összejöveteleken szeretnek személyes próféciákkal szolgálni, és arra buzdítják a keresztényeket, hogy a szolgálat során várjanak „kijelentést az Úrtól". Nem kétlem, hogy valóban lehetnek olyan kijelentések, amelyek az Úrtól származnak, még több olyan létezik azonban, amely a szolgáló testvér lelkének a terméke, vagy akár egyenesen a jövendőmondás démonától származik. Az ilyennek katasztrofális hatása lehet azok életére, akiket sikerül tőrbe csalnia.

A legtöbb ember szeretné tudni, mit tartogat számára a jövő. A jövendőmondás pontosan erre a vágyra épít. Isten azonban azt várja el, hogy *„hitben járjunk, nem látásban"* (2Kor 5,7), ami azt jelenti, hogy bár nem tudjuk, mit hoz a jövő, mégis rábízzuk magunkat Isten kifogyhatatlan hűségére. Lehetséges persze olyan, hogy Isten szuverén módon kijelentéseket oszt meg velünk a jövővel kapcsolatban anélkül, hogy mi azt keresnénk vagy akarnánk. Amikor Őnála van a kezdeményezés, az eredmények is az Ő céljait fogják szolgálni.

A Sátánnak egy másik tőre, amelyet sokan csak játéknak tartanak, az Ouija-tábla. Emlékszem, egyszer az okkultizmus természetéről tanítottam egy New England-i episzkopális gyülekezetben, és imádkoztam azokért, akiknek szabadulásra volt szükségük. A vasárnap

délelőtti záró-összejövetelt a gyülekezet vezetője azzal nyitotta meg, hogy elmondta: aznap reggel a felesége megkérdezte tőle, miért van olyan füstszag a lakásban. „Én csináltam - folytatta -, elégettem a családi Ouija-táblánkat!"

Az Ouija-táblák és más játéknak álcázott okkult praktikák használata napjainkra már szinte teljesen átitatta az iskolarendszer számos ágazatát. Egy iskolában kislányok egy csoportja elkezdett egy Ouija-táblával játszani, csak úgy szórakozásból - lássuk, mi sül ki belőle! Egyik nap a következő mondat állt össze a tábláról: *„Egy héten belül egyikőtök meghal." Az* egyik lány még azon a héten életét vesztette egy balesetben. A többi lány rendkívül megrémült, és nem tudták, mihez kezdjenek.

Egy másik trükk, amely számos embert belevisz a jövendőmondásba, a horoszkóp. Néhány évtizeddel ezelőtt számos újság még az aznapra szánt bibliarészletet hozta le, ma ugyanezeket az oldalakat a napi horoszkópok foglalják el. Ha valaki óvatlanul tanulmányozza a „saját" horoszkópját a napi újságban, könnyen démonikus befolyásnak szolgáltathatja ki magát!

Számos keresztény téved ezen a ponton is. Az ilyen tevékenységeket teljességgel ártalmatlannak tartják, és nem veszik észre bennük a Sátán tőrét. Egyszer egy keresztény hölgy felé szolgáltam, akinek a jövendőmondás szellemétől kellett szabadulnia, sehogyan sem tudta azonban felfogni, hogyan mehetett belé ilyen szellem; amint azonban kérdezgetni kezdtem, végül beismerte, hogy időnként el szokta olvasni a horoszkópját a napi újságban. Teljesen megdöbbent, hogy ezáltal a jövendőmondás szelleme előtt nyitotta meg magát.

A démonok számára egy másik lehetséges kapunyitogatónak a harcművészetekkel való foglalkozás számít. Ruthtal együtt egyszer szolgáltunk egy olyan férfi felé, aki magas szinten űzte a karatét. A szabadító szolgálat után azonban a legnagyobb meglepetésére többé nem volt képes egy bizonyos karaterúgást végrehajtani. Fogalma sem volt róla, hogy ez a képessége egy démontól származik. Nem szabad szem elől tévesztenünk, hogy mindezek a harci művészetek olyan kultúrákból származnak, amelyek teljes mértékben átitatódtak bálványimádással és démoni tevékenységgel.

• **Igézés**

Az okkultizmus másik fő működési csatornája az igézés. Az igézést voltaképpen a jövendőmondás ikertestvéreként is felfoghatjuk, ennek azonban más a működési területe. Eszközei közé olyasmik tartoznak, mint a kábítószerek, a bájitalok, a talizmánok, az amulettek, a mágia, a varázslatok, a varázsigék, illetve a zene különböző formái.

Az utolsó napokról szólva Pál arra figyelmeztet, hogy *„a gonosz emberek pedig és az ámítók nevekednek a rosszaságban, eltévelyítvén és eltévelyedvén"* (2Tim 3,13). Az „ámítóknak" fordított görög eredeti szó szerint 'igézőket' jelent, mivel azonban az igézést (varázsigéket) többféle okkult rituálé során is használják, mára inkább a „boszorkánymesterek" vagy a „varázslók" jelentéstartalmat öltötte magára. A modern zene egyes ágazatai, mint például az acid rock,[10] ugyanebbe a kategóriába sorolandók, mert ezeken keresztül is természetfölötti, sátáni erőt közvetítenek. Ez is pontosan megfelel Pál előrejelzésének, miszerint e korszak végének közeledtével az ilyen okkult erők jelentős fölerősödése várható.

A Jelenések könyve leírja Istennek azt a két nagy ítéletét, amelyek során az emberiség különböző csoportjai elpusztulnak. Ezt a részt azzal zárja le: *„A többi emberek pedig... nem tértek meg az ő gyilkosságaikból, sem az ő ördöngösségeikből, sem paráználkodásaikból, sem lopásaikból"* (Jel 9,20-21). Az a szó, amelyet úgy fordítottak, hogy „ördöngösség", a görög eredetiben szó szerint 'drogokat' jelent. Az egyik angol bibliafordítás „mágiaként" adja vissza. A varázslással összefüggésben itt megemlített gonosz cselekedetek a gyilkosság, a paráznaság és a lopás. A kábítószerfüggés gyakran nyitja meg az ajtót az efféle gonosz tettekhez.

A Mózes 5. könyve 18,10-12-ben az Úr egyértelműen kifejti a véleményét az okkult gyakorlatokban való részvételről:

Ne találtassék teközötted, aki az ő fiát vagy leányát átvigye a tűzön, se jövendőmondó, se igéző, se jegymagyarázó, se varázsló; se bűbájos, se ördöngösöktől tudakozó, se titokfejtő, se halottidéző; mert mind utálja az Úr, aki ezeket míveli...

---

[10] Az acid angolul savat jelent, ami az LSD-re való utalás. (A ford, megj.)

A jövendőmondás és az igézés mellett itt emlegetett harmadik fő kategória a varázslás, amelyben ugyancsak szerepet kapnak a különféle bűbájok és varázslatok. A varázslással bővebben a következő fejezetben fogok foglalkozni.

A „jegymagyarázás" is a jövendőmondás egy formája. Az utolsó három kategória - „se ördöngösöktől tudakozó [azaz médium], se titokfejtő [azaz spiritiszta], se halottidéző" - összességében a spiritizmus fogalmát meríti ki. Az ilyen okkult emberek tevékenységének leírására rendszerint a szeánsz szót használják.

A Biblia szerint az Úr utálja azokat, akik ilyeneket cselekszenek. Az a szó, ami itt az utálatosságot fejezi ki, a héber nyelvben a legerőteljesebb kifejezés arra, ha valaki valamit gyűlöl és megvet. Isten egy kategóriába sorolja az ilyen embereket azokkal, akik gyermekeiket pogány isteneknek áldozzák fel.

A modern kultúrában élő embernek rendszerint nehezére esik elfogadni, Isten mennyire mélyen gyűlöli ezeket az okkult praktikákat. Senki nem keveredhet bele ezekbe anélkül, hogy ne szolgáltatná ki magát démonoknak.

Hamis vallás

Nagyon szoros kapcsolatban áll az okkultizmussal a hamis vallás: a kettő gyakran elválaszthatatlanul összefonódik. Mindkettő olyasmit ígér, ami minden ember számára vonzó: békességet, hatalmat, tudást és kapcsolatot Istennel. Azt állítják, hogy a világosságra vezetik el az embert, végeredményben azonban a sötétségbe csalogatnak el.

Hogyan védhetjük meg akkor magunkat? A János evangéliuma 10,9-ben Jézus ezt mondja: „Én vagyok az ajtó: ha valaki énrajtam megy be, megtartatik...", később pedig így szól: „Én vagyok az út, az igazság és az élet. Senki sem mehet az Atyához, hanemha énáltalam" (Jn 14,6). Számos különböző ajtó nyílik a természetfölötti világba, csak egyetlen ajtó vezet azonban Isten természetfölötti birodalmába. Ez az ajtó Jézus. A természetfölötti világba más ajtókon keresztül is be lehet lépni - az a világ azonban a Sátán világa, nem pedig az egy igaz Istené.

A Sátán mindent elkövet, hogy a lehető legtöbb kárt okozza az emberiségnek az ateizmus vagy a humanizmus ideológiáin keresztül, a hamis vallás azonban összehasonlíthatatlanul hatalmasabb eszköz a kezében. Sajnos azt kell mondanunk, hogy mind a mai napig az emberiség többsége hamis vallások fogságában sínylődik.

Ahogy az okkultizmus más formáinál is láttuk, lehetetlen teljes listát megadni a jelenleg gyakorolt hamis vallásokról. Az alábbiakban inkább azokat a fő jellemzőket igyekeztem összefoglalni, amelyek alapján egy vallást hamisnak minősíthetünk:

1. Több isten elfogadása
2. A bálványimádás bármely formája
3. Minden olyasféle tanítás, hogy az emberek végül istenekké válnak
4. Minden olyasféle tanítás, hogy az ember a saját erőfeszítései által válhat igazzá
5. Valamiféle ezoterikus tudás hirdetése, amelynek csak egy szűk, kiválasztott csoport kerülhet a birtokába

1. Vallások, melyek több istent fogadnak el

A korai egyház is egy politeista kultúrában kezdett fel növekedni, a Korinthosziakhoz írt 1. levél 8,5-6-ban azonban Pál leszögezte a keresztény álláspontot:

> *Mert ha vannak is úgynevezett istenek akár az égben, akár a földön, aminthogy van sok isten és sok úr; mindazáltal nekünk egy Istenünk van, az Atya, akitől van a mindenség, mi is Őbenne; és egy Urunk, a Jézus Krisztus, aki által van a mindenség, mi is Őáltala.*

2. Vallások, melyek bármely formában bálványimádást gyakorolnak

A bálványimádás az első kimondott bűn, amelyet a Tízparancsolat tilt, és ez vonja maga után egyúttal a legsúlyosabb büntetést is (lásd 2Móz 20,3-5).

3. Vallások, melyek azt tanítják, hogy az emberek végül istenekké lesznek

A Sátán az Édenben eredetileg ezzel kísértette meg az embert: *„olyanok lesztek, mint az Isten [vagy mint az istenek]"* (1Móz 3,5).

Ez az ígéret azonban egy kibékíthetetlen belső önellentmondást tartalmaz. Az az Isten, aki mindent - az emberiséget is beleértve - teremtett, önmaga nem teremtett lény. Logikai képtelenség ezért, hogy az ember, aki teremtett lény, Istenné, azaz nem teremtett lénnyé válhasson. A teremtett soha nem válhat nem teremtetté. Mindennek ellenére az Istenhez hasonlóvá válás ígérete az emberiség minden generációjának életében vonzónak bizonyult az önfelmagasztaló kevélység számára.

4. Vallások, melyek azt tanítják, hogy az ember saját jócselekedetei alapján igazulhat meg

Ez a tanítás is az emberi kevélységre apellál. A kevély embereket nagyon vonzzák az olyan vallási rendszerek, amelyek nehéz, értelmetlen tetteket követelnek meg, egészen az önkínzásig. Minél szigorúbbak egy vallás követelményei, annál nagyobb kevélység tölti el azt a személyt, akinek sikerül azokat teljesítenie.

5. Vallások, melyek valamiféle ezoterikus tudást hirdetnek, amelynek csak egy szűk, kiválasztott csoport kerülhet a birtokába

Ehhez a tudáshoz rendszerint csak valamilyen különleges beavatási rítus elvégzése után lehet hozzájutni. Az apostolok már az első században figyelmeztették követőiket a megcsalattatásnak erre a formájára, amelyet akkoriban görög szóval *gnószisznak* (tudásnak) hívtak. Pál pontosan ezzel kapcsolatban figyelmezteti Timotheoszt:

> *Ó, Timotheosz, őrizd meg, ami rád van bízva, elfordulván a szentségtelen, üres beszédektől és a hamis nevű ismeretnek [gnószisznak] ellenvetéseitől, amellyel némelyek kevélykedvén, a hit mellől eltévelyedtek. (1Tim 6,20-21)*

Két mai vallás feltétlenül említésre méltó, ahol a titkokat csak azokkal közlik, akik sikerrel átesnek a szigorú beavatási folyamaton. Ez a két vallás a mormonizmus és a szabadkőművesség. Az utóbbihoz tartozik a Keleti Csillag (a szabadkőművesség női ága), a Szentélyesek, a Szivárvány Lányok és a Demolay.

A mormonizmus templomi rituáléi csak a kiválasztottak számára gyakorolhatóak. Kívülálló még csak be sem teheti a lábát a templomba, miközben a ceremónia zajlik. A szabadkőművesség még ennél is titokzatosabb. Néhány hivatalos nyilvános megjelenéstől eltekintve egész tevékenységük az avatatlanoktól teljesen elzárva zajlik, és a titkaikat vérfagyasztó eskükkel védelmezik.[11]

A bibliai kereszténység mindezekkel ellentétben teljesen nyilvánosan éli meg hitét. Nincsenek különleges beavatási szertartásai, sem titkos rítusai. Hitünk alapja, a Biblia nyitott könyv mindenki előtt, sőt kimondottan buzdítunk mindenkit, hogy olvassa és tanulmányozza.

A hamis vallás minden formája ilyen vagy olyan módon az emberi gőgre játszik rá. Az evangélium ezzel szemben azt hangsúlyozza, hogy csakis Isten kegyelme által menekülhetünk meg, amelyet viszont nem lehet kiérdemelni, csak hit által elfogadni, és amelyet egyedül csak Isten képes megadni. Itt nem maradhat hely az emberi kérkedés számára.

> *Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez; nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék. (Ef 2,8-9)*

Az igaz Isten imádata és az okkultizmus, illetve a hamis vallások összes formája között áthidalhatatlan szakadék tátong. Pál apostol hangsúlyozza, hogy a hamis vallás minden formáját démonikus erők irányítják, ezért ilyesmibe egy kereszténynek a legcsekélyebb mértékben sem szabad belekeverednie:

> *Sőt. hogy amit a pogányok áldoznak, ördögöknek [démonoknak] áldozzák és nem Istennek; nem akarom pedig, hogy ti az ördögökkel [démonokkal] legyetek közösségben. Nem ihatjátok az Úr poharát és az ördögök [démonok] poharát; nem lehettek az Úr asztalának és az ördögök [démonok] asztalának részesei. (1Kor 10,20-21)*

---

[11] A téma iránt érdeklődőknek ajánlom William Schnoebelen *Masonry - Beyond The Light* (Szabadkőművesség - A fényen túl) című könyvét (Chick Publications, 1991).

Ha valaki okkultizmussal foglalkozott, vagy a legcsekélyebb mértékben is benne volt valamilyen hamis vallásban, meg kell térnie belőle, bűnként kell ezeket megvallania, és Jézus Krisztushoz kell fordulnia bűnbocsánatért, megtisztulásért és elengedésért. Ezenfelül ajánlatos az okkultizmussal és a hamis vallásokkal kapcsolatos mindenféle könyvet és egyéb tárgyat elpusztítani.

Tisztán és szabadon

Az okkultizmusról és a hamis vallásokról adott fenti rövid áttekintés is rámutat arra, mennyire komplex és zavaros ez a téma. Lehetetlen egyszerű definíciót adni róla, vagy néhány szóval körülírni. Leginkább talán egy poliphoz lehet hasonlítani, amely számos csápjával ragadja meg az áldozatát. Miközben az áldozat az egyik csáppal szemben hadakozik, egy másik csáp hátulról észrevétlenül megragadja.

Mindez világosan meglátszik az alábbi bizonyságtételből is, amely egy keresztény családban felnövekedett fiatalembertől származik, aki beleesett az okkultizmus csapdájába. Végül azonban megértette a démonikus világ működését, elnyerte a szabadulását, és sikeres pásztor lett.

A szüleim istenfélő, újjászületett keresztények. Mint annak idején a csecsemő Sámuelt, a szüleim engem is fogantatásomtól fogva az Úr szolgálatának szenteltek. A szüleim kiskoromtól fogva következetesen tanítottak az igazságra. Már négyéves koromban javában prédikáltam a rokonoknak vagy bárkinek, aki hajlandó volt meghallgatni. Gyermekéveim során a szívem nagyon lágy volt az Úr dolgai felé, és nagyon könnyen ment az, hogy megtérjek és bocsánatot kérjek, ha vétkeztem Isten vagy ember ellen. Drága szüleim a legjobb tudásuk szerint arra tanítottak, hogyan kell Isten útjain járni, abban azonban nagyot hibáztak, hogy az ő vallási tradíciójuk nem ismerte fel: az okkultizmusba való belekeveredés sokkal veszélyesebb, mint az ő tradicionális tilalomfáik megkerülése.

Mindig is elképzelhetetlen volt számomra, hogy vasárnap délelőtt vicclapokat olvassak vagy moziba járjak, ha úgy tartja kedvem, még kevésbé, hogy alkoholt fogyasszak vagy dohányozzak. A szüleim azonban arról nem is álmodtak, hogy a nagymamámtól hallott kísértettörténetek egy olyan fájdalmas vakvágányra helyezik az életemet, amely több mint húsz éven át fog tartani.

Először hétéves koromban hallottam ilyen lidérces sztorikat a nagymamámtól. Attól kezdve nemigen tudott más örömet szerezni nekem, mint ha az okkultizmust tanulmányozhattam. A negyvenes és ötvenes évek olyan rádióműsorai kötötték le a figyelmemet, mint a Belső Szentély, Az árny és A Sípos. Amikor már a tévé is divatba jött, az Éjjeli galéria, Alfred Hitchcock és A homályzóna, valamint az összes többi horrorműsor jelentette számomra a szórakozást. Hatodikos koromra már Edgar Allen Poe volt a kedvenc íróm. Egy baptista tanár ismertetett meg Poe írásaival egy gyülekezeti halloween móka után.

Tizenegy éves koromban gyakori dühkitöréseim egyike során azt mondtam Istennek, hogy szálljon ki az életemből, és hagyjon békén. Hetente, sőt néha naponta apró állatokat vásároltam, és halálra kínoztam őket. (Ezt teljes mértékben ösztönösen cselekedtem. Csak több évvel később tudtam meg, hogy ez a tevékenység szervesen hozzátartozik a varázsláshoz.)

Ugyanakkor - bármilyen furcsán hangozzék is - szerettem az állatokat, és szerettem volna állatorvos lenni.

Rendszeresen odamentem keresztény szolgálótestvérekhez, és a szemükbe mondtam, hogy gyűlölöm őket. A fegyelmezés semmiféle formájával - sem szóval, sem pálcával - nem lehetett hatni rám. Egész lényemet leuralta a lázadás és az Istennek, az egyháznak, a keresztényeknek, az iskolának, a tekintély minden formájának, s különösen az anyámnak és az apámnak a gyűlölete. Az énem másik fele ugyanakkor szeretett volna kedves és szeretetteljes lenni.

Végül huszonöt éves koromban megismertem Jézust, és megtértem hozzá. Annak ellenére, hogy Isten beavatkozott az életembe és újjászülettem, a szüleimmel továbbra is nagyon rossz kapcsolatban álltam. Jézus miatt szerettem, de egy óránál tovább nem tudtam tolerálni őket. Ha ennél hosszabb időt kellett együtt töltenünk, feltartóztathatatlanul kitört belőlem a düh és a gyűlölet, és a szenvedésemmel elárasztottam az egész környezetemet. Minden erővel megpróbáltam lenn tartani a bennem feszülő nyomást, ami végül az alkohol és az étel iránti mohóságban talált levezetésre. Százhetvenkét centis magasságom ellenére közel száztíz kilót nyomtam.

Vajon őszintén megtértem? Igen! Igen! Igen! Órákon át képes voltam sírva imádkozni a bűnös emberekért, rengeteg igeverset tanultam meg, bizonyságot tettem, sőt hirdettem is az Igét. Az egészben az volt a tragikus, hogy még mindig nem mondta meg nekem senki, hogy az ESP, az Ouija-táblák és az okkult jelenségekkel foglalkozó könyvek tiltott területnek számítanak egy hívő számára. Úgyhogy még tanítottam is ezeket az Első Baptista Gyülekezet iskolájában, így ugyanannak a bálványimádásnak és varázslásnak a magvait hintettem el ezzel diákjaimban, amelyet a nagymamámtól tanultam sok évvel azelőtt.

Dicsőség az Úrnak azért, hogy egy nap, amikor egy hívőtársamnak az ESP-ről beszéltem, azt mondta, hogy ne foglalkozzak ezzel, mert a Szentírás tiltja! Ó, mennyire hálás vagyok Istennek azért az emberért! Egyszerű figyelmeztetése elindított a szabadulás útján.

Mivel nagyon akartam engedelmeskedni Istennek, azonnal minden kapcsolatot megszakítottam a Sátán birodalmával. Nagyon jó kezdet volt, azonban tartósan és teljesen el kellett határolódnom a Sátántól, és meg kellett szabadulnom mindazoktól a démonoktól, amelyek az okkultizmus iránti érdeklődésem miatt hatoltak belém.

Hogy honnan tudom, hogy démonok voltak bennem? Aznap, amikor felhagytam a Sátánnal való flörtöléssel, és Isten Igéjének kezdtem engedelmeskedni, belső lelki problémáim és félelmeim fölerősödtek. A düh és a gyűlölet is egyre erősödött bennem. Éjjel is, nappal is olyan hallucinációim kezdtek jelentkezni, amelyek Jézust, akit nagyon szerettem, a legutálatosabb módokon mutatták be. Annak ellenére, hogy boldog házasságban éltem, nem tudtam leszokni az önkielégítésről, a legnagyobb csapást azonban az jelentette számomra, hogy látens homoszexuális voltam. Bár soha nem engedtem a kísértésnek, folytonosan harcolnom kellett ellene: rettenetes gondolatok gyötörtek arról, hogy férfiakkal legyek együtt, valamint hogy nőként öltözködjem. Amikor egyedül voltam, ez a gonosz szellem nőies viselkedésben nyilvánult meg bennem.

Teljes erőmből gyűlöltem és megvetettem ezeket a dolgokat. Imádkoztam, megtértem és megpróbáltam megfeszíteni a testet, mert nem jöttem rá, hogy a problémám már rég meghaladja a földi, sőt a lelki szintet is, és valójában démonikus (Jakab 3,15). Azt tapasztaltam, hogy kétféle kútfő fakad föl bennem: az egyik szereti az embereket, áldja Istent, és minden vágya, hogy Őt szolgálja. A másik viszont tisztátalan gondolatokkal és vágyakkal igyekszik beszennyezni engem, káromolja Jézust, és átkozza a szenteket. Kész voltam mindezt bevallani bárkinek, aki tud segíteni rajtam, azonban senki nem volt a környezetemben, aki rendelkezett volna azzal a hatalommal, hogy elbánjon ezzel a problémával, sőt még csak meg sem hallgattak, úgyhogy megpróbáltam uralkodni magamon, amennyire tehettem.

1969 decemberében aztán a feleségemmel együtt megismerkedtünk a szabadulás szolgálatával. Amikor először hallottam arról, hogy keresztényekben is lehetnek démonok, egy percig nem vitatkoztam. A szellemem szinte ugrált örömében, mert biztosan tudtam: ez a válasz a problémáimra. Egy testvér szolgált felém, és kiparancsolta belőlem a gonosz szellemeket! A szó szoros értelmében éreztem, ahogy kimozdulnak a gyomromból, és a számon keresztül sóhajtások és ásítások kíséretében kimennek a testemből.

Attól a naptól fogva soha nem volt problémám az önkielégítéssel. Emellett a düh és a gyűlölet is eltűnt belőlem. Azóta órákat is képes vagyok eltölteni édesanyámmal minden feszültség nélkül. Szeretettel és együttérzéssel tudom megölelni.

Hónapokon át olyan boldog voltam, hogy madarat lehetett volna fogatni velem. Aztán egyszer csak a látens homoszexualitás és a hallucinációk kezdődtek elölről. Hogy egészen pontos legyek, éjjel két órakor arra ébredtem, hogy démonok gyötörnek kívülről is, belülről is. Ekkorra azonban már tudtam, hogyan kell kiűzni a démonokat, és hogyan kell ellene állni a Sátánnak, mindez viszont csak átmeneti megkönnyebbülést hozott.

Szinte már kezdtem elveszteni a reményt, amikor meghallottam Derek Prince egy kazettáját, amely arról szól, hogyan kell az okkult bűnöket megbánni és egyenként megtagadni. Tulajdonképpen én ezt addig nem tettem meg. Akkor viszont rögtön nekiláttam, mert rájöttem, hogy a legtöbb problémám innen származik. Nem sokkal ezután életem legnagyobb szabadulását éltem át.

Egy nap a georgiai Columbusból autóztam az Alabama államban lévő Montgomery felé (körülbelül százhetven-száznyolcvan kilométer lehet a távolság). Egyszer csak rendkívül erős démonikus gyötrés tört rám, én pedig teljes erőmből Jézus nevét hívtam segítségül. Olyan képek jöttek fel bennem, amelyek megmutatták, hogy négyéves koromban hogyan mentek belém a démonok. Jézus egyenként megmutatta nekem ezeket a helyzeteket, én pedig megbántam és megtagadtam a szóban forgó bűnöket, és megparancsoltam a démonnak, hogy menjen ki belőlem. Több mint egy órán át démonok jöttek ki a számon keresztül, valamint a fejem tetején és a vállamon át. Mire Montgomerybe értem, teljesen kimerült voltam, de szabad - hosszú évek óta először szabad!

Ettől kezdődően a szellemi növekedésem rendkívül felgyorsult. Az időmet és energiámat gyümölcsöző szolgálatba tudom befektetni, ahelyett hogy folytonosan olyan vágyakkal és gondolatokkal birkóznék, amelyek a puszta létemet is veszélyeztetik. Az Úr segítségével sikerült a száztíz kilóról hetvenöt kilóra lemennem.

Dicsőség az Úrnak! Jézus által tiszta és szabad vagyok!

15. A varázslás modern formái

Ha a démonikus tevékenység és az okkultizmus tekervényes, csalóka ösvényeit próbáljuk végigkövetni, azt fogjuk tapasztalni, hogy mind egyetlen forrásból indulnak ki: *a varázslásból. A* varázslás a bukott emberiség egyetemes, ősi vallása. Amikor az első emberpár fellázadt és elfordult Istentől, esetükben máris a varázslás ereje működött. A Biblia ezt úgy fogalmazza meg, hogy *„mint a varázslásnak bűne, olyan az engedetlenség* [lázadás]" (1Sám 15,23). Az egyes népcsoportok a varázslásnak egymástól eltérő, sajátos formáit gyakorolják, bizonyos közös elemek azonban csaknem mindben megfigyelhetők.

A világnak ma is számos olyan pontja akad, ahol a varázslás különféle praktikáit évszázadok óta nyíltan, változatlan formában folytatják. A keresztény történelemmel büszkélkedő nemzetek életében, különösen a nyugati világban a varázslás jól alkalmazkodott a kultúrához, és jellegzetes formákban testesül meg. Bár valaha csupán egy törpe kisebbségre korlátozódott, az elmúlt évtizedekben megfigyelhetően egyre nyilvánvalóbban és egyre agresszívabban jelentkezik.

A mai materialista nyugati kultúrában a varázslás természetfölötti eleme sok embert elbűvöl. Olyan helyeken, ahol a vallásnak (legyen bár szó templomról vagy zsinagógáról) csak azt a formáját ismerik, amely pusztán materiális és intellektuális síkon működik, nagyon is hajlamosak az emberek az olyan alternatívák keresésére, amelyek a természetfölöttibe való belépéssel kecsegtetnek. Különösen igaz ez abban az esetben, ha ez az alternatív út *hatalmat* ígér. Ezért van az, hogy emberek tömegei fordulnak mostanában a varázslás valamilyen formája felé.

A varázslás minden válfajának közös célja a kontroll, az uralkodás. Ha bármiféle vallási tevékenység célja az, hogy más emberek fölött kontrollt gyakoroljon, ott minden bizonnyal a varázslás befolyásával kell számolnunk. Bizonyára vannak, akik ezt a fejezetet olvasva nagyon is jól tudják, miről beszélek, mert maguk is ilyen helyzetből menekültek ki a Sátán karmai közül. Másoknak viszont talán épp e sorokat olvasva nyílik majd meg a kifelé vezető út, megint másoknak pedig azért lehet hasznos ez az információ, hogy emberek szabadulásában segédkezzenek.

A varázslás ősi gyakorlatában rendszerint a következő elemek vannak jelen: papság (varázslódoktor, javasember, sámán); rituálé vagy liturgia (ez számos különböző formát ölthet); áldozat (állati vagy emberi); valamilyen jellegzetes zene (gyakran varázsigék vagy dobszó); valamint valamilyen szövetség, amely összeköti a résztvevőket egymással, továbbá azzal a sátáni lénnyel, aki a tevékenységük fókuszában áll. A varázslók csoportját jelölő angol szó *(coven)* minden bizonnyal azonos eredetű a szövetséget jelentő *covenant* kifejezéssel.

A varázslás négy fő célja a következő:

1. Egy felsőbbrendű szellemi lény kiengesztelése, aki gyakran igencsak szeszélyes és rosszindulatú.
2. A természet erői, úgymint eső vagy a jó termésnek kedvező időjárás fölötti kontroll megszerzése.
3. A betegségek és a terméketlenség távol tartása, mint például Afrikában, ahol bevett szokás, hogy a meddő asszonyok a varázslódoktorhoz fordulnak bájitalért vagy valamilyen amulettért.
4. Más emberek kontrollálása - például ellenségek elijesztése a csatában vagy szexuális kívánság felgerjesztése egy kiszemelt személyben.

A modern varázslás négy szintje

A varázslás elnyugatiasodott, „modern" gyakorlata lényegében ugyanezeket az elemeket tartalmazza. Működésének legalább négy szintje különíthető el:

1. Nyílt, nyilvános, „tiszteletre méltó"
2. „Földalatti" - varázslókörök
3. Az „ötödik hadoszlop", jól álcázva a társadalmon és az egyházon belül
4. A test (a „bűnös természet") cselekedetei

1. Nyílt, nyilvános, „tiszteletre méltó"

A varázslásnak az a formája, amely saját természetét nyíltan kifejezve működik, nyilvánosan tanítja és gyakorolja a Sátán imádását. A Sátán Egyházának honlapja van az interneten, amely minden tekintetben „tiszteletre méltó" egyházként mutatja azt be. Mindazok viszont, akiknek sikerült kicsúszniuk karmaiból, arról tanúskodnak, hogy a sátánizmus központi ceremóniája a „fekete mise", amely a keresztény úrvacsorai közösség istenkáromló paródiája, a fő motiváció pedig nem más, mint Jézus Krisztus szándékos, tudatos gyűlölete és megtagadása. Legfőbb ellenségnek a keresztény egyházat tekintik.

2. „Földalatti" - varázslókörök

A varázslókörök vagy bandák rendszerint éjjel ülnek össze, hogy áldozatokat mutassanak be, és beavassák az új tagokat. A varázslás gyakorlatának egyik központi eleme (ahogy az előző fejezet végén álló bizonyságtételben is láthattuk) az áldozat. Az áldozat szerepét rendszerint egy állat tölti be - kutya, macska, patkány vagy más kis termetű állat -, amennyire azonban nekem ezt az egészet sikerült megértenem, amikor csak lehetséges, emberáldozatot is bemutatnak: rendszerint csecsemőket gyilkolnak meg. Vannak olyan beszámolók is, melyek értelmében arra köteleznek fiatalembereket a beavatási szertartás keretein belül, hogy öljenek meg, sőt fejezzenek le embereket.

A varázslás „istene" a Sátán. A varázslásban résztvevők Őhozzá és egymáshoz egy olyan szövetségben kötődnek, amely tevékenységükkel kapcsolatosan teljes titoktartásra kötelezi őket.

Mi vonzza az embereket a sátánizmus felé? Véleményem szerint a természetfölötti hatalom felkínálása. Azok a sátánisták, akik már meggyőződtek arról, milyen valóságos hatalomra tettek szert, rendszerint igen vakmerőek és agresszívak.

Egy keresztény barátom egyszer repülőgéppel utazott, és egy olyan hölgy mellett kapott helyet, aki a felszolgált ételeket sorra elutasította. Barátom kérdésére azt válaszolta, hogy böjtöl és imádkozik.

- Én is keresztény vagyok - kezdett lelkendezni a barátom -, és néha én is böjtölök és imádkozom.
- Nem, nem! - válaszolta a nő. - Én nem keresztény vagyok, hanem sátánista.

Majd elmagyarázta, hogy annak a böjtjének és imájának a következő két célja volt: keresztény házasságok széttörése, valamint vezető keresztény szolgálótestvérek bukásának előidézése.

Az elmúlt évtizedekben megjelentetett statisztikák sajnos arról győzhették meg, hogy böjtjei és imái igen hatékonyak!

Egyszer igen fájdalmas hangvételű levelet kaptam egy texasi hölgytől, aki rendszeresen hallgatta rádióműsoromat. Saját bevallása szerint boszorkány volt, és azzal a küldetéssel épült be egy bizonyos egyházba, hogy kételyt és hitetlenséget ültessen az új vagy bizonytalan keresztények szívébe és elméjébe. Addigra már három embert sikerült eltántorítania. A levél végén megkérdezte: „Elképzelhetőnek tartja, hogy Jézus nekem is megbocsát és üdvösséget ad?" Azt válaszoltam, hogy Isten végtelenül könyörületes, bár azért készüljön fel arra, hogy esetleg kemény harcok árán érheti csak el a teljes szabadságát. Egy helyi pásztorhoz irányítottam.

3. Az ötödik hadoszlop, álruhában

Meg sem kísérlem, hogy a varázslás minden modern formájáról írjak. Néhány jellegzetes példán keresztül szeretném csak bemutatni, milyen módszerekkel csalogatnak gyanútlan embereket a Sátán imádásába.

• Rockzene

A rockzene ennek az egyik legfőbb csatornája, és félelmetes pusztítást képes okozni. Nemrégiben egy harminchárom éves férfitól kaptam segélykérő levelet. (Az egyik munkatársam felvette vele a kapcsolatot, a jelek szerint úton van a megoldás felé.) Az ő engedélyével közlöm a levelét:

Kedves Mr. Prince!

A levelemben szeretnék beszámolni Önnek, milyen elkeseredett csatát vívok a démonokkal. Úgy gondolom, hogy amiket itt leírok, Önt nem fogják meglepni, a barátaim, a családtagjaim és az egyházi vezetőim azonban úgy néznek rám, mint egy pszichopatára.

Az egész úgy kezdődött, hogy tizenhat éves koromban meghallgattam a bátyám egyik rocklemezét. De ez nem akármilyen lemez volt ám, hanem rendkívül démonikus zene! A Black Sabbath zenekarról van szó, a borító tetején a 666-os szám szerepelt, alóla pedig egy démonszerű lény pislogott ki. Az album belső borítóján egy férfi feküdt az ágyban, és körülötte jó pár démon (legalább hat vagy hét), mintha éppen lecsapnának rá. A férfi arca eltorzult a fájdalomtól. Csak egyszer vagy kétszer hallgattam meg a lemezt, de az is túl sok volt.

Egyik nap valami nagyon furcsa hangot hallottam abból a szekrényből, ahol a lemezjátszó állt. Amikor odanyúltam és ki akartam nyitni az ajtót, egy erő ment belém vagy ment át rajtam, és hátralökött. Nagyon határozottan érezhető erő volt, és biztos vagyok benne, hogy valamiképpen a démonokkal állt összefüggésben. Az ötlött fel bennem, hogy rejtsem el az albumot, hogy senki ne dobhassa ki - nyilván ez a gondolat is a démonoktól volt. A mai napig nem bírok visszaemlékezni rá, hová rejtettem, pedig imádkozom is azért, hogy jusson eszembe.

Attól a naptól fogva az életem maga a pokol! Ezek a démonok rám vetik magukat és teljesen lebénítanak, amikor már majdnem elalszom. Mozdulni sem bírok, nem tudok megszólalni, sőt még a szememet sem tudom kinyitni. Csak annyit tudok tenni, hogy ott belül Jézushoz kiáltozom segítségért. Ezek a démonok igen kegyetlenek; minden elképzelhető módon meg szoktak erőszakolni. (Ezt részletekbe menően is el tudnám mesélni, de nem gondolnám, hogy ez itt most helyénvaló volna.) Tizenhat éves korom óta minden éjszaka ez volt a programom, amíg harmincegy nem lettem. A szexuális visszaélések akkor kezdtek elmaradozni, amikor rendszeresen kezdtem gyülekezetbe és bibliaiskolába járni.

Lehet, hogy most azon gondolkodik: Vajon megtértem-e és behívtam-e Jézust az életembe? Tizenkét éves koromban édesanyámmal együtt elmondtam az Úr imáját, amit azóta már sok százszor elismételtem. Ez elsősorban azért van, mert keresztény barátaim és mindenki, akivel valaha csak gyülekezetben vagy bibliaórákon találkoztam, azt mondta, hogy ilyesmi nem történhet meg egy kereszténnyel. Én azt várom, hogy ha valóban üdvösséget nyertem, akkor az életem valahogy térjen vissza a normális kerékvágásba. Nagyon nehéz úgy hinni és hitet gyakorolni, ha az embert olyan sok ellentmondásos benyomás éri. Már ott tartok, hogy nem is tudok normálisan gondolkodni, és fél évnél, maximum egy évnél tovább nem tudok megmaradni egyetlen munkahelyen sem. Nem vagyok elmebeteg; egyetemet végeztem, és mérnöki diplomát szereztem. Csupán össze vagyok zavarodva.

Én egy úgynevezett keresztény családból származom; szüleim mindketten újjászülettek a két nővérem közül az egyikkel együtt. A másik nővérem és a bátyám még nem. A szüleim támogatják az Ön szolgálatát, de szerintem nem hisznek abban, hogy keresztényekben lehetnek démonok. Ezt onnan gondolom, hogy valahányszor felhozom a témát, az apám zavartan és bizonytalanul csak annyit mond, hogy dorgáljam meg Jézus nevében, és aztán felejtsem el az egészet. A másik oldalon az anyám hallani sem akar az egészről, sőt még a nővéremnek is szólt, hogy ne beszélgessen velem ilyesmiről. Pedig a családban anyai ágon rendkívül valószínű a démonikus hatás; az anyám apja (már nem él) szabadkőműves volt, az anyja pedig (ő sem él) és a háromból életben maradt két nővére (Ők még élnek) a Keleti Csillag tagjai.

Tudom, hogy ez a levél úgy hat, mintha meg lennék bolondulva, de remélem, Ön érteni fogja, miről beszélek, és szívesen mondanék még többet is, de ahhoz már könyvet kellene írnom.

Hát nem tragikus? Egy magát kereszténynek valló fiatalembert démonok gyötörnek, de keresztény társaitól nem talál megértésre, még kevésbé segítségre! (A 12. fejezetben már említést tettem a szabadkőművesség és női ágazata, a Keleti Csillag veszélyeiről.)

Ez a fiatalember nyilván nagyon ostobán cselekedett, amikor ennyire nyilvánvalóan sátáni erőknek kiszolgáltatta magát. A sátáni erők azonban nagyon gyakran jóval kevésbé nyilvánvaló módokon hatnak. Egy rockkoncert vagy egy diszkóban eltöltött éjszaka során szerzett élmények összhatása például ugyancsak ajtót nyithat a démonok számára: fülsiketítő zene a maga monoton, ismétlődő ritmusával; szövegek, melyek tartalma az esztelenségtől az istenkáromlásig terjed; különféle színű és erősségű, állandóan villogó fények. Az összhatás könnyen az lehet, hogy az adott személyben csődöt mond a józan gondolkodás, az erkölcsi ítélőképesség, és ezzel rés nyílik a démonok előtt különösen, ha még az alkohol vagy a kábítószerek befolyása is kiegészíti a képet.

• New Age-es kultuszok, vallások és gyakorlatok

A varázslás ötödik hadoszlopszerű működése egy folyamatosan táguló világ. Ennek egyik legfőbb „frontja" a New Age zászlaja alatt laza csoportosulásba tömörülő kultuszok, vallások és filozófiák sajátos elegye. Sajnos sok olyan személyt is magukkal ragadnak csábító ígéreteikkel és félrevezető terminológiájukkal, akik magukat teljes őszinteséggel keresztényeknek tartják. Sokan például, akik egészségesek és fittek szeretnének maradni, nem veszik észre, hogy számos, egészséges étkezést és reformételeket propagáló üzlet tele van New Age-es termékekkel és propagandaanyagokkal.

Ehhez hasonlóan sokakat a hipnózis von bele az okkultizmusba, és nyit meg démonikus erők előtt. Számosan vannak azon a téves állásponton, hogy a hipnózis „ártatlan" szórakozás csupán, és talán csak a tévé képernyőjén találkoznak vele. Megint mások bizonyos egészségügyi-szakemberek tevékenységének a következtében kerülnek a Sátán befolyása alá: ilyenek az egyes pszichiátriai problémákra nyújtott kezelések vagy a sebészeti beavatkozásokhoz használt egyes „érzéstelenítési" módszerek.

Az akupunktúra ugyancsak olyan okkult praktika, amely ajtót nyit a démonok előtt. Egyes orvosok és egészségügyi szakemberek ma hajlamosak egyszerűen annyival igazolni a használatát, hogy „működik"! Az akupunktúra okkult hátterének megvizsgálása viszont azt árulja el, hogy végeredményben nem szolgálja azok jólétét, akik alávetik magukat neki.

Az alábbiakban hallgassuk meg egy kínai orvos figyelmeztetését Malajziából:

Körülbelül nyolc évvel ezelőtt, amikor Szingapúrban több napon át visszavonulva imádkoztam, Isten szólt hozzám az akupunktúra veszélyeiről, valamint az okkultizmussal való kapcsolatáról, különös tekintettel azokra az eltéphetetlen szálakra, amelyek a tradicionális kínai valláshoz fűzik. Én a magam részéről attól a naptól kezdve felhagytam az eljárás alkalmazásával, amelynek fortélyait annak idején még Hongkongban sajátítottam el, s öt éven át sikeresen gyakoroltam.

Ahogy hazaértem, megdöbbent orvoskollégáim, ápolónőim és pácienseim elé tártam, hogy az akupunktúra rendkívül veszélyes, és hogy én abbahagytam, és soha többé nem fogom gyakorolni. Összegyűjtöttem az ezzel kapcsolatos összes gépet, valamint a tűket, a könyveket, az okleveleket és a táblázatokat, és nyilvánosan egy jó nagy tábortüzet raktam belőlük. A felszerelés összértéke körülbelül tizenötezer dollár volt - az ezután következő áldások viszont felbecsülhetetlen értékűek, hiszen:

1. A feleségem, aki régóta krónikus fejfájással és migrénnel küszködött, s akit számos alkalommal én magam kezeltem akupunktúrával, mindenféle orvosi beavatkozás vagy ima nélkül azonnal meggyógyult.

2. Saját megmagyarázhatatlan félelmem a sötétségtől azonnal eltűnt.

3. Orvosi praxisom ahelyett, hogy kárt szenvedett volna, az áldások tekintetében a kétszeresére növekedett. Körülbelül három évvel ezelőtt rendkívül szokatlan esetnek lehettünk szemtanúi Kuchingban, Kelet-Malajziában egy gyógyító összejövetelen. Egy keresztény hölgy jött előre, és reumás panaszaival kapcsolatban kért imát. Alighogy elkezdtük, az Úr a tudomány beszéde által kijelentette, hogy a szóban forgó hölgy a múltban akupunktúrás kezelésre járt. Ezt ott helyben el is ismerte, de valahányszor megpróbálta megtagadni, a földre zuhant, és gyötrő fájdalmában sikoltozott.

Rájöttünk, hogy azok a démonok gyötrik, amelyek az akupunktúrán keresztül hatoltak be a testébe. Amikor aztán hatalmat vettünk a démonok felett, és kiűztük őket az Úr Jézus Krisztus nevében, a hölgy megszabadult és teljesen meggyógyult. Később elmesélte, hogy valahányszor megpróbálta megtagadni az akupunktúrát, láthatatlan tűk kezdték döfködni a testének azokat a részeit, ahol korábban az akupunktúrás kezelést végezték.

Hadd zárjam soraimat egy tragikus esettel! Az a keresztény testvér, aki engem az akupunktúrára tanított, sokáig súlyos depresszióval küszködött, és végül titokzatos körülmények között öngyilkosságot követett el. A környezete azóta sem érti miért, hiszen látszólag sikeres ember volt, és megvolt a világon mindene, én azonban azt hiszem, tudom a választ: átok jött rá, és az életével kellett fizetnie.

4. A test (a „bűnös természet") cselekedetei

Most, hogy megvizsgáltuk a varázslás mint természetfölötti erő három fő működési formáját (a nyílt, nyilvános formát; a földalatti formát; valamint az ötödik hadoszlopot), itt az ideje, hogy leleplezzük a gyökeret. Ez talán a legkevésbé ismert működési terület, ugyanakkor nagyon átszövi mind a társadalmat, mind az egyházat.

A Galáciaiakhoz írt levél 5,19-21-ben Pál felsorolja a „test" („bűnös természet") cselekedeteit. Valahol a középtájon olyanokat is említ, mint „bálványimádás, varázslás". Ahogy már a fejezet elején is leszögeztem, a varázslás gyökere a testben rejlik: az ember bukott, lázadó, bűnös természetében.

Ez a természet gyakran olyan próbálkozásokban nyilvánul meg - sokszor már csecsemőkorban -, amelyek más emberek fölötti kontroll kiépítésére irányulnak. Valahogy akkor érezzük magunkat biztonságban, ha másokat irányíthatunk: akkor nem fenyegetnek bennünket, ha azt teszik, amit mi akarunk. Másrészt viszont Isten soha nem kíván kontrollálni bennünket. Tiszteli azt a szabad akaratot, amelyet Ő adott nekünk, ugyanakkor felelősségre von azért, ahogyan ezzel a szabadsággal éltünk.

A mások fölötti kontroll kívánsága három formában juthat kifejeződésre: *manipuláció, megfélemlítés* és *leuralás.* A fő cél az uralom megszerzése. Ha valaki úgy érzi, hogy gyengébb, mint az, akit kontrollálni szeretne, inkább a manipulálásra hajlamos; aki viszont erősebbnek érzi magát, inkább a megfélemlítéshez folyamodik. A végcél azonban mindig ugyanaz: a leuralás, azaz hogy az adott személy másokat kontrolláljon, és megcsináltassa velük, amit akar.

A családi, rokoni kapcsolatok számtalan példát szolgáltatnak erre. Férjek öklüket rázva vagy tényleges tettlegesség alkalmazásával megfélemlítik feleségüket. A feleségek ugyanakkor könnyekkel és sértődékenységgel manipulálják a férjüket, vagy éppen azzal, hogy a hibáikkal szembesítve őket bűntudatot építenek ki bennük. Az is gyakori, hogy a szülők félemlítik meg vagy manipulálják a gyermekeiket, ugyanakkor a gyermekek is bámulatos képességeket mutatnak fel a téren, hogy a szüleiket manipulálják!

A manipuláció egyik legfőbb eszköze *a bűntudat felébresztése.* Egy anya például így szól a fiához: „Drágaságom, ha tényleg szereted Anyukát, akkor most elszaladsz a boltba, és hozol nekem egy csomag kávét!" Hogyan hat ez a gyermekre? Azonnal bűntudat alá kerül, ha nem teszi meg, amit Anyuka kér, hiszen ez azt jelentené, hogy nem szereti őt. Nem fair dolog így bánni egy gyermekkel!

Ugyanakkor persze a gyermek is manipulálhatja az anyját. Amikor a mama épp a vendégekkel van elfoglalva, odajön és megkérdezi, hogy megnézheti-e az egyébként számára tiltott tévéműsort. Tudja, hogy a mama nagyon gondosan óvja őt a káros befolyásoktól, de úgy kalkulál, hogy talán most a vendégek előtt nem kockáztatja meg az elutasítást, nehogy drága fiacskája levágjon egy hisztit.

Ha az ember megtanulja a kontroll iránti vágyat mint gonosz, manipulatív erőt azonosítani, hamar rádöbben, mennyire átfogóan és milyen sok területen jelen van. A vallás területén például a prédikátor így beszélhet az adakozásról: „Isten megmutatta nekem, hogy van itt ma este tíz ember, akik fejenként ezer dollárt fognak adni." E mellé aztán még bemutat néhány szívfacsaró képet egy távoli országból az éhező gyermekekről, hogy aki nem a megfelelőképpen reagál, azonnal bűntudat alá kerüljön: „Lehet, *hogy én vagyok az egyik abból a tízből?"* Vagy: *„Ha most nem adok valamit ezeknek a szegény gyermekeknek, akkor szívtelen alak vagyok."*

A politikában gyakori, hogy a jelölt a faji előítéletekre rájátszva igyekszik több szavazatot nyerni. Az üzleti életben ugyanez úgy jelentkezik, hogy a hirdetésekkel rászedik az embereket: kezdjenek el olyasmire vágyni, amire nincs is szükségük, és olyasmit is megvenni, amit nem engedhetnek meg maguknak. Minden esetben gonosz manipulációról van szó.

Ha egyszer sikerül felismernünk a varázslás álruháit és eszközeit, ráébredünk, hogy modern kultúránkban folytonosan ki vagyunk szolgáltatva nyomásának. Mindez új fényt vet Pál apostolnak a Korinthosziakhoz írt 2. levél 4,4-ben található kijelentésére, miszerint *„e világ istene megvakította a hitetlenek elméit".*

Ha valaki ismételten enged valamiféle romlott testi vágynak, az könnyen oda vezethet, hogy a megfelelő démon behatol. Mindez vonatkozik a Galáciaiakhoz írt levél 5,19-21-ben felsorolt összes testi cselekedetre. Az a személy, aki rendszeresen enged a paráznaságnak vagy a féltékenységnek vagy az irigységnek (hogy most csak ezt a hármat említsük), minden bizonnyal elveszíti a szabadságát az adott bűnnek megfelelő démonokkal szemben.

Mindez ugyanígy a varázslásra is érvényes. Akiknél kialakul az a rossz szokás, hogy manipulációval vagy megfélemlítéssel igyekszenek másokat kontrollálni, ily módon megnyílnak a varázslás démona előtt. Ezután már szinte nem is képesek másokhoz e fogások alkalmazása nélkül viszonyulni. Tehát többé már nemcsak a romlott emberi természet cselekedetéről van szó, hanem ez az új, természetfölötti erő vonja az irányítani kívánt személyt (személyeket) a szellemi rabszolgaság állapotába.

Nemegyszer láttam ilyen démonikus erőt működni anya és lánya között. Az anyának például meglehet a határozott elképzelése arról, hogy lányát milyen faji hátterű vagy milyen társadalmi osztályhoz tartozó férfihoz kívánja hozzáadni. Ha azután a leány által választott férfi nem felel meg az anya kritériumainak, a mama a benne lévő varázslás szellemének hatására olyan reakciókat mutat, amelyekkel gyakorlatilag megátkozza saját lányát és leendő vejét.

Az átok akár szavakban is testet ölthet: „Ha hozzámész ehhez az emberhez, elfelejtheted a jólétet! Nem fog gondoskodni rólad." Ennek eredményeképpen az ifjú pár folytonosan olyan nyomásokkal és frusztrációkkal küszködik, amelyeknek sehogyan sem sikerül az okát megragadni.

A varázslás démona sok más kapcsolaton keresztül is működhet. Előfordulhat, hogy egy pásztor kívánja ez által kontrollálni stábjának tagjait, sőt akár az egész gyülekezetet. Az is gyakori, hogy egy igazgató így félemlíti meg a beosztottjait, vagy egy politikai vezető azáltal fordítja el népének figyelmét saját ordító szükségeikről, hogy gyűlöletet szít egy szomszédos, „ellenséges" nemzet felé.

Ha két ember között ilyen kontrolláló jellegű kapcsolat alakult ki, a befolyásolt személynek csaknem minden esetben a varázslásból való szabadulásra van szüksége, és viszont: leggyakrabban a kontrollt gyakorló személynek is szabadulnia kell. Azonban mindkettőjüknek be kell tölteniük a szabadulás feltételeit. Az egyik oldalon a kontrollt gyakorló személynek meg kell térnie és meg kell tagadni magában az irányítás kívánságát, a másik oldalon pedig a

befolyás alatt lévő személynek is meg kell térnie abból, hogy alávetette magát ilyen elnyomásnak, és el kell szakítania ezt a köteléket a kapcsolaton belül.

A kiút

A 21. fejezetben részletesen is fogok tanítani a szabadulás mikéntjéről, de hadd bocsássak előre már most annyit, hogy mindazoknak a személyeknek, akik részt vettek a Sátán imádásában, vagy éltek a Sátántól kapott hatalommal, nagyon elszántaknak kell lenniük (ahogy azt a texasi hölgy esetében hangsúlyoztam), ha valóban meg kívánnak szabadulni. Az ő esetükben minden bizonnyal rendkívül intenzív szellemi tusakodás várható.

Lydiával és néhány szolgálótársunkkal együtt egyszer egy olyan fiatal hölgyért imádkoztunk, aki elmondta, hogy valamikor a Sátán papnője volt, de megtért, és szeretne szabad lenni. Meg is mutatta nekünk azt a gyűrűt, amely a Sátánnal való házasságát szimbolizálta. Eléggé vonakodva bár, de sürgetésünkre végül mégiscsak lehúzta - ekkor azonban a démon arra kényszerítette, hogy nyelje le! Egyik munkatársunk, egy fiatalember a hit természetfölötti kenetével ráparancsolt a hölgyre, hogy öklendezze vissza a gyűrűt, amit ő azonnal meg is tett. A fiatalember ekkor fogta a gyűrűt, és behajította a közeli tóba. Az ifjú hölgy szabadulása akkor vált teljessé, amikor keresztények jelenlétében nyilvános bűnvallást tett, és elégetett minden olyan ruhadarabot, amit a Sátán imádása közben hordott. Ez teljesen összhangban volt azzal a bibliai figyelmeztetéssel, hogy bizonyos esetekben utáljuk *„még a ruhát* is, *amelyet a test beszennyezett"* (Júd 23).

Maga a szabadulás aktusa ugyanakkor még nem a konfliktus teljes befejeződése. Azt a személyt ugyanis, aki tudatosan, fenntartások nélkül elkötelezte magát a Sátánnak, a gonosz szellemek továbbra is tulajdonuknak tekintik, és örök kötelékben szeretnék tartani. Várható, hogy a Sátán folytonosan meg-megpróbálja visszaállítani fölötte az uralmát, és ehhez minden elképzelhető démont képes mozgósítani.

A Sátán korábbi áldozatainak ezért arra van szükségük, hogy a hívőknek egy elkötelezett csoportja folyamatosan mellettük álljon. Meg kell tanulniuk továbbá, hogyan álljanak ellene a különféle nyomásoknak, és rendíthetetlenül meg kell erősíteniük magukat azokban az igékben, amelyek garantálják számukra a szabadulást és a győzelmet. Mindebben maga Jézus a példánk. Valahányszor a Sátán megpróbálta megkísérteni, mindig azzal az egyetlen, minden esetben hatékonynak bizonyuló válasszal reagált, hogy *„meg van írva..."* (Mt 4,1-11). A Sátánnak nincs mit mondania Isten Igéjével szemben!

Isten bölcsességében ez a folyamat, hogy az adott személynek folytonosan ellene kell állnia a legkülönfélébb démonikus nyomásoknak, végeredményben mégis pozitív célt szolgál. Amikor ugyanis valaki a Sátán rabszolgájává teszi magát, a személyiségének belső falai leomlanak. A szabadulást követően viszont - ahhoz, hogy a szabadság megőrizhető legyen - a védőfalakat újjá kell építenie.

Ha valaki folytonosan hittel ismételgeti a megfelelő igéket, a belső falak ezáltal fokozatosan újjáépülnek. Ahogy viszont ezek stabilabban állnak a helyükön, a Sátán részéről jövő nyomások fokozatosan háttérbe szorulnak, és végül megszűnnek. A Sátán túlságosan is intelligens ahhoz, hogy olyan csatára pazarolja az erejét, amit egészen biztosan nem nyerhet meg.

Hogyan őrizhetjük meg magunkat a megcsalattatástól? Az Isten országába (ahogy azt az előző fejezetben elmagyaráztam) egyetlen ajtó vezet csupán: Jézus, aki *„az út, az Igazság és az élet" (Jn* 14,6). Mindazok, akik a természetfölötti világába bármely más ajtón keresztül lépnek be, nem a világosságban, hanem a sötétség birodalmában fogják találni magukat.

Résen kell lennünk - ahogy azt a 16. fejezetben fogom részletesebben kifejteni -, hogy ne csalattassunk meg, és ne kövessünk „más Jézust": olyat, aki nem azonos a Bibliában bemutatott Jézussal, és így nem is az igazságba vezet. Az igazságnak csupán egyetlen mérőzsinórja létezik. A János evangéliuma 17,17-ben Jézus így szól az Atyához: *"A te Igéd igazság."* Mindaz, ami nincs harmóniában a Bibliával, az tévelygés.

Ezért rendkívül fontos, hogy tanulmányozzuk a Biblia alapigazságait és elveit, hogy minden körülmények között alkalmazhassuk ezt a tesztet bármivel kapcsolatban, ami a bizalmunkat

szeretné elnyerni. Persze ezzel is vigyázni kell! Nem mindenki engedelmeskedik a Szentírásnak, aki nagy mellénnyel idézgeti.

Foglalkozzunk most a démonok világával kapcsolatosan gyakran feltett hatodik kérdéssel!

16. Szüksége lehet-e keresztényeknek démonoktól való szabadulásra?

Ezt a hatodik kérdést többször feltették már nekem, mint az összes többit együttvéve. Ráadásul gyakran olyan hitetlenkedő hangnemben fogalmazták meg, amiben benne volt, hogy szerintük az egyetlen helyes válasz csakis a „nem!" lehet.

Egy alkalommal az egyik neves felekezet hivatalos kiadványa Don Bashamet és engem eretneknek minősített azért, mert démonokat űztünk keresztényekből. „Vajon mit kellene csinálnunk? - tettem fel a kérdést Donnak. - Hagyjuk inkább bennük a démonokat?" Az ellenünk felhozott vád természetesen azon a feltételezésen alapult, hogy egy keresztényben semmilyen körülmények között nem lehet démon, ezért aztán nincs is mit kiűzni. (Úgy tűnik, az idő múltával ezt a vádat valahogyan elfelejtették, mert azóta már az ezen felekezethez tartozó gyülekezetek is nemegyszer meghívtak, hogy tartsunk náluk szabadító szolgálatot!)

Több mint harminc év alatt egyszer sem hallottam, vagy olvastam annak a nézetnek a megalapozott, igei kifejtését, hogy a keresztényeknek nem lehet szükségük démonoktól való szabadulásra. Azok, akik ebben hisznek - ahogy arra már az 5. fejezetben is rámutattam -, a jelek szerint az álláspontjukat annyira magától értetődőnek tekintik, hogy szerintük az már nem is igényel igei alátámasztást. Ha azonban ezt az alapfeltevést továbbgondoljuk, - finoman fogalmazva - meglepő következtetésekre jutunk!

Egy keresztény fiatalember elmesélte nekem, hogy Jones testvér, a neves evangélista egyszer imádkozott érte, ő pedig megszabadult a nikotin démonától.

- Én úgy tudtam, hogy Jones testvér nem hisz abban, hogy a keresztényekben lehetnek démonok! - csodálkoztam.
- Ez így is van - válaszolta a fiatalember. - Amikor azonban Jones testvér imádkozott értem, nem tudta, hogy én már keresztény vagyok.

Csak álmélkodni tudtam.

Ha így áll a dolog - gondoltam magamban -, akkor az egész valahogyan nem fair, hiszen a hitetlenek jobb helyzetben vannak, mint a keresztények, mert csak őértük lehet imádkozni, hogy szabaduljanak meg a démonoktól. Ahogy viszont keresztényekké lesznek, ebből a szempontból többé nem partiképesek!

A keresztény elnevezés különböző emberek szemében mást és mást jelent. Így aztán szükségesnek tartom, hogy mielőtt tovább folytatnám, tisztázzam, én milyen értelemben használom ezt a szót. Az én definícióm a János evangéliuma 1,11-13 igéin alapul:

> *[Jézus] Az övéi közé jőve, és az övéi nem fogadák be őt. Valakik pedig befogadák őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az ő nevében hisznek; akik nem vérből, sem a testnek akaratából, sem a férfiúnak indulatjából, hanem Istentől születtek.*

Keresztényen tehát én olyan személyt értek, aki megtért a bűneiből, és személyes hite által elfogadta Jézust Megmentőjeként és Uraként. Ennek eredményeképpen az ilyen ember Istentől született, más szóval „újjászületett" (lásd Jn 3,5-8).

Elfogadhatónak tartok egy másik megközelítést is: az a keresztény, aki betölti Jézusnak a Márk evangéliuma 16,15-16-ban lejegyzett feltételeit az üdvösséggel kapcsolatban:

> *Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtésnek. Aki hiszen és megkeresztelkedik, üdvözül; aki pedig nem hiszen, elkárhozik.*

Az ilyen ember elhitte és megvallotta az evangéliumot, megkeresztelkedett, és ezért üdvössége van. Elképzelhető, hogy ennek az embernek még ezután is szüksége van démonoktól való szabadulásra?

Ez részben azon is múlik, hogy az illető személy milyen módon jutott el az üdvösségre, illetve az újjászületésre. Fülöp szamariai szolgálatánál ugyanis azt látjuk, hogy az emberek előbb élték át nyilvánvaló szabadulást a démonoktól, és csak azután hittek és keresztelkedtek

meg vízben (lásd Csel 8,5-13). Helyénvalónak tűnik azt feltételezni, hogy a többségüknek nem volt szüksége további szabadulásra.

Még ebben az esetben is volt azonban egy figyelemre méltó kivétel. Simon, a varázsló is azok között volt, akik hittek és megkeresztelkedtek. Később azonban, amikor Péternek pénzt ajánlott azért, hogy adja meg neki a Szent Szellem közlésének hatalmát, Péter így utasította el: "A *te pénzed veled együtt vesszen el... nincsen néked részed, sem örökséged e dologban, mert a te szíved nem igaz az Isten előtt*" (Csel 8,20-21). Enyhén szólva túlzásnak tűnik azt feltételezni, hogy Simonnak nem lett volna szüksége démonoktól való szabadulásra annak ellenére, hogy hitt és megkeresztelkedett.

Tegyük fel ugyanakkor, hogy Fülöp az evangelizálásnak egy más módszerét követte volna: valami olyasmit, amit a mai egyházban megszoktunk. Tegyük fel, hogy prédikálta volna az evangéliumot a szamariabeli embereknek, majd pedig - anélkül, hogy a démonokkal foglalkozott volna - előrehívta volna az embereket, hogy mondjanak el egy imát, töltsenek ki egy űrlapot, és váltsanak néhány barátságos szót egy ott lévő tanácsadóval. Mi lett volna így az eredmény? Az emberek úgy is üdvösségre jutottak, azaz újjászülettek volna, ugyanakkor valahogy csak meg kellett volna szabadulniuk azoktól a démonoktól, amelyek bennük voltak, mielőtt keresztténnyé lettek volna!

Hangsúlyozni szeretném, hogy ezzel nem kritizálom az evangelizálásnak ezt a módját! Én magam is rendszeresen ezt gyakorlom. Itt most csak arra kívántam rámutatni, hogy ez nem feltétlenül hozza meg ugyanazokat az eredményeket, amelyeket Fülöp szamariai szolgálatánál látunk. Nyitva marad annak a lehetősége, hogy a bűneikből megtérő emberekben mégiscsak maradhatnak démonok, amelyekhez megfelelő módon kell viszonyulnunk. Ennek ellenére nem mondhatjuk, hogy ezek az emberek nem keresztények. Arról van csak szó, hogy egyeseknek a továbbiakban démonoktól való szabadulásra lehet szüksége.

Mi történik újjászületéskor?

Az eddig elmondottak alapján indokoltnak tűnik, hogy behatóbb vizsgálat alá vessük, mi is történik egy emberrel az újjászületéskor. Mi az a minimum, aminek meg kell történnie? És mi lehet a maximum? Amikor az emberek „hatalmat kapnak arra, hogy Isten fiaivá legyenek", ez a hatalom csak a vele való élés mértéke szerint lép működésbe. Egy tanárnak is van hatalma, tekintélye, de ha nem él vele, a diákjai rosszalkodni és szemtelenkedni fognak. Ha a rendőrség nem él a ráruházott hatalommal, a bűnözés féktelenül elszaporodik.

Hasonló a helyzet az újjászületéssel. A benne rejlő lehetőség véleményem szerint korlátlan, ennek kibontakozása viszont attól függ, hogyan használja minden egyes hívő ezt az Istentől kapott hatalmát. Vannak, akik a minimumot választják, és egyszerűen tiszteletre méltó egyháztagokká válnak. Mások a maximumra törekszenek, és aktív, elkötelezett bizonyságtevők szeretnének lenni, sőt akár prédikátorok, akik tömegeket érnek el, vagy közbenjárók, akik sokakat imádkoznak be az újjászületésbe. A különbséget elsősorban az teszi, hogy ki hogyan használja az Istentől neki adott hatalmat.

Az újjászületéskor megkapott hatalom egyik különleges formája az, ami a démonoknak akár magunkból, akár másokból való kiűzésére adatott. Amikor a tanítványok azt mondták Jézusnak: *„Még a démonok is engednek nékünk a* te neved által" - Ő így válaszolt: *„Ímé, adok néktek hatalmat az ellenségnek minden erején*" (Lk 10,17-19). Ez a hatalom tehát olyan mértékig működik, amennyit használunk belőle.

Előfordul, hogy a démonok maguktól kimennek, de gyakoribb, hogy ki kell űzni őket. Két különböző alaphelyzet képzelhető el, amelyben egy kereszténynek szüksége lehet a démonoktól való szabadulásra:

1. A démonok már azelőtt benne voltak, hogy keresztténnyé lett.
2. A démonok a keresztténnyé válás után hatoltak bele.

Amikor a démonok már benne voltak a személyben

Gondoljuk végig először annak az embernek az esetét, akiben már ott vannak a démonok, amikor az üdvösség útját kezdi keresni. Egyetlen olyan igerészt sem sikerült találnom, amely akár csak a leghalványabb utalást is tenné arra nézve, hogy a démonok az üdvösség elnyerésének pillanatában automatikusan kimennének. Sőt, ahogy azt fentebb említettük, Fülöp szamariai szolgálata pontosan az ellenkezőjét látszik bizonyítani. Ha a démonok úgyis automatikusan kimentek volna, amikor az emberek megtérnek és megkeresztelkednek, miért fecsérelte volna Fülöp az idejét és energiáját arra, hogy előzetesen kiűzze őket? Hiszen ha így állna a dolog, egyszerűen csak meg kellett volna keresztelnie az új hívőket, és ezzel a démonok ügye is el lett volna intézve.

Logikusan gondolkodva: ezek szerint, ha egy evangélista nem a Fülöp-féle mintáját követi az evangélium hirdetésének és a démonok kiűzésének, akkor sokan fognak hinni és megkeresztelkedni anélkül, hogy megszabadulnának a démonoktól. Úgy gondolom, ez számos mai keresztényre igaz.

Most akkor - anélkül, hogy különösebben foglalkoznánk a démonokkal - gondoljuk végig általánosabban, hogy mi történik egy emberrel, amikor újjászületik. A Szentírás nem tesz utalást arra, hogy az újdonsült keresztények automatikusan mentesülnének mindazon rossz dolgoknak a következményeitől, amelyek még hívővé válásuk előtt történtek velük. Vegyünk például egy nőt, aki baktérium okozta krónikus arcüreggyulladásban szenved! Megtér és keresztyénné lesz, az arcüreggyulladása azonban megmarad. Magától értetődően adódik a természetes magyarázat: ugyanaz a baktérium okozza ugyanazt a gyulladást. Aligha akad bárki, aki ezt doktrinális alapokon megkérdőjelezné.

Ezek után vegyünk például egy olyan férfit, aki démonok okozta súlyos érzelmi problémákban szenved. Ez az ember megtér és keresztény lesz, az érzelmi problémái azonban folytatódnak. Igei alapon van-e okunk megkérdőjelezni, hogy ugyanazokat a problémákat még mindig ugyanazok a démonok okozzák?

Egy alkoholista környezetben felnőtt gyermek például minden bizonnyal erősen ki van szolgáltatva a harag és a félelem démonainak. Ha aztán később megtér és újjászületik, s ugyanakkor továbbra sem képes uralkodni a rá- rá-törő dührohamokon vagy félelmeken, csak az a magyarázat látszik kézenfekvőnek, hogy a düh és a félelem démonai még mindig ott vannak, és ki kell űzni őket!

Ugyanez érvényes mindazokra, akik azáltal szolgáltatták ki magukat a démonoknak, hogy kábítószer- vagy alkoholfogyasztásba, szexuális erkölcstelenségbe, illetve okkultizmusba keveredtek. Amennyiben keresztnnyé válásuk után azt tapasztalják, hogy még mindig kötelékben tartják őket azok a gonosz erők, amelyeknek korábban átadták magukat, a magyarázat egyszerűnek tűnik: meg kell szabadulniuk azoktól a démonoktól, amelyek a kötelékeket okozzák.

De - Istennek legyen hála! - keresztényekként magának Jézusnak a hatalma áll rendelkezésünkre, így mindenféle démonikus nyomással és támadással el tudunk bánni, amely előtt valaha megnyitottuk magunkat. Ez a hatalom azonban csak akkor lép működésbe, ha aktív hittel gyakoroljuk.

Az a tanítás, hogy a keresztények nincsenek többé kiszolgáltatva a démonok tevékenységének, kétféle sajnálatos következményhez vezethet. A hívő vagy megadja magát a démonikus nyomások alatt, és valahogy úgy gondolkodik magáról: „Nem tehetek róla, ilyen vagyok és kész!", vagy a másik lehetőség, hogy megpróbálja elfojtani a benne halmozódó feszültséget, és ezzel rengeteg olyan szellemi energiát fölemészt, amit sokkal pozitívabb célokra is lehetett volna használni. Az ilyen személy számára mindkét esetben az jelenti a gyakorlati és egyben az igei megoldást is, ha a démonokat démonokként kezeli, és az Istentől kapott hatalmának segítségével kiűzi őket.

Mindezzel együtt azonban mindig helyet kell hagynunk Isten szuverenitása számára. Az én megtérésem története is jó példa erre. Ahogy már említettem, jórészt a görög filozófia talajáról fordultam az Úrhoz, de komolyan foglalkoztam jógával is. Aznap éjjel, mikor Jézus Krisztus szuverén módon meglátogatott, több mint egy órán át hanyatt feküdtem a földön egy katonai barakkban. Eleinte görcsösen zokogtam, majd az öröm nagyon valóságos forrása fakadt fel bennem, és nevetési hullámokban kezdett kiáramolni belőlem.

Ez előtt az élményem előtt is tiszteltem Jézust mint nagy tanítót és csodálatos példaképet, nem tartottam azonban Isten Fiának. Másnap reggel viszont mindenféle érvelés vagy gondolati következtetés nélkül egyszerűen csak tudtam, hogy Jézus *valóban* Isten Fia. Sok évvel később - mikor már javában szolgáltam mások felé szabadítással - jöttem rá, hogy aznap éjjel a jóga démonától szabadultam meg, amely megakadályozta, hogy hinni tudjak Jézusban mint Isten Fiában.

Sokan mások is megszabadultak például a nikotin vagy az alkohol démonától egy egyszerű ima elmondásával anélkül, hogy bármit is tudtak volna a démonok létezéséről. Az is elképzelhető, hogy istenfélő keresztény szülők gyermeke nagyon fiatalon átveszi az üdvösségét anélkül, hogy valaha is démonikus befolyásnak lett volna kitéve.

Semmiféle igei alapja nincs viszont annak, hogy feltételezzük: ez a szabadság automatikusan mindenkinek megadatik. Valahol csak démonokkal akad dolgunk, az igei reakció az, hogy kiutasítsuk őket azzal a hatalommal, amelyet Krisztus adott nekünk!

Amikor a démonok később hatolnak be

Nézzük most a második kérdést: behatolhatnak-e démonok egy személybe, miután keresztényné lett?

Meglehetős naivitás lenne azt feltételezni, hogy az újjászületés után soha többé nem leszünk kitéve démonikus csalásnak. Épp ellenkezőleg: az a legvalószínűbb, hogy a Sátán fokozza ellenünk indított támadásait, miután keresztényné lettünk, különösen akkor, ha komoly fenyegetést kezdünk jelenteni birodalma számára. Kétszeresen igaz ez azokra, akiket előző életvezetésük szoros kötelékekkel fűzött hozzá.

Az Újszövetség ide vonatkozó részleteit áttekintve ne tévesszük szem elől, hogy az apostoli leveleket keresztényeknek és nem hitetleneknek címezték! Az ezek által tartalmazott ígéretek és figyelmeztetések is keresztényekre vonatkoznak. Ellentmondana a logikának, ha az ígéreteket magunkra, hívőkre, a figyelmeztetéseket viszont hitetlenekre vonatkoztatnánk. Ezenfelül azt se tévesszük szem elől, hogy mindaddig nincs jogunk az ígéreteket magunknak követelni, amíg a hozzájuk fűződő feltételeknek eleget nem teszünk.

Számos figyelmeztetés vonatkozik arra, hogy a keresztények legyenek résen a Sátán támadásaival szemben. Péter apostol például a következőképpen inti a keresztényeket:

> *Józanok legyetek, vigyázzatok, mert a ti ellenségetek, az ördög, mint ordító oroszlán szerte jár, keresvén, kit elnyeljen: akinek álljatok ellen, erősek lévén a hitben, tudva, hogy a világban lévő atyafiságotokon ugyanazok a szenvedések telnek be. (1Pét 5,8-9)*

Ez az óvintézkedés két részből áll. Péter először is arra biztat minket, hogy józanok legyünk és vigyázzunk, e nélkül ugyanis nem tudnánk felfigyelni sem a démonok jelenlétére, sem a tevékenységükre. Másodszor pedig ellene is kell állnunk a démonikus támadásoknak, méghozzá igen erőteljes, aktív módon.

Ha ezeket az útmutatásokat megszívleljük, győztesek leszünk, ha azonban nem vagyunk józanok és nem vigyázunk, nem leszünk képesek az ellenséget sem felfedezni, sem ellene állni. Az ilyen hívőt a démonok megszállják és megpróbálják elpusztítani. A legnagyobb hibát akkor követjük el, ha úgy viselkedünk, mintha ez a veszély nem is létezne.

Az Újtestamentum bizonyos részei kimondottan arra figyelmeztetnek, hogy ne szolgáltassuk ki magunkat a démonoknak. A Sátán kezében rendszerint a megcsalattatás a legfőbb fegyver ezen a téren. A Timotheoszhoz írt 1 levél 4,1-ben Pál apostol sürgető figyelmeztetését olvashatjuk: *„A Szellem pedig kifejezetten azt mondja, hogy az utolsó időkben egyesek eltérnek a hittől, mivel hitető szellemekre és démonok tanításaira figyelnek."* (Az angol fordítás alapján.)

Pál itt olyan hívőkről szól, akik a démonok befolyásainak engedve „eltérnek a hittől". Nyilván nem *térhetnének el* a hittől, ha korábban nem lettek volna *benne.* Egyértelmű tehát, hogy keresztényekként nyitották meg magukat a hitető démonok előtt, és ennek következtében fordultak el Krisztusba vetett hitüktől. Ez ellen csak egyetlen módon tudunk védekezni: ha folytonosan józanok vagyunk és vigyázunk, és ebből fakadóan elutasítunk minden ellenünk irányuló démonikus nyomást és megcsalattatást.

Az apostol hasonlóan sürgető figyelmeztetést ad át a korinthoszi keresztényeknek is - még akkor is, ha manapság egyesek azt tanítják, hogy a keresztényeknek meg kell szabadulniuk a

megcsalattatástól való félelemtől. A jelek szerint Pálhoz nem jutott el ez a tanítás! Ő ugyanis így ír azoknak a keresztényeknek, akik a saját szolgálatának voltak a gyümölcsei: *Jelek azonban, hogy amiként a kígyó a maga álnokságával megcsalta Évát, akként a ti gondolataitok is megrontatnak és eltávolodnak a Krisztus iránt való egyenességtől."* (2Kor 11,3)

A következő versben aztán arra figyelmeztet, hogy hamis tanítók szolgálatával is számolnunk kell: „Mert hogyha az, aki jő, más Jézust prédikál, akit nem prédikáltunk, vagy más jellemet vesztek, amit nem vettetek, vagy más evangéliumot, amit be nem fogadtatok, szépen eltűrnétek" (4. vsz.).

Ez a figyelmeztetés három fő részből áll. Először is, hogy a hamis tanító „más Jézust" prédikál. Másodszor, hogy akik ezt a megtévesztő üzenetet elfogadják, azok „más szellemet" vesznek, mint korábban. Harmadszor pedig „más evangéliumot" fogadnak el, mint az eredeti.

Pál szolgálatán keresztül ezek a keresztények a Szent Szellemet vették; nyilvánvaló tehát, hogy amikor ő „más szellemről" szól, amelyet a hívők addig még nem vettek, olyan szellemre gondol, amelyik nem szent - vagyis egy csaló démonra. Világos példáját láthatjuk tehát itt annak, hogy olyan keresztények, akik újjászülettek és a Szent Szellemet is vették, hogyan kerülhetnek olyan helyzetbe, hogy hamis szellemet - démont - vegyenek. Mi nyitja meg az ajtót a démonok előtt? Nyilván az az üzenet, amely egy „más Jézust" tár a hallgatói elé.

Ez tehát a probléma gyökere. Ahogy a keresztények a hitüket „más Jézusba" vetik, „más szellemet" is vesznek - azaz démonizálódnak -, és „más evangéliumban" kezdenek hinni. Helyénvalónak tűnik tehát feltenni azt a kérdést, hogy vannak-e ma olyan tanítók az egyházban, akik „más Jézust" hirdetnek. A válasz sajnos határozottan *igen!*

Van olyan „Jézus" például, aki rendkívül népszerű egyes dél-amerikai országokban. Nagyon emlékeztet egy marxista forradalmárra, aki felkarolja a szegények ügyét, és kész akár fegyveres lázadást is kirobbantani a kapitalisták ellen.

A New Age-es körök is egy más „Jézust" népszerűsítenek. Végeredményben egy távol-keleti gururól beszélnek, aki az evangélium üzenetét a hinduizmus vagy a buddhizmus ezoterikus tanításaival elegyíti. A bibliai Jézusról azonban, aki éppúgy a mindenség Teremtője, mint minden ember Bírája, soha nem szólnak.

Van aztán olyan „Jézus" is, aki elsősorban a humanista beállítottságúak számára vonzó. Egyfolytában csak a szeretetről és a megbocsátásról beszél, de még csak *meg* sem említi a poklot vagy a megtérést. Csak a Megmentő arcát kívánja bemutatni, de sosem a Bíróét, ezért aztán hívei úgy tesznek, mintha a bibliai példázatban nem is szerepelnének a nemes ember következő szavai: *„Sőt ennek felette amaz én ellenségeimet is, akik nem akarták, hogy én őrajtuk uralkodjam, hozzátok ide, és öljétek meg előttem*" (Lk 19,27).

Létezik továbbá Jézusnak az a „Mikulás" változata, aki folytonosan arra biztatja az embereket, hogy csak higgyenek, és megkapnak mindent, amit kérnek, a legmagasabb fizetésektől kezdve a drága autókon át az úszómedencés családi házig. A humanista „Jézushoz" hasonlóan azonban ő sem tesz említést a pokolról, és ő sem szólít fel sem megtérésre, sem szentségre. Logikus, hogy a mai keresztények komoly hányadát csábítja el a Sátán, hogy a fenti vagy valamilyen más, hamis, nem bibliai „Jézust" fogadjanak el az igazi helyett.

Aki azonban „más Jézust" fogad el, az „más szellemet" - azaz démont - is vesz! Mindez nem egy elvont téma elméleti, doktrinális fejtegetése: itt az örök életről, illetve az örök halálról van szó, és Jézus Krisztus igazi szolgáinak figyelmeztetniük kell ezzel kapcsolatban Isten népét.

A keresztények részben azért válnak fogékonnyá a megcsalattatásnak erre a formájára, mert sok mai tanításban helytelen doktrinális hangsúlyeltolódások figyelhetők meg. Ezzel sajnos aránytalanul nagy szerepet kapnak bizonyos szellemi élmények, átélések, arra azonban nem tanítják meg az embereket, milyen változtatásokat kell megtenniük az életvezetésükben, pedig egyedül ez képes hitelesíteni a szellemi élményeket.

Folyamatos engedelmesség

Az újjászületés csodálatos élmény - alighanem ez a legfontosabb dolog, ami valaha egy emberrel megtörténhet. Mindazonáltal csupán születés, tehát valami újnak a kezdete. Az értékét pontosan az az új élet adja meg, amelybe ezen keresztül tudunk belépni. Azok a keresztények, akik ennyivel meg is elégednek, és nem lépnek tovább, olyanok, mint azok a gyerekek, akiknek a szülei egyfolytában csak a születésnapjukat ünneplik, ugyanakkor nem biztosítják számukra a szükséges táplálékot és oktatást ahhoz, hogy normális felnőttekké válhassanak.

Más keresztények óriási hangsúlyt helyeznek a Szent Szellemben való keresztségre, nem engednek ugyanakkor teret az életükben a Szellem folyamatos munkájának. Jézus azt mondta, hogy „élő vizek folyamai" fognak ömleni annak a hívőnek a belsejéből, aki veszi a Szellemet (Jn 7,37-39). Ugyanakkor vannak keresztények, akik beérik egy „pocsolyával" vagy legjobb esetben „tavacskával". A mindennapi életükben nem tapasztalják meg Isten Szellemének folyamatos áramlását.

Vannak olyan keresztények is, akik életük során nem sokat foglalkoznak az engedelmesség és a szentség kérdéseivel. Jézus azonban a következő kérdést intézte kortársaihoz: *„Miért mondjátok pedig nékem: Uram! Uram! ha nem művelitek, amiket mondok?"* (Lk 6,46). Ha valaki „Úrnak" hívja Jézust, de közben nem engedelmeskedik neki, az képmutató, és semmiféle védelemre nem számíthat a Sátán támadásaival szemben.

Egyes keresztények arra hivatkoznak, hogy őket Jézus vére automatikusan megvédi a démonikus támadásoktól. Ebben van igazság, mert Isten valóban totális védelmet biztosít számunkra a vér által. Ez az áldás azonban ugyancsak függ attól, hogy mi milyen mértékben töltjük be a feltételeket.

Péter apostoltól azt tudjuk meg, hogy ki vagyunk választva *„az Atya Isten eleve rendelése szerint a Szellem megszentelésében, engedelmességre és Jézus Krisztus vérével való meghintésre"* (1Pét 1,2). A Jézus vérén keresztül megvalósuló védelemnek tehát az engedelmes élet a feltétele. Az Ő vére nem azokra hintetik, akik rendszeresen engedetlenkednek. Erre látunk példát az első páska megülésekor Egyiptomban is, amikor Mózes így szólt Izrael fiaihoz:

> *És vegyetek egy kötés izsópot és mártsátok a vérbe, amely az edényben van, és hintsétek meg a szemöldökfát és a két ajtófelet abból a vérből, amely az edényben van: tiközületek pedig senki se menjen ki az ő házának ajtaján reggelig. (2Móz 12,22)*

Izrael fiai nem azért élveztek védelmet, mert Izrael fiai voltak, hanem mert megfogadták Istennek a vérrel kapcsolatos útmutatásait, és házaikon belül maradtak. Megfelelően viszonyultak tehát a vérhez. Amennyiben azonban az elsőszülöttek elhagyták volna a házukat, ugyanaz a sors várt volna rájuk, mint az egyiptomiakra.

Ugyanez vonatkozik ránk, keresztényekre is. A Sátántól való védelmünk nem kizárólag azon alapszik, hogy keresztények vagyunk, hanem azon, hogy engedelmeskedünk Isten útmutatásainak. Jézus vére - mint ahogy már rámutattam - nem védelmezi meg azokat, akik folytonosan engedetlenkednek.

János apostol csodálatos szavakkal erősíti meg Jézus vérének azt a hatalmát, hogy eltörli a bűnt az életünkből: „Ha pedig a világosságban járunk, amint Ő maga a világosságban van: közösségünk van egymással, és Jézus Krisztusnak, az Ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől" (1Jn 1,7).

Néhány fontos dologra itt fel kell figyelnünk. A mondat a *ha* szócskával kezdődik, ami arra utal, hogy valamilyen feltételt be kell tölteni. Ha valaki ezt a feltételt nem tölti be, a megígért eredményekre sem számíthat. A feltétel az, hogy *ha a világosságban járunk. A* két következmény pedig, hogy *közösségünk van egymással,* és hogy *Jézus Krisztus vére megtisztít minden bűntől.*

Másodszor a mondatban szereplő igék folyamatos jelen időben vannak, tehát így is mondhatnánk: „Ha folyamatosan világosságban járunk... folyamatosan közösségünk van... a vér folyamatosan megtisztít..." János tehát nem valamiféle „egyszer s mindenkorra" élményről beszélt, amelyet nem szükséges megismételni. Ha valaki tegnap betöltötte a feltételeket, az még nem garantálja, hogy ma is betölti azokat. Éppúgy, ahogy a páska esetében is, Isten folyamatos engedelmességet vár el azoktól, akik a vér általi védelmet igénylik.

Arra is fontos felfigyelni, hogy a világosságban való járás első eredménye a hívőtársainkkal megvalósuló közösség. Ha ezt figyelmen kívül hagyjuk, máris nem a világosságban járunk, azokat viszont, akik nem a világosságban járnak, Jézus vére nem tisztítja meg többé. A vér nem tisztít meg senkit, aki a sötétben jár.

Bármely furcsának tűnjön is, a Sátántól ellenünk irányított démonikus nyomások végeredményben a javunkra is válhatnak! Emlékeztethetnek minket arra, hogy percről-percre Istennek való engedelmességben kell élnünk. Lehet, hogy részben ezért is engedi meg az Úr ezeket a támadásokat.

Egy ember, aki szerette Jézust

Az alábbi bizonyság egy amerikai pszichiátriai intézet munkatársától származik, és csodálatosan illusztrálja Istennek a szabadító szolgálatban megnyilvánuló kegyelmét és irgalmát.

Napjaink karizmatikus mozgalmában az egyik legellentmondásosabb kérdésnek az számít, hogy vajon egy keresztényben lehetnek-e démonok vagy sem. Nekem csak a közelmúltban kerültek a kezembe a démonokkal és a szabadulással kapcsolatos tanítások, épp akkor, amikor egy hatalmas állami pszichiátriai intézetben kezdtem dolgozni. Az egyik első páciensem egy intelligens, harminc év körüli férfi volt, aki addig több mint tíz évet töltött már el az ország legjobb kezelést biztosító intézményeiben.

Betegségének külső manifesztációja az volt, hogy önkontrollját időnként teljesen elvesztve falhoz és éles tárgyakhoz ütögette a fejét, és nemegyszer súlyos sérüléseket szedett össze ily módon. Ez a viselkedés semmiféle kezelés hatására nem szűnt meg, és nem is a férfi elmeállapotával volt kapcsolatos. A probléma végül annyira elhatalmasodott rajta, hogy folyamatosan védősisakot kellett viselnie, ezenfelül az ágyhoz szíjazták, az ágyat pedig a szobája közepén a padlóhoz erősítették.

A fiatalember egyébként jóvágású, kedves modorú személy volt, akit az egész kórházi személyzet jól ismert és kedvelt. Esetének a legnagyobb tragédiája az volt - ami engem is leginkább zavarba ejtett -, hogy őszintén szerette Jézus Krisztust. Keresztény volt, és a hitét nyíltan meg is vallotta, szó szerint könnyekre fakadt örömében, ha alkalmunk nyílt együtt dicsérni az Urat, imádkozni vagy az Igével foglalkozni. Emellett jó néhány héten át nem volt tudomásom róla, hogy valahányszor magára hagytam, ismét rátört a dühroham, amelynek során engem is trágár szavakkal illetett, és mindent elkövetett, hogy ártson magának.

Mikor erről végül tudomást szereztem, a páciens biztonsága érdekében felfüggesztettem ezeket a viziteket, és Istenre bíztam, hogyan adja meg a felgyógyulásáért elmondott imáimra a választ. Ugyanakkor ez a fiatalember annyira elcsüggedt látogatásaim elmaradtával, hogy úgy éreztem: nem tehetem meg, hogy ne tartsam vele a kapcsolatot. Amikor legközelebb találkoztunk, kinyitottam a Bibliámat, hogy abból prédikáljak neki, a Szent Szellem azonban hirtelen arra ösztönzött, hogy parancsoljam ki a fiatalemberben lévő démont. Kicsit bizonytalanul, alig hallhatóan suttogva meg is tettem ezt, és a reakció azonnal bekövetkezett.

Soha életemben nem voltam még szemtanúja ilyen fogcsikorgatásnak, Jézus Krisztus elleni trágár sikoltozásnak és ördögi arckifejezéseknek! Ráadásul annak ellenére, hogy szorosan az ágyhoz volt szíjazva, a páciens teste egyszer csak megmerevedett, majd harminc-negyven centit fölemelkedett a levegőbe az ágy fölé. A fiatalemberben végbement változás annyira hirtelen jött és annyira agresszív volt, hogy bevallom megijedtem. Gyorsan elhagytam a szobát, abban a reményben, hogy ezzel elejét veszem további erőszakos reakcióknak.

Csak néhány másodperc elteltével fogtam fel az általam a démonhoz intézett parancsoló szavak és az azt követő erőszakos jelenet közötti kapcsolatot. A Szent Szellem ugyanakkor arra ösztönzött, hogy menjek vissza. Ezúttal a démonikus manifesztáció már kevésbé döbbentett meg. Megparancsoltam a démonnak, hogy hagyja el a fiatalembert Jézus nevében, és közben a Márk evangéliuma 16,17-re hivatkoztam. Bár a manifesztációk még folytatódtak, Jézustól nyert bizonyossággal tértem vissza az irodámba.

Ettől a naptól fogva ez a férfi teljesen szabad volt attól a démontól, amely erőszakos megnyilvánulásokra késztette. Ezenfelül még fogta a Bibliáját, és az intézet személyzete, valamint a páciensek előtt fennhangon dicsérte Istent „a démontól való szabadulásáért". A rajta elvégzett további vizsgálatok megerősítették csodálatos szabadulását.

Egyértelmű, hogy nem az én imáim, nem is a keresztény közösségünk, sem pedig az igehirdetésem hozott helyreállást ennek a keresztény fiatalembernek az életében, hanem az, hogy a Márk evangéliuma 16,17 értelmében kiűztem belőle a démont.

17. Lakozhat-e a Szent Szellem tisztátalan edényben?

Amikor némelyek felteszik ezt a kérdést - ahhoz hasonlóan, amikor azt firtatják, vajon lehet-e egy kereszténynek szüksége démonoktól való szabadulásra -, a hangvételből, és az ehhez kapcsolódó gesztusokból rendszerint az érződik ki, hogy a válasz szerintük egyértelműen „nem!". Sok hívő ilyen jellegű véleményével ellentétben azonban a válasz erre a hetedik és egyben végső kérdésre: *„igen!".* A Szent Szellem igenis beköltözik és benne is lakozik egy olyan edényben, amelyik nem tökéletesen tiszta, feltéve, hogy bebocsátást nyer az emberi személyiség központi irányítóterületébe: *a szívbe.*

Megkérdőjelezhetetlen példája ennek az esetnek Dávid király. A Sámuel 2. könyve 11. fejezetének beszámolója szerint Dávid házasságtörés és gyilkosság bűnébe keveredett: először is paráználkodott Bethsabéval, majd megszervezte és kiviteleztette Bethsabé férjének, Uriásnak a meggyilkolását. Kétség nem férhet hozzá, hogy Dávidot alaposan beszennyezte e két súlyos bűn, amikor azonban Nátán próféta szembesítette a tényekkel, szívből megtért. Ezt követően keserű kétségbeesésében így imádkozott az Úrhoz:

> *A te Szent Szellemedet ne vedd el tőlem! Add vissza nékem a te szabadításodnak örömét. (Zsolt 51,13-14)*

Érdemes nagyon odafigyelni Dávid imájának szóhasználatára! Arra egyértelműen kérte Istent, hogy *adja* vissza neki a szabadulás, azaz az üdvösség örömét, azt azonban nem kérte, hogy a Szent Szellemet is adja vissza, ellenben úgy fogalmazott, hogy Isten ne *vegye el tőle Szent Szellemét.* Dávid tehát elveszítette az üdvösség örömét, és ennek helyreállításáért imádkozott, a Szent Szellem jelenlétét azonban nem veszítette el. Megdöbbentően hangozhat ugyan, de igaz, hogy tekintet nélkül az általa elköveti bűnökre, a Szent Szellem vele maradt!

Mivel Isten nem vonta vissza Szellemét, Dávid meg tudott térni, a Szent Szellem sürgetése nélkül ugyanis erre nem lett volna képes. Másrészt nyilván az is igaz, hogy ha Dávid nem engedelmeskedett volna a Szent Szellem ösztönzésének, Isten előbb-utóbb valóban elvette volna tőle a Szellemet. Mindez tehát világos igei példáját szolgáltatja annak, hogy bizonyos esetekben a Szent Szellem lakozhat tisztátalan edényben is.

Nagyon fontos, hogy minden újjászületett, Szellemmel betöltött keresztény hálás legyen azért, hogy Isten mennyire irgalmas és kegyelmes irányunkban! E nélkül nagyon kevesünknek maradna valami halvány reménye arra, hogy a Szent Szellem nem távozik el tőlünk. Annál is inkább, mert nem csak a házasságtörés vagy a gyilkosság bűn szennyezi be az embert, ahogy azt Jézus a Márk evangéliuma 7,21-23-ban kifejti:

> *Mert onnan belülről, az emberek szívéből származnak a gonosz gondolatok, házasságtörések, paráznaságok. gyilkosságok, lopások, telhetetlenségek, gonoszságok, álnokság, szemérmetlenség, gonosz szem, káromlás, kevélység, bolondság: mindezek a gonoszságok belülről jőnek ki, és megfertőztetik az embert.*

Időzzünk el most egy pillanatra öt olyan bűnnél, amelyek Jézus listáján szerepelnek: a gonosz gondolatok, az irigység, az álnokság, a kevélység és a bolondság. Több mint ötven éve állok már személyes kapcsolatban keresztényekkel, de egyetlen általam ismert személyre sem tudnám teljes bizonyossággal azt mondani, hogy „ez az ember soha nem bukott el egyikben sem ezek közül a beszennyező bűnök közül". Az igazság az, hogy saját magamról sem merném ezt állítani.

Isten azonban az Ő irgalmában nem veszi el Szent Szellemét tőlünk! Ő továbbra is bennünk marad, még akkor is, ha időnként beszennyeződünk, ugyanakkor viszont folyamatosan arra kér bennünket, hogy térjünk meg. Annyira hálás vagyok, hogy az Újtestamentum nem valamiféle idealizált, irreális képet fest a keresztényekről!

Pál apostol arra biztatta a keresztényeket, hogy elkülönülten és szentségben éljenek:

Annak okáért menjetek ki közülük és szakadjatok el, azt mondja az Úr, és tisztátalant ne illessetek, és én magamhoz fogadlak titeket, és leszek néktek Atyátok, és ti lesztek fiaimmá és leányaimmá, azt mondja a mindenható Úr. (2Kor 6,17-18)

Rögtön ezután azonban így folytatja:

Mivelhogy azért ilyen ígéreteink vannak, szeretteim, tisztítsuk meg magunkat minden testi és szellemi tisztátalanságtól. Isten félelmében vivén véghez a mi megszentelődésünket. (2Kor 7,1)

Pál tehát azt mondja: „tisztítsuk meg *magunkat".* Nem Isten fogja helyettünk elvégezni ezt a tisztogatást: ez a mi saját felelősségünk. Ebben azokat az eszközöket kell használnunk, amelyeket kegyelméből rendelkezésünkre bocsátott: meg kell vallanunk a bűneinket, meg kell térnünk, és be kell töltenünk Istennek a bűnbocsánattal és a megtisztulással kapcsolatos feltételeit.

Figyeljük meg továbbá, hogy Pál többes szám első személyben fogalmaz: „tisztítsuk meg magunkat". Bármilyen nagy apostol volt is, saját magát szintén azok közé sorolta, akiknek megtisztulásra van szükségük. Ennek ellenére biztosak lehetünk benne, hogy a Szent Szellem folyamatosan benne lakott, mint ahogy azokban a keresztényekben is, akiknek a levelét írta, azokban a pillanatokban is, amikor nem voltak teljesen tiszták.

A nemzetek apostola tehát kompromisszumok nélkül hirdette, mi Isten elvárása a szentség tekintetében, de éppígy nyilvánvalóvá tette, hogy ő maga még nem érte el azt. A Filippiekhez írt levél 3,12-15-ben így írja le saját törekvését a szentségre:

Nem mondom, hogy már elértem, vagy hogy már tökéletes volnék; hanem igyekezem, hogy el is érjem, amiért meg is ragadott engem a Krisztus Jézus. Atyámfiai, én önmagamról nem gondolom, hogy már elértem volna, de egyet cselekszem: azokat, amelyek hátam mögött vannak, elfelejtvén, azoknak pedig, amelyek előttem vannak, nékik dőlvén, célegyenest igyekszem az Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása jutalmára. Valakik annak okáért tökéletesek vagyunk, ilyen értelemben legyünk: és ha valamiben másképpen értetek, az Isten azt is ki fogja jelenteni néktek.

Mi sem tudunk jobbat kitalálni, mint hogy az ő példáját kövessük: ismerjük el, hogy szükségünk van a megtisztulásra, tegyünk meg mindent, hogy el is nyerjük Istentől, és igyekezzünk eljutni arra a szintre, amit Isten elvár tőlünk.

Hangsúlyozni szeretném, hogy nem áll szándékomban lejjebb szállítani Istennek a szentséggel kapcsolatban felállított mércéjét, sőt, ezt a mércét egyértelműnek és változtathatatlannak tartom. Nagyon őszintének és realistának kell lennünk azonban a tekintetben, hogy egy adott pillanatban hol tartunk ehhez a mércéhez képest.

Az a tanítás, hogy az illető személy életében minden területnek teljesen meg kell tisztulnia ahhoz, hogy a Szent Szellem benne lakozhasson, két különböző irányban is nemkívánatos gyümölcsöket teremhet. Egyes hívőket, akik nagyon őszintén szeretnének betöltekezni Szent Szellemmel, teljesen elcsüggeszthet, hiszen így gondolkodhatnak magukban: *„Én ezt a szintet soha nem fogom tudni elérni!"* Másokat viszont, akik már részesültek a Szent Szellemben való keresztségben, önigazult képmutatásba taszíthat, magukban ugyanis valahogy így okoskodhatnak: *„Biztosan tökéletes vagyok, ha már egyszer vettem a Szent Szellemet, úgyhogy ezentúl nincs más dolgom, mint ezt a tökéletességet megtartani!"*

A végeredmény egy teljes mértékben látszatkeresztény életstílus. Ezek az emberek ugyanúgy kijönnek a sodrukból, mint a világi társaik, csakhogy azt jogos felháborodásnak nevezik. Ugyanúgy kritizálják a pásztorukat vagy a hívőtársukat, azzal a különbséggel, hogy azt szellemi ítélőképességnek hívják. Ugyanúgy átadják magukat a mértéktelen evésnek és ehhez hasonló gyönyöröknek, csak közben ezzel igazolják: „Minden szabad nekem."

Ne felejtsük el azonban, hogy a Szent Szellem az igazság Szelleme! Ő annak örül, ha őszinték vagyunk önmagunkkal szemben akkor is, ha ez sérti a büszkeségünket, ugyanakkor viszont megszomorodik, ha vallásos álarcok mögé rejtőzünk.

Felmerülhet a kérdés: „Ezek szerint Isten semmiféle követelményt nem támaszt azokkal szemben, akik a Szent Szellemet kívánják venni?" Ez nyilván nem így van! Fontos azonban tisztáznunk, hogy pontosan melyek is ezek a követelmények.

Az isteni követelmény

Az Apostolok cselekedeteinek könyvében találunk egy isteni precedenst: a Kornéliusz házában összegyűlt pogányokról van szó, akik vették a Szent Szellemet, miközben Péter apostol prédikált nekik (lásd Csel 10,24-28. 34-44). A jelenlevők többsége nem a Mózes törvényét betartani igyekező zsidó volt: rómaiak és más nemzetek fiai, és könnyen lehet, hogy ez volt életükben az első alkalom, hogy az evangéliumot hallották. A Szent Szellem azonban rájuk szállt, és elkezdtek nyelveken szólni.

Nem tűnik jogosnak az a feltételezés, hogy az életük minden területe egy szempillantás alatt harmóniába került volna Isten elvárásaival a Szent Szellemmel való egyszeri betöltekezésen keresztül, vagy hogy azonnal megtisztultak volna a hátterükből magukkal hozott minden tisztátalanságtól. Péter azonban azonnal elrendelte, hogy keresztelkedjenek meg, elismerve ezzel azt a jogukat, hogy Krisztus egyházának tagjaivá válhassanak. Az esetről később így számolt be: „[Isten] *semmi különbséget sem tett mi köztünk* [zsidók között] *és azok* [a pogányok] *között, a hit által tisztítván meg azoknak szívét"* (Csel 15,9).

Itt találkozunk tehát a Szent Szellem vételének alapkövetelményével: ez pedig *a hit által megtisztított szív.* Salamon azt tanácsolja, hogy *„minden féltett dolognál jobban őrizd meg a szívedet, mert abból indul ki minden élet"* (Péld 4,23). Minden, amit teszünk, sőt az egész életünk egyetlen forrásból ered: a szívből. Isten gyakorlatias hozzáállására rendkívül jellemző, hogy a megváltói művet pontosan az emberi szívnél kezdi. Ha aztán már hit által megtisztult a szív, onnan cselekszik tovább bennünk megszentelő kegyelmével, míg végül az egész személyiség az Ő Szellemének uralma alá kerül.

Vajon mindez azonnal megtörténik? Vizsgáljuk meg a Zsidókhoz írt levél 10,14-et: *„Mert egyetlenegy áldozatával* [Jézus] *örökre tökéletesekké tette azokat, akik megszentelés alatt állnak."* (Az angol fordítás alapján.) Amikor tehát a szerző Jézus áldozatáról szól, múlt időt használ: *tökéletesekké tette. A* megváltói mű tehát véglegesen és örökre teljes. Semmit nem kell hozzátenni, és semmit nem lehet belőle elvenni.

A megszentelés művével kapcsolatosan viszont a szerző folyamatos jelen időt használ: akik *megszentelés alatt állnak.* A megszentelődés tehát abból áll, hogy lépésről lépésre jutunk el arra az állapotra, amely Jézus áldozatán keresztül hozzáférhetővé vált számunkra. Ebben a folyamatban maga a Szent Szellem (ahogy a neve is mutatja) a Segítőnk.

A Szent Szellem nagyon reálisan látja a hibáinkat. Szelíden rámutat tévedéseinkre és bűneinkre, és segít abban, hogy megváltozzunk. Olyan is előfordul, hogy nagyon erőteljesen juttat bűnbánatra, de soha nem kárhoztat.

A keresztények bűn elleni folytonos harcával kapcsolatos realizmus nagyon erőteljesen jelen van az Újszövetségben. A Zsidókhoz írt levél 3,13-ban például ezt olvassuk: *„Intsétek egymást minden napon..., hogy egyikőtök se keményítessék meg a bűnnek csalárdsága által." A* Zsidókhoz írt levél 12,1-ben ugyancsak a „megkörnyékező bűn" csapdájáról van szó. A negyedik vers pedig így szól: *„Mert még végig* nem *állottatok ellen, tusakodván a bűn ellen."*

Élet-halál harcot vívunk tehát a bűnnel szemben. Nem szégyen elismerni, hogy a bűn még mindig munkálkodik az életünkben. Ellenkezőleg, a legnagyobb veszély abban van, ha ezt nem ismerjük el, és így a kísértések felkészületlenül érnek minket, amikor mégis bekövetkeznek.

Ha a Szent Szellemnek addig kellene várnia, hogy betölthessen minket, amíg teljesen tökéletesek nem leszünk, az olyan volna, mintha egy professzor ezt mondaná diákjainak: „Akkor fogom elkezdeni a tanítást, amikor letettétek a vizsgákat." A diákok nyilván így válaszolnának: „De professzor úr, nekünk nem erre van szükségünk! Mi azért jöttünk, hogy most rögtön kezdjen el tanítani minket, hogy mindazt megtanuljuk, amire majd a vizsgán szükségünk lesz."

A Szent Szellemre *most* van szükségünk, hogy az általa nyújtott segítség folytonosan rendelkezésünkre álljon a gonosz erejének legyőzésében, és így elérhessük Istennek a szentséggel kapcsolatosan felállított mércéjét. Egy speciális területen különlegesen szükségünk van a Szent Szellem segítségére, ez pedig a démonokkal való elbánás. A Szent Szellem nem vonja meg a segítségét, ha észreveszi, hogy démonok tartózkodnak bennünk, épp ellenkezőleg: sokkal világosabban látja a szükségünket, mint mi magunk, és fel is ruház a démonok kiutasításához szükséges erővel.

Mivel könyörületes és együtt érez velünk, kész lakozást venni bennünk és együttműködni velünk, míg végül meg nem valósítjuk Jézus Krisztus győzelmét az ellenség minden munkája fölött. Az előrehaladásunk csak azon múlik, mennyire működünk együtt a bennünk lakozó Szent Szellemmel.

Hadd hangsúlyozzam ismét: a Szent Szellem nem azért költözik belénk, mintha már tökéletesek lennénk! Pontosan azért jön, hogy segítsen tökéletessé válnunk!

A Szent Szellem nyilván nem fog segíteni a démonokkal szembeni küzdelmünkben, ha az a szándékunk, hogy továbbra is bűnben éljünk. Ha azonban felismerjük a bűneinket, és őszintén megtérünk, velünk fog küzdeni a démonokkal szemben, amelyek fogságban akarnak tartani. Az Ő segítségével képesek leszünk kiutasítani őket, és teljesen meg tudunk szabadulni.

Az edény megtisztítása

Az alábbi bizonyságban egy olyan hölgy vall nagyon őszintén személyes küzdelmeiről, aki Washingtonban az amerikai Kongresszus egyik képviselőjének munkatársaként tevékenykedett:

Körülbelül hét évvel ezelőtt keresztelkedtem meg a Szellemben. A tavalyi év júniusában egy washingtoni gyülekezetben egyik pillanatról a másikra meggyógyultam idegi eredetű halláskárosodásomból. Augusztusban az orvosok azt is megerősítették, hogy eltűntek a ciszták és a tumorok a mellemből.

Egy kongresszusi képviselő stábjának első számú munkatársai között dolgoztam, és bár őt magát rendkívüli izgalomba hozták gyógyulásom hírei, általában azok a politikai körök, amelyekben mozogtam, nem éppen jól fogadták a bizonyságomat. Szeptemberben kiléptem az állásomból, néhány hónapot pihenéssel töltöttem, és az időm legnagyobb részét az Úrnak szenteltem.

Azután december közepe táján egyszer csak depresszió és csüggedés tört rám. Különösen január első hete volt borzalmas! Egy nap teljesen kijöttem a sodromból. Egyedül voltam otthon, és valami egészen banális dolgon borultam ki. Azonnal felfogtam, hogy elestem a harag bűnében. Imádkozni kezdtem az Úrhoz, hogy bocsásson meg, de fojtogató szorítást éreztem a torkomban... nem érzelmi alapon, hanem valami enyhe, de konkrét nyomást éreztem - egy teljesen valóságos fizikai erőt.

Beszéltem egy barátommal, aki felvetette, hogy talán szabadulásra van szükségem. Ezért aztán megvásároltam a szabadulással és a démonológiával kapcsolatos kazettáidat.

Én mindig is húzódoztam minden olyasmitől, ami szellemekkel, démonokkal, kísértetekkel és effélékkel kapcsolatos, és az volt az álláspontom, hogy ha én békén hagyom őket, akkor biztos, hogy ők is békén hagynak engem. Egyszerűen nem akartam, hogy bármi közöm is legyen szellemekhez és démonokhoz! Ennek ellenére meghallgattam a szabadulásról szóló kazettádat. A kezem ügyében volt a Bibliám, és fellapoztam minden említett igehelyet. A kazetta végén, amikor a szabadulással kapcsolatos gyakorlati instrukciók hangzottak el, úgy döntöttem, teszek egy próbát. Azután elkezdődött a szabadulásért elmondott ima, de a kazetta hirtelen véget ért - éppen valahol ott tartottam, hogy „ne felejtsd el, Jézus a te Szabadítód!".

Nehezen tudtam eldönteni, hogy most mi legyen, vagy mihez kezdjek. Így aztán imádkozni kezdtem, és azt mondtam az Úrnak, hogy fogalmam sincs, mit csináljak, de mivel ő az én Szabadítóm, teljesen rábízom magam. Megneveztem azokat a dolgokat, amelyeket gonosznak és bűnösnek éreztem, és kijelentettem, hogy ezek nem az Úrtól vannak, és nem akarom, hogy bennem legyenek: a neheztelést, a meg nem bocsátást, a kételyeket, a nyugtalanságot, a félelmeket stb.

Amint már mondtam is, még nem tudtam, mi fog következni. Néhány percen belül azonban - legfeljebb két-három perc telhetett el - nagyon erősen émelyegni és öklendezni kezdtem. Talán tíz perc telhetett el így, és éreztem, hogy hasi tájékon valami alapvető változás megy végbe bennem! Ugyanakkor nem éreztem és nem is hittem, hogy teljesen megszabadultam. Akkor felszólítottam a démonokat, hogy nevezzék meg magukat, és megparancsoltam, hogy menjenek ki belőlem. Ez nem történt meg, fogalmam sincs, miért.

Akkor az Urat kérdeztem, hogy vannak-e még bennem, és hogy mi a nevük, azzal a céllal, hogy megszabadulhassak tőlük. Az első az öngyilkosság volt, és valami hátborzongató erővel ragadott meg. Még a fejem búbján is éreztem. Ezután jött egy kis megkönnyebbülés, de nem teljes. Kérdeztem az Urat, hogy vannak-e még bennem, és azt a választ kaptam, hogy süket szellem. Az ettől való szabadulás egészen fantasztikus volt! Sokkal tovább tartott, mint bármi más, és közben olyan óriási nyomás nehezedett a hasamra, hogy úgy éreztem, mindjárt kiszakad a gyomrom, és igen erős szorítást éreztem a fejemben is.

Végül azonban teljesen megszabadultam, és azóta valami csodálatos békesség vesz körül.

Negyedik rész -
Hogyan lehet fölismerni és kiutasítani a démonokat?

Ennek a résznek az a célkitűzése, hogy gyakorlati útmutatásokkal szolgáljon a démonok fölismerésével és a velük való elbánással kapcsolatban. Nem az a szándékom, hogy teljes, minden részletre kiterjedő kalauzt készítsek, és nem is az, hogy megadjak egy sereg szabályt. Nemigen hiszem, hogy lehetséges volna olyan útmutatót vagy szabálygyűjteményt készíteni, amelyben minden helyzetre megvan a válasz. (Legalábbis én erre nem érzem képesnek magam!)

Ezzel szemben, amikor a démonokkal való elbánásra kerül a sor, Jézus példáját kell követnünk, aki azt mondta, hogy *„Istennek Szelleme által űzöm ki a démonokat"* (Mt 12,28). Jézus tehát a Szent Szellemtől kapott szellemi megítélést, vezetést és erőt. A mi szolgálatunk is csak akkor lehet hatékony, ha ugyanígy, ugyanettől a Szent Szellemtől függünk.

Bár már több mint harminc éve tevékenykedem ebben a szolgálatban, mégis időről időre olyan helyzetekbe kerülök, amelyekre korábbi tapasztalataimban nem találok alkalmazható mintát. Ezért a sikeres szolgálat biztosítéka csak az lehet, ha tudatosan és folyamatosan elismerem a Szent Szellemtől való függőségemet. Hála azonban Istennek, Ő minden esetben megbízhatónak bizonyul!

Az itt következő rész anyagát két fő forrásból merítettem: először is a Szentírás szolgáltatta minták és példák tanulmányozásából; másodszor pedig a számos démonizált emberrel kapcsolatos személyes tapasztalataimból. Az első két fejezetben a démonok emberekre való befolyásának és hatásának legfőbb módjait elemzem. A 18., 19. és 20. fejezetet olyan keresztények személyes bizonyságai egészítik ki, akik átmentek démonoktól való szabaduláson.

Az Olvasó az ezt követő fejezetek tanulmányozása során eljuthat arra a pontra, hogy föl tudja ismerni a démonikus tevékenységet a saját életében, vagy más, hozzá közel álló személyek életében. Amennyiben a beazonosítás sikeresen megtörtént, arra is rátérünk, hogyan kell elvégezni a megfelelő beavatkozást.

Végezetül hadd tegyek egy fontos megjegyzést! Nem tartanám kívánatosnak, ha az ebben a részben elmondottakat bárki is úgy értelmezné, hogy a hívő életben nincs helye az orvosok és az egészségügyi szakemberek nyújtotta segítségnek. Én a magam részéről szívből hálás vagyok mindazért a szakértelemért és odaszántságért, amellyel orvosok, ápolónők és társaik több ízben is foglalkoztak velem. A segítségük nélkül ma már aligha lennék életben, és aligha írhattam volna meg ezt a könyvet!

18. A démonok tipikus tevékenysége

Személyes látásom szerint a gonosz szellemek vagy démonok a Sátán által az emberiség ellen vezérelt *„gonoszság szellemi seregének"* (Ef 6,12 - az angol fordítás alapján) egy alsóbb lépcsőjét képezik. (Lásd 11. fejezet.) A jelek szerint a Sátán három fő feladattal bízta meg őket: *először* is, hogy zaklassanak és gyötörjenek minket; másodszor, hogy minden lehetséges eszközzel akadályozzák meg az embereket Jézusnak mint Megváltónak a felismerésében; ha pedig ez mégsem sikerülne, akkor, *harmadszor,* hogy megakadályozzanak Krisztus hatékony szolgálatában.

Ahhoz, hogy ezeket a célokat betölthessék, a démonok rendszerint láthatatlanok maradnak, emberi szemmel tehát nem észlelhetőek, jelenlétük és tevékenységük viszont éppúgy felismerhető, mint például a szél esetében. Ez annál is inkább helyénvaló hasonlat, hiszen a *szellem* szó mind a héberben, mind a görögben ugyanúgy *szelet* is jelent. Magát a szelet ugyan nem látjuk, látjuk azonban az általa kiváltott hatásokat: porfelhő kavarog az utcán, felhők suhannak át az égen, a fák ágai hajladoznak, az esőcseppek ferdén csapódnak be. Mindezek a „kijelzők" a szél jelenlétéről és tevékenységéről árulkodnak.

Éppen így áll a helyzet a démonokkal is. Általában nem látjuk őket, jelenlétüket azonban fölismerhetjük bizonyos tipikus tevékenységük alapján. Az alábbi lista a talán legjellegzetesebb démonikus tevékenységeket tartalmazza:

1. A démonok csalogatnak
2. A démonok zaklatnak
3. A démonok kínoznak
4. A démonok kényszerítenek
5. A démonok rabul ejtenek
6. A démonok függőségeket hoznak létre
7. A démonok beszennyeznek
8. A démonok becsapnak
9. A démonok megtámadják az emberi testet

Vizsgáljuk meg ezeket egyenként!

1. A démonok csalogatnak

A démonok arra igyekszenek rávenni az embereket, hogy gonoszságokat vigyenek véghez. Mindnyájan tapasztaltuk már ezt életünk során. Ez a fajta csalogatás gyakran szavakban is megfogalmazódik. Például találsz egy pénztárcát az utcán, felveszed és látod, hogy tele van pénzzel. Ekkor valaki vagy valami mintha a füledbe súgná: *„Tedd csak el! Senki nem fogja megtudni. Más is ezt tenné a helyedben. Ha te vesztetted volna el, más gondolkozás nélkül eltenné."*

Mindnyájunkban működnek ilyen belső hangok, és ha ez a belső hang történetesen egy démontól származik, az mindig csalogatja az embert. Ha beadjuk a derekunkat, a Sátán azonnal elkezdi széjjelzúzni a védelmi rendszerünket: a lelkiismeretünk beszennyeződik, rajtunk pedig eluralkodik a bűntudat. Ez készíti elő a terepet a Sátán következő támadásához.

2. A démonok zaklatnak

A démonok tanulmányozzák az embert, figyelik a tetteit, igyekszenek kifigyelni a gyenge pillanatait és kipuhatolni az erőtlenségeit. Ennek tudatában aztán olyan helyzeteket próbálnak létrehozni, amelyeken keresztül lehetőségük nyílik arra, hogy besurranjanak.

Vegyünk például egy üzletembert, akinek borzalmas napja volt az irodában! Valahogy semmi nem jött össze. Elcsúszott a lépcsőn, a titkárnője ráöntötte a kávét, a légkondicionáló beadta a kulcsot, egy dühös ügyfél bejött és perrel fenyegetőzött. Mindennek tetejébe

hazafelé jókora dugóba kerül, és egy egész órát veszteget el a kocsijában üldögélve. Amikor végre hazabotorkál, a vacsora még nincs kész, a gyerekek pedig visítozva rohangálnak fel-alá. Ekkor elveszti a fejét, és jól kiüvöltözi magát az egész családdal.

A felesége és a gyermekei szelíd, kedves emberként ismerik, ezért teljesen meg vannak döbbenve. Amikor bocsánatot kér, azonnal megnyugtatják, hogy minden rendben. Megértik, hogy a dühkitörése egyszerűen annak tudható be, hogy kijött a sodrából. A harag démona azonban végignézte az egész jelenetet, és most alig várja, hogy egy hasonló helyzet adódjon. Abban a pillanatban, ahogy emberünk újra elveszíti az önuralmát, a démon ezt az óvatlan pillanatot megragadva besurran.

A felesége csakhamar felfigyel a változásra. Bár a férje továbbra is változatlanul szereti a családját, időnként mintha valami egészen más kerekedne felül. Ilyenkor a szeme furcsán, idegenül csillog. Amikor a harag démona felülkerekedik benne, nagyon durva a családjával, és rendszerint azokat sérti meg a legjobban, akiket a leginkább szeret. Utólag mindig szégyelli magát, és bűntudat gyötri. Csak ezt tudja mondani: „Fogalmam sincs, hogy mi vitt rá!"

Ez csupán egy jellegzetes példája annak, hogyan zaklatják a démonok az embereket mindaddig, amíg meg nem találják azt a gyenge pillanatot vagy azt a gyarlóságot, amelyen keresztül bejuthatnak.

3. A démonok kínoznak

Jézus mondott egy példázatot arról a szolgáról, akinek az ura óriási összeget engedett el, ő azonban a szolgatársának nem volt hajlandó elengedni egy csekély összeget sem. A példabeszéd végén az engedni nem hajlandó szolgára a következő ítélet várt: *„És megharagudván az ő ura, átadta őt a hóhérok kezébe, mígnem megfizeti mind, amivel tartozik"* (Mt 18,34). A következő versben aztán Jézus ezt a példabeszédet általában a keresztényekre vonatkoztatja: *„Ekképpen cselekszik az én mennyei Atyám is veletek, ha szívetekből meg nem bocsátjátok, ki-ki az ő atyjafiának az ő vétkeiket."*

Ezek a hóhérok véleményem szerint a démonok. Keresztények százaival volt már dolgom, akik ezen egyszerű oknál fogva kerültek a kínzóik kezébe: a meg nem bocsátás miatt. Kérték és átvették Istentől a bocsánatot az összes bűnük által előidézett felbecsülhetetlen adósságra, ugyanakkor nem voltak hajlandók megbocsátani egy embertársuktól elszenvedett - vélt vagy valós - sérelmüket.

Miután Jézus megtanította követőinek azt az imamintát, amelyet ma Miatyánknak vagy az Úr imájának hívunk, egyetlen dolgot fűzött csak hozzá:

> *Mert ha megbocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, megbocsát néktek is a ti mennyei Atyátok. Ha pedig meg nem bocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket. (Mt 6,14-15)*

Ez a fajta kínzás számos formában megnyilvánulhat. Jelentkezhet például fizikai kínokban. Az egyik gyakori eset az ízületi gyulladás: facsaró, kínzó, bénító, görnyesztő fájdalom. Nem azt állítom, hogy az ízületi gyulladás csak démonikus eredetű lehet, ugyanakkor figyelemre méltó, milyen gyakran van összefüggésben az olyan belső magatartásokkal, mint a neheztelés, a meg nem bocsátás, a keserűség. (A 20. fejezetben az ízületi gyulladástól való szabadulásnak egy igen elgondolkodtató példáját adom közre.)

Ott van azután az elmebeli kínzás. Ennek egyik gyakori formája a megőrüléstől való rettegés. Meglepve tapasztaltam, milyen sok keresztényt gyötör ez a félelem. Ráadásul az esetek többségében szégyellik bevallani.

A gonosz tettek elkövetésére való csábításhoz hasonlóan a démonoknak ez a támadása is megfogalmazódhat szavakban: *„Lois104 nénéd nemrég került be a diliházba, a szomszédodnak pedig idegösszeroppanása lett. Te leszel a következő!"* Ez a fajta félelem rendszerint olyan vádló démonoknak a műve, akik folytonosan bombázzák az adott személy elméjét.

Ennek a szellemi eredetű kínzásnak egy további esete az az önvád, hogy *„elkövettem a megbocsáthatatlan bűnt, a* Szent *Szellem káromlását".* Megtanultam, hogy ha egy személy ilyen gyötrő gondolatokra panaszkodva jön hozzám, így válaszoljak: „Ez a gondolat nem belőled származik, hanem egy hazug szellem vádlása. Ha valóban elkövetted volna a Szent Szellem káromlását, annyira megkeményedtél volna, hogy nem izgatnád magad miatta. Önmagában az, hogy neked ez problémát okoz, bizonyítja, hogy valójában nem követted el!"

4. A démonok kényszerítenek

Nincs még egy szó, amely jobban jellemezné a démonok tevékenységét, mint a *kényszerítés.* A legtöbb kényszer mögött démonok állnak. Ilyenek például a kényszerítő dohányzás vagy a kényszerítő alkohol-, illetve kábítószer-fogyasztás. A tudomány kimutatta, hogy ezek a tevékenységek bizonyos kémiai reakciókat váltanak ki az agyban. Ezáltal olyan gyenge pont jön létre egy igen érzékeny területen, amelyen keresztül a démonok könnyen behatolhatnak.

A kényszerítő evés is lehet démonikus. A nagyétkűség azonban valahogy mégsem tűnik olyan súlyos ügynek. A mai egyházban viszonylag kevés az alkoholista, annál több azonban a nagyétkű! Rendszerint a kényszerítő evés is az önuralom elvesztésével kezdődik. Aztán egy adott pillanatban besurran a falánkság démona. A keresztények többnyire vonakodnak beismerni, hogy ellenállhatatlan evési kényszereik vannak, a szabaduláshoz vezető első lépés azonban az, hogy ismerjük be a bűnünket!

Egyszer egy szabadító szolgálat végén egy hölgy odajött hozzám és bevallotta, hogy a falánkság démona volt benne. Szabadulása közben a szőnyegre hányt. Természetesen nagyon zavarba jött, mert mindenki a szőnyeggel volt elfoglalva. Elgondolkodtam: *„Vajon mi a fontosabb? Hogy tiszta legyen a szőnyeg, és beszennyezett a testvérnő? Vagy hogy* piszkos legyen *a szőnyeg, és tiszta a testvérnő?"*

A kényszerítésnek még számos formája létezik. Az egyik ilyen a bőbeszédűség - a kényszerítő beszéd. Számos figyelmeztetés hangzik el ezzel szemben a Szentírásban. Például: *„A sok beszédben elmaradhatatlan a vétek; aki pedig megtartóztatja ajkait, az értelmes"* (Péld 10,19). A sok beszéd mindig valamilyen bűnbe torkollik. Jakab is arra figyelmeztet, hogy ha valaki *„nem zabolázza meg a nyelvét..., annak az istentisztelete hiábavaló"* (Jak 1,26).

Ha valaki nem tartja a nyelvét ellenőrzés alatt, könnyen lehet, hogy máris utat nyitott egy démon számára. Két olyan démonfajta is van, amely előszeretettel ragad meg egy ilyen lehetőséget: ezek a pletyka és a kritizálás. Mindkettővel bőségesen találkozunk vallásos körökben!

Szükséges ezért, hogy rendszeresen megálljunk és ellenőrizzük magunkat: *„Amit cselekszem, nem valamiféle kényszer hatására teszem-e?"* Gyakran annyira hozzászokunk saját szokásainkhoz, hogy már szinte észre sem vesszük őket - ugyanakkor ezek lehetnek akár démonikusak is. Egy szabadító összejövetel után levelet kaptam egy hölgytől, aki többek között ezt írta: „Huszonöt év óta először telt el úgy egy hét, hogy nem rágtam a körmömet!"

5. A démonok rabul ejtenek

Vegyünk egy példát egy olyan területről, amelyről az egyházban rendszerint nem sokat beszélnek: a szexuális életből. Tegyük fel, hogy egy hívő elkövetett egy szexuális bűnt. Megtér és eleget tesz Isten bűnbocsánattal kapcsolatos elvárásainak. Tudja, hogy nemcsak bűnbocsánatot nyert, hanem Isten meg is igazította - mintha soha nem is vétkezett volna (lásd Róma 8,30)!

Ugyanakkor ott van benne az erős vágy, hogy ugyanazt a bűnt még egyszer elkövesse, annak ellenére, hogy tulajdonképpen gyűlöli. Tudja, hogy Isten megbocsátott, de érzi, hogy nem szabad. Rabságba került.

Egy nagyon gyakori konkrét példa az önkielégítés. Egyes pszichológusok azt állítják, hogy az önkielégítés normális és egészséges dolog. Ezen azonban nem érdemes vitatkozni. Tényszerű tudomásom van róla, hogy emberek ezrei - férfiak és nők egyaránt - az önkielégítés után meggyűlölik magukat miatta, ezért minden alkalommal elhatározzák: „Soha többé!" Aztán mégis megtörténik újra. Rabságba kerültek.

Az 5. fejezetben szóltam arról a Roger nevű fiatalemberről, akinek nem sikerült hathatós segítséget nyújtanom. Évekkel később, mikor már a világ különböző pontjain szabadító összejöveteleket vezettem, gyakran hallottam hívők - mind férfiak, mind nők - szájából olyanokat, amiket ő is gyakran mondogatott: „Érzem az ujjaimban. Bizseregnek. Megmerevednek, nem tudom mozgatni őket!"

Nagyon hálás vagyok az Úrnak, hogy megtaláltam a választ! Ma már így tanítom az embereket: „Szabad lehetsz az önkielégítéstől, csak határozd el magad! Állj ellene a Jézus nevében! Rázd ki az ujjadból, amíg már érzed, hogy szabad vagy!" Az évek során sok száz

ember szabadult már meg a szemem láttára ily módon az önkielégítés démonának gyötrésétől.

Hadd jegyezzem még meg, hogy a házasság nem feltétlenül oldja meg az önkielégítés problémáját, ahogy arról a 14. fejezetben található bizonyságtételben is olvashattunk. Ha bármelyik házastársban ott van az önkielégítés démona, ez a démon a maga számára igyekszik megszerezni azt a testi kielégülést, ami voltaképpen a másik házastársat illetné. Ezért van az, hogy egyes házasságokban a szexuális kapcsolat nem hozza meg mindkét fél számára a jogosan elvárható testi kielégülést.

A *kényszerítés* és *rabul ejtés* kombinációjából a démonikus tevékenységnek egy következő, jellegzetes formája áll elő.

6. A démonok függőségeket okoznak

Azt figyeltem meg, hogy a függőség gyakran olyan ághoz hasonlítható, amelyik egy másik, nagyobb ágból nő ki. Ahhoz, hogy az embereknek valós segítséget nyújthassunk, gyakran a függőség mögé kell néznünk, hogy felfedezhessük azt a nagyobb ágat, amelyből a függőség kinő. Két gyakori példa erre egy személy életében a folytonos frusztráltság, illetve a beteljesületlen, mély érzelmi szükség.

Vegyünk például két férjes asszonyt! Egyikük egy episzkopális gyülekezet, másikuk pedig az Isten Egyháza tagja. Mindkettőjüknek információik vannak arról, hogy a férjük más nők után szaladgál, és olyan pénzeket költ magára, amit a háztartástól von el, egyszóval vajmi keveset törődik a családjával. Mindketten kétségbeesetten keresnek valamiféle vigasztalást.

Az episzkopális hölgy odamegy a nappaliban álló bárszekrényhez, és iszogatni kezd - végül alkoholista lesz. A másik hölgy - pünkösdista lévén - rá sem bírna nézni alkoholtartalmú italra, ezért hát a hűtőszekrényhez megy, és minden mozdíthatót felfal. Hamarosan „ételistává" - falánkká - válik.

A függőségtől való szabadulás, legyen bár szó alkoholról vagy ételről, egyik esetben sem lehet teljes, amíg a függőséget tápláló ág - jelen esetekben a frusztrációt okozó férj - nincs megfelelően kezelve. A legjobb megoldás természetesen az, ha a férj megtér és megváltozik. Ha azonban ez nem is történne meg, a feleség csak akkor várhatja a végleges szabadságot, ha megbocsát neki, és kész letenni minden, a férje felé irányuló keserűségét és neheztelését.

A mai Egyesült Államokban a háztartások több mint ötven százalékában egyedülálló szülők élnek. Ennek eredményeképpen a szerető társ iránti mély érzelmi szükség a legtöbb esetben kielégületlen marad. Ha valaki úgy érzi, hogy a szülei, a házastársa vagy a barátai cserbenhagyták és elárulták, érzelmeit gyakran kutya, macska vagy valamilyen más háziállat felé irányítja. (Az állatok gyakran hűségesebbek az embereknél - ráadásul kevésbé követelődzőek!) Ez a társ iránti vágy nagyon bizarr függőségekhez vezethet.

A feleségem néhány éve még kapcsolatban állt egy Joanna nevű jeruzsálemi keresztény hölggyel, akinek nem voltak élő rokonai, ezzel szemben tizenhét kutyát tartott az otthonában. Nem tudott úgy elmenni egy kóbor kutya mellett, hogy haza ne vitte volna! A kutyák Joanna minden lépését követték, egyikük-másikuk még az ágyba is. A szó legszorosabb értelmében „függőségbe került" a kutyáitól.

Amikor Joanna hirtelen megbetegedett és kórházba került, a kutyái megőrültek. Folytonosan föl és alá rohangáltak, és hangosan ugattak. Végül az egyik elkeseredett szomszéd mérget dobott be nekik, és mind elpusztultak. Nem sokkal ezután Joanna is meghalt: nem volt miért élnie többé!

Olyan eset is előadódhat, hogy az illető személy nem maga kerül függőségbe, hanem mások életében idéz elő függőséget. Túlzottan elfoglalt szülők például legnagyobb szörnyülködésükre azt vehetik észre, hogy tinédzserkorú gyermekük rászokott valamelyik oly könnyen hozzáférhető kábítószerre. Sokszor túl későn ébrednek rá, hogy a gyermekük a droggal próbálta helyettesíteni azt a szeretetet és közösséget, amit ők túlbuzgalmukban elmulasztottak megadni.

Ha bármely dolog egyszerre kényszerítő és rabul ejtő, az függőségnek tekinthető, így hát a függőség gyakorlatilag korlátlan számú formát ölthet. A Korinthosziakhoz írt 1. levél 6,12-ben Pál így figyelmeztet: *„Minden szabad nékem, de nem minden használ; minden szabad nékem, de én nem adatom valakinek hatalma alá."*

Innen származtathatjuk a függőség igei definícióját: *egy személy akkor kerül függőségbe, ha olyan erő befolyása alá kerül, amely neki nem használ.* Véleményem szerint az így definiált függőségek szinte minden esetben démonikusak.

Gyakori, hogy az emberek problémáik megoldása érdekében egyik függőséget a másikra cserélik föl. Rendszeresen előfordul például, hogy valaki leszokik a dohányzásról, de rövid idő alatt csúnyán elhízik. Ez a személy a nikotint a falánkságra cserélte föl.

A pornográfia ugyancsak a függőségnek egy tragikus válfaja. A pornográfia rabságába került ember nem tudja megállni, hogy ne azokat a tévécsatornákat kapcsolja be, amelyeken keresztül a benne lévő démon igyekszik kielégíteni piszkos vágyait. Képtelen csak úgy elmenni az ilyen jellegű magazinok vagy videokazetták boltja mellett; ezek mágnesként vonzzák.

Egy pásztor egyszer így panaszkodott nekem: „Amikor elutazom valahova, a démon éjjel kettőkor felébreszt, amikor a tévében a pornófilmek kezdődnek. Egyszerűen muszáj bekapcsolnom, képtelen vagyok uralkodni magamon." Az egész teste görcsbe rándult, amikor a démon kijött. Néhány évvel később újra találkoztunk és elmondta, hogy teljesen szabad.

A tévénézést rendszerint nem tartják függőségnek, pedig igen gyakran az. Egyes emberek nem tudnak úgy bemenni a nappaliba, hogy ne kapcsolnák be a tévét. Ilyenkor teljesen öntudatlanul cselekszenek, legtöbbször eszükbe sem jut, hogy tévét szeretnének nézni: éppoly automatikusan nyúlnak a távkapcsoló után, mint ahogy az alkoholista nyúl a pohár után. Hosszú távon a televízió-függőség társadalmi hatásai még katasztrofálisabbaknak bizonyulhatnak, mint az alkoholizmusé.

Újabban az internet is kezd függőségforrássá előlépni. Bizonyos embereket a társadalmi kapcsolatoktól való visszavonultságuk és kontrollvesztésük miatt nyilvánítottak „függőknek". A pszichológusok szerint ilyen függőségbe a legkülönbözőbb hátterű emberek kerülhetnek, mint például háziasszonyok, építőipari dolgozók vagy titkárnők. A függőség mellékhatásainak sora a munkateljesítmény leromlásától a szétesett házasságokig terjed.

Léteznek olyan függőségek is, amelyeknek nincs bevett megnevezésük. Lydiával egyszer egy olyan ifjú hölgy felé szolgáltunk, aki egy pünkösdi gyülekezet tagja volt. Ezt a hölgyet az a kényszerítő vágy hajtotta, hogy körömlakkot szagolgathasson. „Valahányszor bemegyek egy illatszerüzletbe - panaszolta -, két választásom marad. Vagy körömlakkot kell vásárolnom, vagy ki kell szaladnom a boltból.

Vagy az egyik, vagy a másik." Szabadulása közben a démon földhöz verte, és éppúgy sikoltozva jött ki belőle, ahogy azt a Márk evangéliuma 1,26-ban olvashatjuk.

Egy másik, ennél talán gyakoribb függőség a repülőgépmodellekhez használt ragasztó vagy ehhez hasonló anyag szagolgatása. Fiatalok között elképesztően gyakori, és a szülőknek legtöbbször fogalmuk sincs róla.

Vannak erőteljesebb és veszélyesebb függőségek, de a legenyhébbek sem hasznosak. Két társadalmilag elfogadott ital ugyancsak függőséget idézhet elő. Az egyik a kávé, a másik pedig a koffeintartalmú üdítőitalok, vagyis a kólák. A statisztikák szerint egy átlag amerikai évente harminchét liter üdítőitalt fogyaszt. Nem ritka, hogy amikor valaki le akar szokni a kávéról vagy a kóláról, olyan elvonási tünetek nyilvánulnak meg nála, mint amikor valaki egy kemény drogot próbál elhagyni.

Egy adott termék piacra dobhatósága szempontjából döntő tényezőként tartják számon, hogy képes-e függőséget előidézni. Ha ugyanis a terméktől függőségbe lehet kerülni, akkor az előállító életfogytiglan biztosítva érezheti a vásárlót. Egyes amerikai dohánygyárak a közelmúltban elismerték, hogy szándékosan megnövelték cigarettáik nikotintartalmát, ily módon biztosítandó a függőséget.

7. A démonok beszennyeznek

Aligha lephet meg bárkit is, hogy a démonok beszennyeznek, hiszen a Biblia „tisztátalan szellemeknek" nevezi őket. A démonikus beszennyezés egyik fő területe az elménk: a gondolataink és a képzeletünk. Ez gyakran olyan tisztátalan, buja képekben vagy fantáziálásokban jelentkezik, amely hívatlanul az elménkbe vetül.

Az is lehet, hogy pontosan olyankor történik ez, amikor Isten dolgaira igyekszünk koncentrálni, például dicsérni akarjuk, vagy Bibliát kívánunk olvasni. Ha ilyenkor erőteljes, kéjvággyal teli ösztönzések tolulnak az elménkbe, az majdnem bizonyosan démonikus. A démonok minden erővel igyekeznek megakadályozni az Istennel való közösségünket.

A beszéd a személyiségnek egy másik olyan területe, amelyet gyakran beszennyeznek a démonok. Sok férfi (de nő, sőt gyermek is) képtelen három mondatot úgy elmondani, hogy ne használna obszcén vagy káromló szavakat. A második világháború idején a brit hadseregben eltöltött öt és fél évem során rengeteg ilyen férfi volt a környezetemben. Be kell vallanom, hogy amíg az Úrral nem találkoztam, magam is ilyen voltam.

Ez volt az egyik legnagyobb élményem a megtérésemkor tapasztalt természetfölötti szabadulással kapcsolatban. Az egyik nap még képtelen voltam káromkodás és szitkozódás nélkül beszélni, másnapra pedig ilyen szavak egyszerűen nem tudták elhagyni a számat. Ez a változás nem az én akaraterőmnek volt köszönhető: valami egyszerűen csak elment belőlem!

Csak később értettem meg pontosan, mi történt: Isten természetfölötti módon megszabadított beszennyező démonoktól. A káromkodás és a tisztátalan beszéd démonainak ugyanúgy menniük kellett, mint a jóga démonának.

8. A démonok becsapnak

Véleményem szerint démonok keresendők a szellemi megcsalattatás csaknem minden formája mögött. A Timotheoszhoz írt 1. levél 4,1-ben Pál ezt mondja: „A *Szellem pedig nyilván mondja, hogy az utolsó időben némelyek elszakadnak a hittől, hitető szellemekre és gonosz szellemek tanításaira figyelmezvén."*

Ahogy arra már a 16. fejezetben is rámutattam, csak az szakadhat el a hittől, aki azt megelőzően benne volt. Itt tehát keresztényekről van szó, akiket a józan bibliai hittől elcsábítottak valamiféle doktrinális tévelygésbe. Meggyőződésem szerint a szellemi megcsalattatás jelenti a legnagyobb fenyegetést a keresztények számára ezekben az utolsó időkben.

A megtévesztés minden egyes formája mögött az annak megfelelő démont fedezhetjük fel. Minden olyan tanítás, amely elvesz Isten szentségéből, vagy támadás alá veszi Jézus Krisztus személyét, természetét vagy művét, vagy amely aláaknázza a Szentírás tekintélyét, bizonyosan démonikus eredetű. (A 16. fejezetben már foglalkoztunk a megcsalattatásnak azzal a típusával, amikor valaki „más Jézust" prédikál.)

Júdás már az első században szükségét látta, hogy arra intse korának keresztényeit, hogy *„tusakodjatok a hitért, amely egyszer a szenteknek adatott"* (Júd 3). Úgy vélem, ennek a tusakodásnak a szükségessége Júdás apostol idejétől fogva exponenciálisan növekszik.

A démonikus megcsalattatás ráadásul jóval több, mint a keresztény hitben jelentkező torzulások vagy kifacsarodások. Ide kell sorolnunk minden olyan vallást, kultuszt és filozófiát is, amelyek figyelmen kívül hagyják a Biblia nagy, központi igazságait, különös tekintettel azokra, amelyek Jézus Krisztussal kapcsolatosak. Ne tévesszük szem elől: a démonok mindig arra törekszenek, hogy elrejtsék vagy eltorzítsák Jézus igazi személyét!

9. A démonok megtámadják az emberi testet

A 20. fejezetben bővebben is utánajárok a démonok és a fizikai betegségek közötti kapcsolatnak. Itt csak néhány más módot említek, ahogyan a démonok fizikai értelemben hathatnak ránk.

Ott van például a fáradtság démona! Néhány évvel ezelőtt egy hölgy felé szolgáltunk szabadítással, meglehetősen hosszan. Ez a hölgy egy idő után ezt kezdte mondogatni: „Ezt már nem bírom tovább. Fáradt vagyok. Nem bírom tovább elviselni!"

Elkezdtem megsajnálni. Egyszer csak átvillant rajtam, hogy talán nem is a hölgy szól, hanem egy démon. Amikor nekiszegeztem a kérdést, a démon így válaszolt: „Így van. Ez a nő mindig fáradt. Fáradt, amikor felkel, fáradt, amikor lefekszik. Túl fáradt ahhoz, hogy imádkozzon, túl fáradt, hogy Bibliát olvasson."

Úgy tűnt nekem, hogy ez a démon más démonokat igyekezett fedezni. Ha sikerült volna rávennie, hogy hagyjam abba, a többieknek nem kellett volna szembenézniük Jézus nevének a tekintélyével, és nem került volna sor a kiutasításukra. Mikor azonban megneszeltem a trükköt, és kiűztem a fáradtság démonát, a többi démon is kijött szép sorjában.

A démonok más fizikai hatásokat is tudnak produkálni, mint például a természetellenes álmosság. Ézsaiás beszél *„a mély álom szelleméről"* (Ézs 29,10). Előfordul, hogy egy keresztény este tízkor imádkozni akar vagy Bibliát olvasni, de negyed tizenegykor már mélyen alszik. Ugyanaz a személy viszont hajnalig is képes fennmaradni, hogyha például tévénézésről

van szó. Nagyon sok keresztény számol be arról, hogy természetfölötti erő próbálja eltéríteni őket, amikor szeretnének Bibliát olvasni vagy imádkozni.

A természetellenes alvásigény ugyanakkor kellemetlen élethelyzetek előli menekülés eszköze is lehet. Ismertem egy nőt, aki időnként tizenhat órát is képes volt aludni egyhuzamban, amikor az otthonában feszültségek voltak. Amikor a démont végül kiűztük, így tiltakozott: „Nem űzhetsz ki engem! Én vagyok a menekvés a számára!"

A démon szavai perverz logikát tükröztek, ez a nő ugyanis az alváson keresztül igyekezett elmenekülni az élet kellemetlen realitásaitól. Valóban egy hamis megmenekülésről, „üdvösségről" volt szó tehát!

A démonikus tevékenység e fejezetben felsorolt jellegzetes tünetein túlmenően említést érdemel még egy olyan általános jellemvonás, amely a legtöbb démonizált személy életében megfigyelhető: a nyugtalanság. Az a személy, aki derűs lelki nyugalommal tud szembenézni az élet viharos körülményeivel is, minden bizonnyal démonmentes. Sajnos azonban nem sok ilyen ember létezik!

Szabadulás a halál szellemétől

Az alábbi bizonyság egy olyan amerikai üzletembertől származik, akinek a halál szellemétől sikerült megszabadulnia:

Körülbelül három évvel ezelőtt - anélkül, hogy tudomásom lett volna róla - ajtót nyitottam a halál szelleme előtt. Egy szellemi jelenség álruhájában közelített hozzám - nevezetesen mintha Isten vezetése lett volna. Lényegében az a benyomás erősödött meg bennem, hogy hatvanéves korom előtt meg fogok halni, tehát mintegy három éven belül, ezért ideje rendbe hoznom az életemet.

Látomásban egy holttestet láttam egy koporsóban. Eleinte nem ismertem föl, fokozatosan azonban világossá vált, hogy én magam fekszem ott. Ez a benyomás egyre erősödött bennem, és úgy éreztem, Isten akarja ilyen módon tudomásomra hozni, hogy három éven belül meghalok, így aztán elkezdtem megtenni a megfelelő előkészületeket, többek között két teljes napon át beszélgettem a legidősebb fiammal, aminek során közöltem vele a „jó hírt"; más családtagoknak leveleket írtam; pontosítottam a végrendeletemet.

Elkezdtem „a halálnak élni", ami kihatással volt az életem minden területére. Az előző években nagyon közel kerültem a halálhoz. Mióta 1964-ben megtértem, elveszítettem először a nagyszüleimet (idős korukban); azután a feleségemet (harminchárom évesen) és egy fiamat (hétévesen) egy tornádóban; az apámat (hatvannyolc éves korában); egy bátyámat (negyvenegy éves volt); egy unokaöcsémet (negyvenegy évesen); egy másik unokaöcsémet (tízéves korában) egy autóbaleset során; egy hathetes unokámat koraszülés következtében, amit egy baleset idézett elő; legutóbb pedig az egyik unokámnál cisztát diagnosztizáltak. Korábban anyám is fiatalon, negyvenegy évesen halt meg. Ráadásul az apósom is meghalt, valamint az egyik üzlettársam és közeli barátom is szörnyethalt 1988-ban, amikor lezuhant egy létráról. Annyira hozzászoktam, hogy a halál a közelemben arat, hogy úgy gondoltam, Isten ruházott fel a szükséges ajándékokkal, hogy abban a kritikus pillanatban is az Ő tanúbizonysága lehessek.

1987 elejétől kezdődően visszavonultam a környezetemben zajló szellemi tevékenység nagy részétől. A vállalkozásommal kapcsolatban is egy negatív hozzáállás fejlődött ki bennem. Az egészségem kezdett megromlani. Korábban, 1981-ben átestem egy nyílt szívműtéten, ami nagyszerűen sikerült.

1987-ben azonban a koszorúerek kezdtek elzáródni, egyik a másik után, így aztán 1987 novemberében sor került életem első érsebészeti beavatkozására. 1989 októberében már a hetedik érsebészeti operációnál tartottunk! 1989. október 18-án átestem a második nyílt szívműtétemen. Az 1981-es műtétben érintett erekből hármat ki kellett cserélni, plusz még egy negyediket is.

Még nyáron bejelentkeztünk az 1989. november 19-én esedékes Derek Prince-konferenciára. Ahogy a halál szelleméről kezdtél beszélni, egy szellemi kijelentés úgy szakadt rám, mint egy pofoncsapás. Ahogy kimondtad ezt a kifejezést, hogy halál szelleme, azonnal tudtam, kit fogadtam magamba - ki szedett rá ilyen arcátlanul. Erőteljes köhögés közepette szabadultam. (Hozzátenném, hogy ez meglehetősen fájdalmas is volt, nyilván a korábbi szívműtét miatt.)

Úgy döntöttem, hogy élni akarok, nem pedig meghalni. Ott helyben megszabadultam a halál szellemétől - mindenféle „ha", „és" vagy „de" nélkül. Ezenfelül, amikor az átkokra terelődött a szó, meggyőződtem róla: nem véletlen az, hogy ennyire körül vagyok véve a halállal, hanem mindez egy olyan átoknak tulajdonítható, amelyet továbbadtam a gyermekeimnek, ők pedig az ő gyermekeiknek. Az igei feltételeket betöltve odaszántam magam, hogy kerül, amibe kerül, megtöröm ezt az átkot!

A szabadulás és az átok megtörése olyan hatással volt az életemre, mint egy feltámadás. Azelőtt a halálnak éltem - most azonban azért élek, hogy hirdessem „az Úrnak cselekedeteit"! (Zsolt 118,17)

19. A személyiség démonoktól befolyásolt területei

Mint a megromlott és kerítés nélkül való város, olyan a férfi, akinek nincsen birodalma az ő szellemén.(Péld 25,28)

Salamon tehát bizonyos emberek személyiségét olyan városhoz hasonlítja, amelynek falai leomlottak. Az így jellemzett személynek nem működik a belső védekező rendszere.

Egy kábítószerfüggő személy jelleme például annyira megbomlik, hogy a démonok szabadon járhatnak ki és be. Nincs meg a kellő védelem, amely kint tarthatná őket. Az ilyen embernek egy egyszeri szabadító szolgálatnál jóval többre van szüksége: teljes rehabilitációs folyamaton kell végigmennie, amíg szellemi falai újjá nem épülnek. Mindez hónapokat vagy akár éveket vesz igénybe.

A leomlott falú város analógiája nem csak a kábítószer rabságába esett emberekre vonatkozhat. Mindnyájunk belső része párhuzamba hozható egy nagy várossal, amelyben számos lakóhely és lakó található. Én például egy ideig Chicagóban laktam, amely sok különféle kerületre volt osztható: áruházak és divatos üzletek negyede; autóbuszos vasúti pályaudvarok térsége; bankok és kereskedelmi intézmények övezete. Bizonyos utcákban főleg prostituáltak és homoszexuálisok fordultak meg. Ott voltak aztán azok a negyedek, amelyeknek lakói elsősorban a lengyelek, a svédek vagy a zsidók közül kerültek ki, ezenkívül természetesen épültek előkelő lakóparkok és kertvárosi részek is.

A város példájánál maradva a következőkben azt szeretném felvázolni, melyek az emberi személyiség fő területei, jelezve egyúttal azt is, milyenfajta démonok tartózkodnak előszeretettel ezeken a területeken. Úgy gondolom, ez a vázlat jó szolgálatot tehet minden további tanulmányozás, elmélkedés és imádkozás során.

1. Érzelmek és reakciók
2. Az elme
3. A nyelv
4. Szex
5. Testi élvezetek

Ezt követően a 20. fejezet nagy részében azt fogjuk tárgyalni, hogyan támadják meg a démonok az emberi testet.

1. Érzelmek és reakciók

Az emberi személyiségnek ezt a területét számos démon támadja, melyek közül néhányat az alábbiakban meg is említek. Arra a következtetésre jutottam, hogy minden egyes negatív érzelem vagy viszonyulási mód megnyitja a kaput a megfelelő démon előtt. Ha valaki látványos dühkitörést produkál, vagy hirtelen rátör a félelem - ahogyan azt már korábban kifejtettem -, nem feltétlenül arról tesz ezzel a viselkedésével bizonyságot, hogy a harag vagy a félelem démonának uralma alatt állna. Ha viszont ezek az érzelmek elhatalmasodnak rajta vagy szokásává válnak, ott már minden bizonnyal démonnal van dolgunk.

A tapasztalat szerint a démonok szeretnek bandákban tevékenykedni. Rendszerint van egy bizonyos démon, amelyik az „ajtónyitó" szerepét tölti be, azaz behatol és nyitva tartja az ajtót, hogy még egy sereg más démon is kövesse. Az egyik leggyakoribb ajtónyitó az elvetettség, a mellőzöttség, a nemkívántság, a szeretetlenség érzése.

Minden ember úgy születik, hogy mély, belső vágy él benne a szeretetre és az elfogadásra. Ha ez mégsem történik meg, a szív belül megsérül. Ennek néhány lehetséges okát a 13. fejezetben vázoltam fel. Előfordulhat, hogy egy anya nem akarja a gyermeket, akit a méhében hordoz. Az is lehet, hogy a szülők nem szeretik a gyermeküket, vagy szeretik, csak nem tudják, hogyan kell kimutatni a szeretetet.

Ha egy szülő nem fejezi ki a szeretetét, ezzel a gyermeke érzelmi szüksége betöltetlen marad. Az elvetettség érzése közeli kapcsolatok megszakadásának az eredménye is lehet - a

leggyakoribb ilyen a válás. Bármi volt is azonban az ok, az elvetettség démona nagyon gyakran bejut az emberekbe.

Az elvetettségre az emberek tipikusan kétféleképpen reagálnak. Az egyik a passzív reakció. Az illető személy beletörődik ebbe a helyzetbe, és egész életén át hordozza, de közben egyre boldogtalanabbá és egyre zárkózottabbá válik. A másik az agresszív reakció. Ebben az esetben az illető visszatámad, nemtörődöm attitűdöt vesz fel, és a külső keménység álarca mögé rejtőzik.

Ha valaki passzívan reagál az elvetettségre, a nyitott ajtón keresztül benyomuló „banda" tagjai között olyanokat találunk, mint az önsajnálat, magányosság, gyötrődés, depresszió, kétségbeesés és végül az öngyilkosság. Véleményem szerint minden egyes öngyilkosságot démonok motiválnak. Az öngyilkosság démona nyilván nem azért hatol be egy emberbe, mert az megölte magát. Ellenkezőleg: pontosan az a célja, hogy az illető személy ezt megtegye.

Rendszerint ugyanígy van ez a gyilkosság démonával is; nem akkor hatol be, amikor az adott személy már elkövette a gyilkosságot. Éppen a gyilkosság elkövetésébe akarja belehajszolni az illetőt. Ne tévesszük szem elől, hogy a Biblia a gyilkosságot elsősorban egy belső magatartásként definiálja: *„Aki gyűlöli az ő atyjafiát, mind embergyilkos az"* (1Jn 3,15).

Abban a nőben, aki abortuszt követett el, csaknem biztosan benne van a gyilkosság démona, még akkor is, ha nem volt tisztában azzal, hogy egy emberi életet olt ki. Valószínűleg meg sem tud szabadulni mindaddig, amíg a bűnét meg nem vallja és meg nem tér. Mindez gyakran igaz mindazokra is, akik a gyermek abortálásához hozzásegítették.

A másik oldalon pedig, ha egy személy elvetettségre adott reakciója agresszív, ezzel olyan banda előtt nyitja meg magát, amelyben a haragot, a gyűlöletet, a lázadást, a varázslást, az erőszakot és végül a gyilkosságot találjuk. Már utaltam a Sámuel 1. könyve 15,23-ra: *„Mint a varázslásnak bűne, olyan az engedetlenség."* Ha valaki megnyitja magát a lázadás előtt, nagy valószínűséggel a varázslás is belemegy. Nagyon jól illusztrálják ezt mindazok az amerikai fiatalok, akik a hatvanas években nyíltan föllázadtak, és szinte kivétel nélkül az okkultizmusban kötöttek ki. Hálás vagyok Istennek, hogy személyesen is megismerhettem közülük több százat, akik dicsőségesen megtértek és megszabadultak!

Egy ideig egy olyan fiatalemberrel dolgoztam együtt, akinek az élete élénk illusztrációja volt annak, mi lehet az elvetettségre adott agresszív reakció következménye. Mintegy tizenöt éves lehetett, amikor az anyja valami olyasmit talált mondani neki, amiből ő azt a következtetést vonta le, hogy az anyja nem törődik vele. Bement a szobájába, levetette magát az ágyra, és mintegy félórán keresztül erőteljesen zokogott, majd ezt követően odament hozzá, és az arcába vágta: „Gyűlöllek!" Ezek után kábítószerezni kezdett, és számos démon ment bele. Egy amerikai nagyváros hírhedt bandájának a vezetője lett belőle.

Hála azonban Istennek, a történet nem itt ért véget! Amikor Jézussal találkozott, csodálatosan megszabadult és megváltozott. Az Urat kezdte szolgálni, és sok más embernek is tudott segíteni, hogy megszabaduljanak a kábítószertől és a démonoktól.

2. Az elme

Ez talán az emberi személyiség legfőbb csatatere. Olyan jellegzetes démonok működnek ezen a területen, mint a kételkedés, a hitetlenség, a zavarodottság, a feledékenység, a határozatlanság, a megalkuvás, a humanizmus és az őrültség. Rendszerint pontosan azok az emberek vannak leginkább kiszolgáltatva a démoni támadások e típusának, akik leginkább hajlamosak a mentális képességeikre támaszkodni.

Egy tradicionális felekezet szelíd, jó modorú lelkésze jut eszembe, aki tanácsadás céljából keresett fel. Miután meghallgattam a mondandóját, így szóltam:

- Szerintem a te problémád a megalkuvás.
- Igen, pontosan. Mindig is ez volt a problémám - válaszolta, mire én hozzátettem:
- Alighanem egy démonról lehet szó.

Amikor szabadulásért imádkoztunk, a démon meglepően erőteljesnek bizonyult. Annyira, hogy ezt a kedves, szelíd testvért ide-oda dobálta a dolgozószobámban, mielőtt végül kijött belőle.

Ott volt azután az a doktorátusára készülő fiatalember az USA egyik legrangosabb keleti-parti egyeteméről, aki eljött az egyik konferenciára, ahol én tanítottam. Christophernek hívták, és valaki mesélt neki a szabadító szolgálatomról, akinek a kedvéért el is jött, de

megfogadta, hogy ugyanúgy fog távozni, mint ahogy odajött. Részt vett az összejöveteleimen, és mindent jól megfigyelt. Fogadalmához híven valóban úgy távozott, ahogyan jött.

Miközben azonban az egyetemre visszatérőben a repülőn ült, hirtelen olyan erősen megfájdult a feje, hogy arra gondolt, meg fog halni. Fájdalmában imádkozni kezdett, és az Úr megmutatta neki, hogy a kételkedés démonával van problémája. Ráadásul azt is megértette, mikor hatolt belé ez a démon.

Egy diáktársa, aki Christophert keresztény mivolta miatt ugratta, így fordult hozzá: „Te tényleg elhiszed, hogy Jézus öt kenyérrel és két hallal ötezer embert jóllakatott?" Christopher erre így válaszolt: „Nem számít, hogy valóban így volt-e, vagy sem. Ez semmilyen befolyással nincs a Jézusba vetett hitemre." Ebben a pillanatban rájött, hogy ekkor nyitotta meg magát a kételkedés démona előtt.

Gyötrő fájdalmában Christopher az Úrhoz kiáltott szabadulásért. Egyszer csak azt érezte, hogy a démon elhagyja a fejét a bal fülén keresztül. A mellette ülő, számára teljesen ismeretlen hölgyhöz odafordulva így szólt: „Hiszem, hogy Jézus Krisztus jóllakatott ötezer embert öt kenyérrel és két hallal!"

Christopher ebben a helyzetben egy létfontosságú alapelvre tapintott rá: ha azzal nyitottuk meg magunkat egy démon előtt, hogy helytelen dolgot mondtunk, a rossz dolgot azzal tudjuk érvényteleníteni, ha kimondjuk a helyeset. Péter is háromszor tagadta meg az Urat, Jézus azonban a feltámadása után azzal érvénytelenítette ezt, hogy Péterrel háromszor kimondatta, hogy szereti Őt (lásd Jn 21,15-17).

3. A nyelv

Van egy olyan démon, amelyik részben az elme, részben a nyelv területén tevékenykedik: ez a hazug szellem. Vagy az adott személy elméjéhez szól, vagy a nyelvén keresztül kommunikál másokkal.

Az elsőre példaként az a hölgy jut az eszembe, aki a következőképpen panaszkodott: „Már fél éve keresem az üdvösséget, de nem tudok megtérni!" Megkértem, sorolja el, milyen gyülekezetekben fordult meg. Hamar világossá vált számomra, hogy mindegyikben tisztán, világosan, igei módon hirdetik a megtérés üzenetét.

Anélkül, hogy a hölgynek bármit is mondtam volna, magamban Jézus nevében megkötöztem azt a hazug szellemet, amely azt igyekezett az elméjébe vésni, hogy Isten nem szereti őt, és nem nyerhet üdvösséget. Ezt követően bevezettem egy egyszerű megtérő imába. Azonnal erőteljes üdvbizonyosságra jutott, amelyet tudomásom szerint azóta is megőrzött.

Az „oldás és kötés" hatalma, amellyel ebben az esetben éltem, rendkívül fontos eszköz a démonokkal való foglalkozás terén. A Máté evangéliuma 12,29-ben Jézus a következőt mondja annak kapcsán, hogy kiűzött egy démont egy emberből: *„Avagy mi módon mehet be valaki a hatalmasnak [erős embernek] házába, és rabolhatja el annak kincseit, hanemha megkötözi előbb a hatalmast [erős embert], és akkor rabolja ki annak házát?"*

A démonok „bandáira" visszautalva: az „erős ember" rendszerint az a vezető, aki a többieket irányítja és uralja. A szabadulás folyamatában rendszerint ő nyilvánul meg legelőször.

Ezen túlmenően a Máté evangéliuma 18,18-ban Jézus fölhatalmazta tanítványait, hogy „kötözzenek meg" vagy „oldjanak meg" szellemi erőket: *„Bizony mondom néktek: amit megköttök a földön, a mennyben is kötve lészen; és amit megoldotok a földön, a mennyben is oldva lészen."* Az oldás és a kötés hatalmának alkalmazása nagyon hatékony lehet a démonokkal szemben, feltéve, ha bizonyos fontos igei alapelveket tiszteletben tartunk. (Ezeket az alapelveket a 25. fejezetben fejtem ki.)

A fent említett esetben a hazug szellem a szóban forgó hölgy elméjéhez szólt. Másrészt viszont a hazug szellem szólhat egy adott személy nyelvén *keresztül* is. Tipikusan ilyen emberek például a megrögzött hazudozók. Nincsenek tudatában annak, hogy hazug démon van bennük, és sokszor még azt sem veszik észre, hogy hazudnak.

Egy Ronald nevű keresztény üzletember egy időben rendszeresen felkeresett minket az otthonunkban. Ahogy ott ültünk a nappaliban, a beszéde rendszeresen egyre érdekesebbé, ugyanakkor egyre valószerűtlenebbé kezdett válni. Egy idő után elgondolkodtam: „Vajon ő

maga elhiszi, amiket mond?" Majd tovább töprengtem magamban: *„Na és én elhiszem-e?"* Ugyanakkor látszott, hogy teljesen őszintén beszél, és fogalma sincs arról, hogy hazudik.

Később azt is sikerült kideríteni, hogyan jött be ez a hazug szellem. Ronaldot egy gazdag házaspár fogadta örökbe, akiknek nem volt gyermekük. Nevelőszülei hatalmas elvárásokkal tekintettek rá: ha gyengébb jegyekkel jött haza az iskolából, nem rejtették véka alá csalódottságukat. Ez oda vezetett, hogy kozmetikázni kezdte a jegyeit. Végül annyira hozzászokott a hazugsághoz, hogy észre sem vette, amikor a hazug szellem belehatolt és átvette a beszéde irányítását. Később megszakadt közöttünk a kapcsolat, és nem tudom bizonyosan, vajon megszabadult-e.

A megrögzött hazudozók olyan emberek, akiket hazug démonok irányítanak. Becsapnak másokat, miközben maguk is megcsalattatás áldozatai. Könnyen előfordulhat, hogy még a hazugságvizsgáló teszten is átmennek.

A nyelv területén tevékenykedő további démonok lehetnek a túlzás, a pletyka, a kritizálás vagy a rágalmazás. A túlzás tipikusan olyan démon, amelyik evangélistákat szeret célba venni - innen a kifejezés, hogy „evangélistásan szólva". A pletyka és a kritizálás is olyan démonok, amelyek eléggé otthon érezhetik magukat az egyházban.

4. Szex

Egyes keresztények a szexre mint önmagában tisztátalan dologra tekintenek. Szégyellnek még rágondolni is, s még inkább őszintén beszélni róla. Ez azonban nem bibliai magatartás. Isten Ádámot és Évát szexuális lényeknek teremtette, majd ezt követően kijelentette, hogy minden, amit teremtett, nagyon jó - ebből fakadóan a szexet is beleértve (lásd 1Mózes 1,31).

A szexuális vágy azonban annyira erős az emberben, hogy ez a Sátán első számú célpontja. Tisztában van vele, hogy ha ezt a területet sikerül leuralnia, erőteljesen képes befolyásolni az emberi viselkedés minden más szféráját.

Tapasztalataim szerint a kényszerítő szexuális aberrációk gyakorlatilag minden formája démonikus nyomásnak tudhatók be. Idetartozik az önkielégítés, a pornográfia, a paráznaság, a házasságtörés, a homoszexualitás, a leszbianizmus, a transzvesztitizmus és egy sor olyan perverzió, amelyekről Pál ezt mondja: *„Mert amelyeket azok titokban cselekesznek, éktelen dolog csak mondani is"* (Ef 5,12).

Ezek a démonok igen változatos módokon hatolhatnak be. Emlékszem egy férjes asszonyra, aki egy nagy felekezetben volt vasárnapi iskolai tanító, és egyszer bevallotta nekünk, hogy két ízben is megcsalta a férjét. Rendkívüli módon szégyellte magát, és a jelek szerint töredelmes bűnbánatra jutott.

A tette mögötti hajtóerő forrását kutatva rájöttünk, hogy az apja házasságtörő viszonyt tartott fenn abban az időben, amikor ez a hölgy fogantatott. Úgy tűnt, hogy a házasságtörés démona az apjából ment át bele a fogantatás pillanatában. Amikor Lydiával együtt ebből kiindulva imádkoztunk érte, erőteljes szabaduláson ment keresztül.

- Most vajon el kell mondanom a férjemnek is, amit tettem? - kérdezte, majd hozzátette: - A férjem a Green Beret[12] tagja, és mindig fegyver van nála.
- Ezt neked kell eldöntened - válaszoltam. - Én nem tudok helyetted dönteni. Véleményem szerint azonban Isten nem fogja teljes mértékben megáldani a házasságotokat, amíg nincs teljes őszinteség közted és a férjed között.

A hölgy később valóban bevallotta bűnét a férjének, a férje pedig megbocsátott neki. Ezt követően elmondta, hogy ennek eredményeként a házasságuk sokkal jobb, mint valaha volt.

A fogantatás pillanata döntő jelentőségű egy ember életében. (A kínaiak nem véletlenül ebből kiindulva határozzák meg az ember korát.) A házasságon kívül született gyermekek gyakran úgy jönnek világra, hogy már bennük van a paráznaság szelleme. Ahogy felnőnek, ez a szellem arra készteti őket, hogy ugyanazt a bűnt kövessék el.

5. Egyéb testi kívánságok

Ez is a démonok szokásos működési területe. A két legalapvetőbb ezek közül az evés és az ivás, amelyeket a legtöbb keresztény teljesen természetes dologként kezel, és nem tulajdonít

[12] Egy amerikai elit katonai kommandócsoport.

ezeknek szellemi jelentőséget. Az Újszövetség azonban úgy ábrázolja ezeket a tevékenységeket, mint a keresztény életstílus rendkívül fontos elemeit.

A pünkösd napján az egyházhoz csatlakozott új hívők például *részesednek vala eledelben örömmel és tiszta szívvel; dicsérve az Istent, és az egész nép előtt kedvességet találva"* (Csel 2,46-47). Ezek a keresztények tehát valahogy úgy ettek és úgy ittak, hogy az nagy benyomást gyakorolt megtéretlen környezetükre. Vajon elmondható-e ez a kortárs keresztényekről is?

A Korinthosziakhoz írt 1. levél 10,31-ben Pál is ezt mondja: *„Azért akár esztek, akár isztok, akármit cselekesztek, mindent az Isten dicsőségére műveljetek!"* Felmerül ezzel kapcsolatban egy nagyon gyakorlatias kérdés: létezik olyan, hogy *túlesszük az* Isten dicsőségét?

Ez a kérdés elsősorban a nyugati világ keresztényeit érinti, hiszen a túlzott étkezés itt vált életstílussá. Vajon hány keresztény mérlegelte akár csak egy pillanatra is hogy nem él-e esetleg a falánkság démonának fogságában? Mégis aligha magyarázható mással, hogy keresztények ezrei próbálkoznak egyik diétával a másik után, mégsem sikerül soha stabil, kiegyensúlyozott testsúlyt elérniük. Ahogy a 18. fejezetben is rámutattam, ezek az emberek éppúgy az ételek kötelékében élnek, mint ahogy mások az alkohol vagy a nikotin függőségében. Ráadásul a túlzott evés szellemi és fizikai következményei általában nem kevésbé ártalmasak, mint a nikotin vagy az alkohol esetében.

Salamon imája nagyon is jól illik az ilyen túlzott étvággyal megvert keresztényekre:

> *Fogjátok meg nékünk a rókákat, a rókafiakat [a démonokat], akik a szőlőket elpusztítják; mert a mi szőlőink virágban vannak. (Én 2,1 5)*

Annak ellenére, hogy ezt sokan figyelmen kívül hagyják, ezek az apró, rókaszerű démonok képesek elpusztítani a Szellem mindazon gyümölcseit, amelyekre Isten elsősorban figyel az életünkben. A Szellem egyik olyan gyümölcse, amelyet kétségkívül alaposan megkárosítanak ezek a kis rókák, a mértékletesség gyümölcse. Ez az erény aligha képzelhető el együtt a vágyak korlátlan kiélésével. Soha ne tévesszük szem elől Jézus figyelmeztetését, amely a János evangéliuma 10,10-ben van följegyezve: *„A tolvaj nem egyébért jő, hanem hogy lopjon és öljön és pusztítson."*

A démonok különféle testi vágyakon keresztül megnyilvánulhatnak, mint például alkohol, nikotin vagy étel kívánása. Függetlenül azonban attól, hogy melyik ajtón keresztül próbálnak behatolni, a céljuk egy és ugyanaz: hogy ártsanak, amennyit csak tudnak.

Van egy korlát, amely nagyon gyakran fel nem ismert módon a szabadulás útjában áll, a *kevélység.* Egy gyülekezetbe járó keresztény szemében sokszor nehéznek tűnik, hogy nevén nevezze a problémáját, és elismerje, hogy démonoktól való szabadulásra van szüksége. Az a hölgy például, akiből a falánkság démona hányással jött ki, rendkívül zavarba jött. Úgy gondolom azonban, hogy ez az átmeneti zavar nem volt túl nagy ár ahhoz képest, hogy megszabadulhatott egy megalázó és destruktív kötelékből.

A test fentebb említett vágyain felül ott van még *„a szemek kívánsága"* (lásd 1Jn 2,16). A szem kapujára is külön démonok specializálódtak. Egy ilyet már említettünk is, amelyet legerőteljesebben a média közvetít, ez pedig a pornográfia. Ez a kifejezés a porné szóból származik - görögül így hívták a *prostituáltat.* Sok férfi a szemével paráználkodik.

Maga Jézus mondta, hogy így is lehet házasságtörést elkövetni: *„Én pedig azt mondom néktek, hogy valaki asszonyra tekint gonosz kívánságnak okáért, immár paráználkodott azzal az ő szívében"* (Mt 5,28). Megdöbbenve tapasztaltam, mennyire erőteljes a pornográfia befolyása az egyháznak a hitét aktívan megélő részén belül is.

A vágyaknak és kívánságoknak ezenfelül számos más formája is létezik, amelyek ajtót nyithatnak a démonok előtt mind férfiak, mind nők esetében. A Tituszhoz írt levél 3,3-ban Pál saját magát is azok közé érti, akik egykor *„esztelenek, engedetlenek, tévelygők, különböző kívánságoknak és gyönyöröknek szolgái"* voltak. Milyen csodálatos is az Isten kegyelme, amely gondoskodott arról, hogy megszabadulhassunk ezekből a démonikus tőrökből!

Az alábbi drámai beszámoló egy floridai pásztor tollából származik, aki egy ifjú homoszexuálissal kapcsolatos tapasztalatairól ír:

> *- Pásztor - zokogta a fiatalember az irodámban -, valaki segítsen végre rajtam! Nem bírom tovább!*
>
> *Előrehajolt a hatalmas karosszékben.*

- Két évvel ezelőtt újjászülettem. Igazán szeretem az Urat, és mégis erőteljes vágyat érzek más férfiak felé.

Vártunk egy kicsit, amíg összeszedte magát.

- Megtérésem előtt homoszexuálisként éltem. Azóta magát a bűnt nem követtem el, a vágy azonban ott van bennem, és attól tartok, már nem tudok sokáig uralkodni rajta. Elmentem a pásztoromhoz, és szabadító szolgálatot kértem, ő azonban azt állítja, lehetetlen, hogy egy keresztényben benne legyen a homoszexualitás démona, és azt tanácsolta, gyakoroljak önfegyelmet.

Elgyötört arccal nézett rám.

- Az önfegyelem azonban nem megoldás! Tudom, hogy ott van egy perverz szellem a testemben. Bennem van! Csak a szabadulás lehet megoldás a számomra. Tudnál segíteni?

Újra sírva fakadt.

Ismét vártam egy kicsit, amíg sikerül összeszednie magát. Azután magyarázni kezdtem:

- Bárcsak igaz volna, hogy a keresztények immunisak a démonok behatolásával szemben! Sajnos azonban a romlandóságunk még nem „öltözött fel romolhatatlanságot", és a halandó testünk még nem „öltözött fel halhatatlanságot", ahogy azt a Korinthosziakhoz írt 1. levél 15,54 mondja. Amíg ez meg nem történik, sebezhetőek maradunk az ellenség számára. Ahová a bűn vagy a betegség el tud hatolni, oda a démonok is be tudnak jutni. Ha egy keresztény eshet bűnbe, vagy lehet beteg, akkor lehet benne démon is. Nagyon élénken figyelt.

- Ha ma imádkozom érted, az egyúttal azt is jelenti, hogy még jó néhányszor kell találkoznunk a közeljövőben. Az egyszeri ima aligha hoz megoldást. Jézus arra figyelmeztetett, hogy amikor a tisztátalan szellem kimegy egy személyből, víz nélküli, sivár helyekre megy, hogy nyugalmat keressen, de nem talál. Végül visszatér ugyanahhoz a személyhez, és megpróbál újra belehatolni. Amennyiben sikerül neki, annak az embernek a végső állapota rosszabb lesz, mint amilyen előtte volt. Nagyon is résen kell tehát lennünk, hogy ez ne történhessen meg. Ezért neked folyamatosan Istennek odaszánt életet kell élned, keresned kell más, Szent Szellemmel betöltött hívők közösségét, és őszinte szívvel olvasnod kell a Bibliát. Ezeken keresztül erősödik a kapcsolatod az Úrral.

Megegyeztünk.

- Megkérlek, hogy dőlj hátra nyugodtan a székedben, és jól figyelj arra, amit most mondok - folytattam. - Ha eleget teszel Isten feltételeinek, Ő megszabadít téged. A Szentírás megígéri, hogy mindaz, aki az Úr nevét segítségül hívja, megszabadul. Ez egy biztos ígéret. Isten minden körülmények között megtartja a szövetséget. Az egész csak azon múlik, hogy teljesen rendeld alá magad neki.

Ezt követően bevezettem a fiatalembert egy megvallásba, amelynek során megtagadott minden okkult, tisztátalan tevékenységet, amelyben valaha benne volt. Azután név szerint megbocsátott mindenkinek, aki valaha is ártott neki, többek között azoknak a férfiaknak, akik gyermekkorában homoszexuális módon visszaéltek vele.

- Az, hogy megbocsátasz nekik, nem azt jelenti, hogy egyetértesz azzal, amit tettek - magyaráztam. - Egyszerűen csak arról van szó, hogy a megbocsátáson keresztül elvágod azokat a kötelékeket, amelyeket az általuk okozott sérelmek hoztak létre az életedben. Azt is fontos megértened továbbá, hogy én közvetlenül a gonosz szellemhez fogok szólni - folytattam -, és nem hozzád. Te csak jól figyelj, és engedd, hogy a dolgok történjenek! Ne hagyd, hogy a démonok fenyegetései elbizonytalanítsanak, és ne rejtegesd őket, hanem akard, hogy kimenjenek!

Hátradőlt, a szemét behunyta, én pedig nekiláttam. Csendes, de határozott hangon elkezdtem a megfelelő igéket idézni a gonosz szellemnek. Olyan verseket választottam, amelyek a Sátán bukására és Jézus győzelmére emlékeztettek. Például azt, hogy „mivel tehát a gyermekek testből és vérből valók, Ő is hasonlatosképpen részese lett azoknak, hogy a halál által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, tudniillik az ördögöt [Sátánt], és megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt teljes életükben rabok valának" (Zsid 2,14-15).

Emlékeztettem továbbá a démont, hogy éppoly hiába próbálná megakadályozni ennek a szolgálatnak a sikerét, mint ahogy senki nem volt képes megakadályozni az Úr Jézus feltámadását.

„Azokat pedig, akik hisznek, ilyen jelek követik - idéztem a démonnak a Márk evangéliuma 16,17-ből Jézus szavait -: az én nevemben ördögöket [démonokat] űznek." Valamint: „Íme adok néktek hatalmat, hogy kígyókon és skorpiókon tapodjatok, és az ellenségnek minden erején; és semmi nem árthat néktek" (Lk 10,19).

Körülbelül húsz percen át egyfolytában a Szentírásból idéztem.

„Mert a mi vitézkedésünk fegyverei nem testiek - folytattam a Korinthosziakhoz írt 2. levél 10,4-5-ből - hanem erősek az Istennek, erősségek lerontására; lerontván okoskodásokat és minden magaslatot, amely Isten ismerete ellen emeltetett..."

Eközben a fiatalember csábító szexvigyorral nézett. Mikor láttam, hogy csupán a benne lévő szellem megnyilvánulásáról van szó, tovább folytattam. Aztán egyszer csak, amikor éppen a Rómaiakhoz írt levél 16,20-nál jártam, amely úgy szól, hogy „a békességnek Istene megrontja a Sátánt a ti lábaitok alatt hamar", elképesztő dolgok kezdtek történni. A fiatalember oldalt dőlt a székben, és a karfát mindkét kezével megragadva vad, epilepsziaszerű rángatózásban tört ki. A teste ritmikusan előre-hátra billegett, és közben oldalirányba is meg-megrándult. Igyekeztem teljes erőmből segíteni neki, és a derekánál fogva tartottam. Gusztustalan volt. Igen, a démonok gusztustalanok!

A fiatalemberből jövő hangok nem kevésbé elképesztőek voltak. Bőgésszerű hangot hallatott, mint egy sebesült bika. A jelenetről Fülöp szamariai szolgálata jutott eszembe: „...sokakból, kikben tisztátalan szellemek voltak, nagy hangon kiáltva kimenének" (Csel 8,7); valamint amikor Jézus megszabadította a holdkóros gyereket, akiből a démon „kiáltás és erős szaggatás között kiméne" (Mk 9,26).

A fiatalember több percen át vonaglott, miközben én folyamatosan megdorgálva a démont megparancsoltam neki, hogy maradjon csendben, és menjen ki. Aztán éppolyan hirtelen, ahogy az egész elkezdődött, a barátunk visszahullott a székbe, és mind fizikailag, mind érzelmileg lecsillapodott. A szobában békesség honolt. A démon elment.

Lassan, tiszteletteljesen, mintha csak istentiszteleten lettünk volna, az ifjú egyszerre sírva és nevetve mindkét karját a magasba emelte:

- Elment! Elment! Éreztem, ahogy kimegy. Dicsőség Istennek, szabad vagyok! Elment!

Azután felállt a székből, és jó fél órán át fel-alá járt az irodámban, és énekelt, nevetett, kiáltozott.

- Köszönöm, Jézus! Elment! Elment! Köszönöm, Jézus! Ez alatt a rövid néhány perc alatt ennek az embernek a zaklatott homoszexuális életstílusa múlttá vált. Csak a mocskos emléke maradt.

Nem véletlenül örülök ennyire annak, hogy ez a fiatalember megszabadult. Közel harminc éven át álltam tradicionális egyházi szolgálatban, és egyetlen hasonló nyomorúságos helyzetben sem voltam képes segíteni. Csak álltam tehetetlenül, és végig kellett néznem, hogy hűséges gyülekezeti tagok életét darabokra szaggatják olyan élethelyzetek, amelyekre a szabadító szolgálat olyan egyszerű megoldást nyújt. Többek közülük meg is haltak. Ez a csődtömeg, amit a legtöbb pásztor nagyon is jól ismer, radikálisan megváltozott, amikor bemerítkeztem a Szent Szellembe, majd a szabadító szolgálatról is hallottam. Rendkívül hálás vagyok, hogy ez a fiatalember már nem a szolgálatom során látott áldozatok számát szaporítja: az igazság megszabadította!

20. A betegség és erőtlenség démonai

A következő vizsgálandó terület az emberi test. Ahogy a 3. fejezetben már rámutattam, Jézus nem tett éles különbséget a betegségek meggyógyítása és a démonok kiutasítása között.

Lukács jegyzi fel az első olyan esetet, amikor Jézus a betegek felé szolgált:

> *A nap lementével pedig mindenek, akiknek különféle betegeik valának, őhozzá vivék azokat; ő pedig mindegyikőjükre reávetvén kezeit, meggyógyítá őket. Sokakból pedig ördögök [démonok] is mentek ki, kiáltozván és mondván; Te vagy ama Krisztus, az Isten Fia! De ő megdorgálván, nem engedé őket szólani, mivelhogy tudták, hogy ő a Krisztus. (Lk 4,40-41)*

Ebből a beszámolóból egyértelműnek tűnik, hogy *sok* betegséget démonok okoztak.

Véleményem szerint démonok állhatnak csaknem mindenféle fizikai fájdalom és betegség mögött, ahhoz azonban már a szellemek megítélésének ajándékára van szükség, hogy megállapítsuk: egy bizonyos betegséget vagy fájdalmat démonokra vagy tisztán fizikai okokra lehet visszavezetni. Emberi felfogóképességünk korlátolt lévén, nem biztos, hogy könnyen belátjuk, hogy egy olyan szellemi lény, mint egy démon, hogyan foglalhat el egy olyan fizikai teret, mint például az emberi test bizonyos területei. Akár értjük és elképzeljük azonban, akár nem, a tény tény marad, hogy ilyesmi megtörténhet, és a Szentírás nagyon gyakran tudósít is róla.

Az evangéliumok több helyen is feljegyzik, hogy Jézus úgy gyógyított meg némákat, süketeket és vakokat, hogy kiűzte belőlük a démonokat (lásd Mt 9,32-33; 12,22; Lk 11,14). A Lukács evangéliuma 13,11-16-ban Jézus találkozik egy asszonnyal, aki tizennyolc éve szenvedett olyan betegségtől, amit ma talán gerincferdülésnek vagy scoliosisnak neveznénk. Bár ez a problémája tisztán fizikai eredetűnek tűnt, Jézus kijelentette, hogy „a betegség szelleme" kötözte meg. Miután ettől a démontól megszabadította, az asszony teljesen meggyógyult. A Márk evangéliuma 9,17-29-ben Jézus egy olyan fiúval foglalkozott, aki az epilepszia tüneteit mutatta. Ő ugyanakkor a „süket és néma szellem" felé intézett kihívást (25. vsz.). Amikor a kiutasított démon eltávozott, a fiú azonnal meggyógyult.

Az azóta eltelt majd' kétezer év mit sem változtatott ezeken az alapelveken. Több mint harmincéves praxisom során én magam sok száz embert láttam már meggyógyulni a legkülönfélébb betegségekből azáltal, hogy kiűztük belőlük a démonokat. Hadd említsek csak néhány esetet.

Epilepszia

A hetvenes évek elején egy tizennyolc éves fiatal hölgy keresett fel minket, hogy imádkozzunk érte. Az orvosok epilepsziásként diagnosztizálták, és gyógyszeres kezelést írtak elő számára. A tanításaimat hallgatva azonban elgondolkozott rajta, hogy az epilepsziáját talán egy gonosz szellem okozza.

Amikor Lydiával együtt imádkozni kezdtünk érte, és megparancsoltuk az epilepszia démonának, hogy hagyja el, ki is jött belőle. Rögtön éreztem magamban, hogy az Úr ezt mondja: „Még nem *fejeztük be."* Ezért aztán a lányhoz fordultam:

- Hogyan kezdődtek a rohamaid? Valamilyen sérülés ért?
- Igen - válaszolta. - Baseball-labda talált fejen, és ezt követően kezdődtek a rohamok.

Elmagyaráztam neki, hogy ez a sérülés nyitotta meg az „ajtót", amelyen keresztül az epilepszia szelleme behatolt.

- Most, hogy a szellem kiment - mondtam -, be is kell zárnunk ezt az ajtót, hogy ne tudjon visszatérni többé.

Így aztán feleségemmel együtt rátettük a kezünket a fejére, és imádkoztunk az agya gyógyulásáért.

Még körülbelül két éven át kapcsolatban álltunk ezzel az ifjú hölggyel. Ez alatt az idő alatt nem szedett több gyógyszert, és a rohamai teljesen elmaradtak.

Néhány évvel ezelőtt egy nő keresett fel a tizennyolc év körüli lányával.

- Mr. Prince - kezdte -, jó húsz évvel ezelőtt ön imádkozott értem, és megszabadultam az epilepszia démonától. Most elhoztam a lányomat. Ugyanez a problémája. Kérem, imádkozzon őérte is!

Ruthtal együtt imádkoztunk a lányért, és megparancsoltuk az epilepszia démonának, hogy menjen ki belőle. Éppúgy meggyógyult, mint annak idején az édesanyja.

Egyszer az egyik evangélista barátomat is megkérték, hogy imádkozzon egy epilepsziás emberért. Amikor távozásra szólította fel az epilepsziás démont, az emberből a démon így válaszolt: „Te bolond! Orvosi igazolásom van!"[13]

A démonok pompásan értenek hozzá, hogyan fordítsák saját hasznukra a modern orvosi eljárásokat és terminológiát! Hadd tegyem itt még hozzá, hogy a tágabb értelemben vett családunk két tagja is, akik egymással semmilyen kapcsolatban nem állnak, ima hatására mindenféle külső megnyilvánulás nélkül meggyógyultak epilepsziából - úgyhogy Jézus ma is számos különféle módon bánik az emberekkel!

Ha valaki azzal jön hozzám, hogy az epilepszia démonától szeretne szabadulni, rendszerint figyelmeztetem: „Tudnod kell, hogy ez a démon nem fogja harc nélkül megadni magát. Készen állsz arra, hogy harcolj magadért? Ha igen, akkor én együtt küzdök veled, és győzni fogunk. De ha te nem akarsz harcolni magadért, én nem fogok egyedül harcolni érted!" Valahányszor az illető személy kész volt belemenni a csatába, Isten győzelemmel ajándékozott meg bennünket. Olyan emberekkel kapcsolatban viszont nemigen van hitem, akik csak passzívan várják a szabadulást, anélkül hogy saját maguk erőfeszítéseket tennének az ellenséggel szemben.

Általános szabályként el tudom mondani, hogy nem szoktam olyanokért imádkozni, akik a megoldást csak az én imámtól várják. Annak a személynek, aki nem hajlandó aktív ellenállást tanúsítani a démonokkal szemben, valószínűleg nincsenek fölépülve a kellő védelmi berendezései, amelyekkel megakadályozhatná a démonok visszatérését. A Máté 12,43-45 viszont arra figyelmeztet minket, hogy a gonosz szellem mindig megpróbál visszatérni, méghozzá úgy, hogy *„maga mellé vesz más hét szellemet, gonoszabbakat ő magánál... és ennek az embernek utolsó állapotja gonoszabb lesz az elsőnél". A* 6. fejezetben leírtuk Esther történetét, amely világos példája annak, hogy a démonok megpróbálnak visszatérni. (A 23. fejezetben azzal kapcsolatosan adok instrukciókat, hogyan lehet a szabadságunkat megőrizni.)

Vakság, süketség, némaság és ízületi gyulladás

Hawaiiban egy fiatalember a nagymamáját hozta hozzánk, aki mintegy nyolcvanéves lehetett, és vak volt. Svájc francia területéről származott, és az anyanyelve francia volt. Bár nem éreztem magamban valami nagy hitet, a feleségemmel együtt imádkozni kezdtünk érte, majd angolul megparancsoltam a vakság szellemének, hogy hagyja el az asszonyt. Néhány másodperc elteltével a hölgy odafordult hozzám, és franciául így szólt: „Je vous vois." („Látom önt.") Elámultam, és nagyon megörültem!

---

[13] Az igazsághoz hozzátartozik, hogy létezik egy másik ilyen „orvosi igazolással rendelkező" démon is: ezt a betegséget úgy hívják, hogy Tourette-szindróma. Ennek az a lényege, hogy a páciens akarata ellenére mások füle hallatára káromkodik.

1985-ben Pakisztánban vezettünk egy szolgálócsoportot. Mivel a hírverés úgy szólt, hogy imádkozni fogunk a betegekért, az emberek az ország minden részéről eljöttek. A legtöbbjük írástudatlan volt és meglehetősen fegyelmezetlen. Egyik nap az asszonyok, akiknek abban a kultúrában külön kell ülniük, még a szokásosnál is zajosabbak és rendetlenebbek voltak. Némi fegyelmezéssel megpróbálkozva így szóltam: „Ma délelőtt csak a férfiakért fogunk imádkozni."

Abban a pillanatban körülbelül kétszáz férfi rohanta meg a csoportunkat, és mind imát követelt. Először egy olyan férfi jött oda hozzám, aki először az ajkát, aztán a fülét érintette meg a kezével, jelezve, hogy süketnéma. Abból kiindulva, hogy Jézus is kiutasított egy gonosz szellemet egy süketnémából, én is megpróbálkoztam ugyanezzel, bár azt nem mondhatnám, hogy különösebb hitem lett volna rá.

- Te süketnéma szellem - mondtam -, Jézus nevében megparancsolom neked, hogy gyere ki ebből az emberből!

Persze tudtam, hogy az ember nem hallja, amit mondok, és ráadásul angolul sem ért. De a démon annál jobban értette!

Mikor aztán így szóltam a férfihoz: „Most mondd, hogy halleluja!", kinyitotta a száját és elkiáltotta magát: „Halleluja!" Fölvezettem az emelvényre a gyülekezet vezetőjéhez, aki urdu nyelven mindenkinek beszámolt a csodáról.

Ez az eset megnövelte az emberek hitét, és egymás után vezették hozzánk a többi süketnémát. (A muzulmán nemzetekben szokatlanul magas arányban fordulnak elő ilyen esetek.) A következő percekben Ruthtal együtt több mint tíz férfiból és fiúból űztünk ki süketnéma démonokat, és mindnyájan meggyógyultak. Az egyik legérdekesebb eset az a körülbelül ötéves kisfiú volt, akinek ez volt az első szava: *Umma.* (Mama.)

1980-ban egy nagy dél-afrikai konferencián felkértek, hogy tartsak meg egy szemináriumot a gyógyulásról és a szabadulásról mintegy ezer hallgató számára. Az első napon a gyógyulásról tanítottam, azután egyenként imádkoztam a betegekért. Isten ereje jelen volt, és számos drámai gyógyulás történt.

Egyszer csak egy ízületi gyulladásban szenvedő hölgy került sorra. Így szóltam hozzá:

- Szerintem a te ízületi gyulladásodat egy démon okozza. Készen állsz arra, hogy kiűzzük?

Bólintott, úgyhogy rátettük a kezünket és megparancsoltuk az ízületi gyulladás démonának, hogy távozzon. A hölgy kisvártatva megszólalt:

- Minden fájdalmam eltűnt! Meggyógyultam!

Ahogy az emberek a csodát ünnepelték, és hálát adtak Jézusnak, éreztem, hogy az együttes hitünk annyira megnövekedett, hogy nem szükséges tovább egyenként szolgálnom az emberek felé. Megkértem, hogy mindazok álljanak fel, akiket ízületi gyulladás gyötör. Körülbelül harminc ember állt fel a nézőtéren.

Miután elmagyaráztam nekik, mit szándékozom tenni, hatalmat vettem az ízületi gyulladás démonai fölött, és megparancsoltam nekik, hogy menjenek el Jézus nevében, majd arra kértem az álló embereket, hogy ne üljenek le mindaddig, amíg a fájdalmak teljesen el nem hagyják Őket, és biztosan nem tudják, hogy meggyógyultak. Közben folytattuk az imát más betegségekben szenvedő emberekért, és láttuk, hogy az ízületi gyulladásosok kezdenek egyenként leülni. Mintegy tizenöt perc elteltével már egyikük sem állt.

Néhány hét múlva, amikor feleségemmel együtt Dél-Afrika más pontjaira is elutaztunk, többekkel is alkalmunk nyílt találkozni azok közül, akik aznap ott voltak, és mind megerősítették, hogy attól a perctől kezdve tünetmentesek.

Halál

A 6. fejezetben beszámoltam róla, hogyan szabadult meg Esther és lánya, Rose a halál szellemétől. Ez a démon akkor hatolt be Estherbe, amikor a műtőasztalon kis híján meghalt - tehát egy rendkívül gyenge pillanatában. Soha ne felejtsük el, hogy a Sátán embergyilkos (lásd Jn 8,44). A halál szellemének a segítségével elpusztít olyan személyeket, akik tisztán természetes okokból fakadóan nem halnának meg.

Mindezt egy klinikavezető keresztény orvos is megerősítette, aki az egyik összejövetel után odajött hozzám. „Nagyon sokat segített az, amit a halál szelleméről tanítottál - mondta -, hogy megértsem, hogyan halhatnak meg olyan emberek, akiknél a halálnak semmilyen orvosi magyarázatát nem sikerül felfedeznünk. Most már látom, hogy ezek a halál szellemének az áldozatai."

Az egyik unokámnak, aki maga is az Urat szolgálja, rendkívüli élményben volt része ezzel kapcsolatban. Tapasztalatait így írja le:

A lányunk, Rebecca úgy született, hogy lyuk volt a szívében. Hatéves korában, 1993 januárjában nyílt szívműtétet kellett rajta végrehajtani emiatt.

Óránként csupán tízpercnyi bejárást engedélyeztek számunkra az intenzív osztályra. A belépés előtt így is minden alkalommal külön engedélyt kellett kérnünk a főnővértől. Az egyik délelőtt ott álldogáltunk a váróteremben még vagy húsz aggódó szülő társaságában. Ezúttal nem kaptuk meg a belépési engedélyt, és azonnal éreztük, hogy valami baj van.

Felvettem a telefont, és a házi vonalon érdeklődni kezdtem. Az egyik ápolónőtől azt a választ kaptam, hogy az egyik gyermeknél nehézségek merültek fel, és ezért még egy ideig várnunk kell. Visszatérve a többi szülőnek is tudomására hoztam a hallottakat, és minden arc elfehéredett.

Hirtelen kivágódott a duplaajtó, és az orvos jött ki rajta a kórházi lelkész társaságában. Valamit közöltek a velünk szemben álló házaspárral, és az anya azonnal zokogni kezdett. Sietve betessékelték őket a tanácsadói szobába.

A megrázó jelenet után néhány perccel megkaptuk az engedélyt a gyermekeink meglátogatására. Beléptünk az osztályra, és ott láttuk az orvost, amint a lányunk ágya melletti ágy végénél áll. Az ágyban egy tizenkét éves fiú feküdt, akit aznap reggel operáltak; ő volt az említett házaspár fia. A szív monitorára pillantva azon csak egy egyenes vonalat láttunk.

A két ágy között állva észrevétlenül megfogtam a feleségem kezét és halkan, de határozottan így szóltam: „Halál szelleme, én ellened megyek ezen a helyen, Jézus nevében." Több időt nem vesztegethettünk a rövid látogatásból, hiszen figyelmünket a saját kislányunkra kellett fordítanunk, aki ébren volt, és szüksége volt a törődésünkre.

Másnap délelőtt a folyosón szembetalálkoztam a fiú apjával, aki feltűnően mosolygott. Megállítottam és érdeklődtem, mi történt. Álmélkodva újságolta: „Az orvosok már lemondtak a fiamról, de az állapota váratlanul, egyik pillanatról a másikra megjavult. Ma reggel felült az ágyban, és azt mondta, hogy remekül érzi magát!"

A feleségemmel tudtuk, hogy Isten szabadította meg a fiút aznap a halál szellemétől. Hála Istennek, hogy tudtuk, mit kell tennünk!

Természetes vagy démonikus? Az ok megállapítása

Az előző fejezetekben szóltam azokról a hazug szellemekről, amelyek megtámadják az emberek gondolatait. 1994-ben Ruthtal együtt a hazug szellemeknek egy más típusú támadását éltük át. Miután már évek óta harcoltunk egy sor komoly betegséggel, Ruth kapott egy kijelentést az Úrtól: *„Eljött számotokra a betegség idejének vége."* Néhány héttel később, éppen azon a napon, amelyen böjtölni és imádkozni akartunk, Ruthot tetőtől talpig, testének minden pontján erős fájdalom támadta meg. Felkiáltott: „Ó, Uram, kérlek, ne kezdődjön elölről!"

Az évek során megtanultuk, hogy ne adjuk meg magunkat a betegség előtt, hanem álljunk rá Isten ígéreteire. Ezért Ruth így szólt hozzám: „Biztosra veszem, hogy sokkal jobban leszek, ha dicsérem az Urat, de nincs hozzá erőm. Kérlek, feltennéd azt az orosz dicséretkazettát a tavalyi moszkvai konferenciáról? Azt hiszem, az segíteni fog."

Ruth a hálószobánkban feküdt a földön, és ahogy kezdett megnyugodni, és imádta az Urat, egyszer csak felkiáltott: „Ezek hazug tünetek - hazug szellemek -, amelyek megpróbálják ellopni tőlem Isten ígéretét!"

Akkor együtt ellene álltunk Jézus nevében azoknak a hazug szellemeknek, és Ruth teljesen megszabadult a fájdalmaktól.

Ezenfelül Isten olyan különleges kegyelmével is körülvett bennünket, amelyre semmilyen természetes magyarázat nem adható. Ruth szavaival:

> *Kimentem a konyhába egy pohár vízért. Egyszer csak Derek kiáltását hallom: Gyere gyorsan! A hálószobába visszatérve még a lélegzetem is elakadt! Az egész szoba és az abból nyíló fürdőszoba át volt itatva rózsaillattal - mint egy angolkert. Az volt az érzésünk, mintha maga az Úr lett volna ott jelen. Arcra borultam, és imádtam Őt.*

Isten megadta nekünk, hogy *„felettébb diadalmaskodjunk"* (Róm 8,37). A megpróbáltatásokból gazdagabban jöttünk ki, mint ahogy belekerültünk.

Ez az élmény eszembe juttatott több más keresztényt, aki valóságos gyógyulást vett át az Úrtól, de a Sátán a jelek szerint hazug szellemeket küldött ellene, hogy aláássák a hitét, és meghiúsítsák a bizonyságtételét. Ezért fontos felöltenünk *„Isten minden fegyverét, hogy megállhassunk az ördögnek minden ravaszságával szemben"* (Ef 6,11).

Mindemellett hangsúlyoznunk kell - ahogy már a 10. fejezetben is -, hogy nem minden betegség vezethető vissza démonokra! Sok problémának más, természetes okai vannak. Ezért különösen fontos, hogy azonosítsuk azokat a betegségeket, amelyeket közvetlenül démonok okoznak.

A Korinthosziakhoz írt 1. levél 12. fejezetében Pál felsorolja a Szent Szellem kilenc természetfölötti ajándékát, amelyek a hívőkben működnek. Ezek közül kettő konkrét segítséget nyújthat a démonok azonosításában: *a tudomány beszéde* és *a szellemek megkülönböztetése* (lásd 8. és 10. vsz.).

Az eredeti szöveget is figyelembe véve a szövegkörnyezet arra utal, hogy a tudomány beszédének és a szellemek megkülönböztetésének minden egyes esete a Szentlélek egyedi működése. Emellett mindegyik szigorúan természetfölötti, és nem emberi okoskodás vagy intelligencia terméke. A Zsidókhoz írt levél 4,12-ben a szerző ezt mondja:

> *Mert az Istennek beszéde élő és ható, és élesebb minden kétélű fegyvernél, és elhat a szívnek és léleknek, az ízeknek és a velőknek megoszlásáig, és megítéli a gondolatokat és a szívnek indulatait.*

Ilyenfajta betekintést nyerhetünk tehát a tudomány beszédén keresztül! Áthatja az emberi személyiség láthatatlan területeit, és rámutat az ott ólálkodó gonosz erőkre. Maga a kijelentés gyakran egyetlen szó vagy kifejezés formájában érkezik meg, amely a szabadító szolgálatot végző személy elméjébe ötlik. Ritkábban a szabadulni kívánó személy is kaphat ilyen kijelentést. Az így azonosított démonok között olyanok lehetnek, mint a vastagbélgyulladás, a rokkantság, az asztma, a skizofrénia vagy a rák.

Egy démon jelenlétének észleléséhez mindazonáltal nem feltétlenül szükséges természetfölötti kijelentés. Gyakran a személyes tanácsadás természetes folyamata ehhez bőségesen elegendő, ahhoz hasonlóan, ahogy egy orvos felállítja a diagnózist a páciens által leírt tünetek alapján. Ez a fejezet a megelőző kilenccel együtt többé-kevésbé kimerítő áttekintését nyújtja a démonikus tevékenység leggyakoribb tüneteinek. A gyakorlatban különösen hasznosnak bizonyult, ha sikerült - amennyiben ez egyáltalán lehetséges - megállapítani azt a gyenge pillanatot vagy védtelen pontot, amelyen keresztül a démonnak sikerült behatolnia.

Démonok még egy további módon járulhatnak hozzá betegségek kialakulásához. A 19. fejezetben már szóltunk a negatív érzelmekkel kapcsolatos gonosz szellemekről. Bár ezek konkrétan nem okoznak betegséget, hatásukra az emberben olyan lelki magatartások alakulhatnak ki, amelyek részben elősegítik betegségek kialakulását, másrészt megakadályozzák a betegeket abban, hogy hit által átvegyék a gyógyulásukat. Az ilyen negatív érzelmekkel kapcsolatos szellemek lehetnek az elvetettség, a félelem, a szomorúság, a meg nem bocsátás, a bátortalanság, a csalódottság vagy a kétségbeesés. Ilyen esetekben rendszerint szükséges ezt az érzelmi démont kiutasítani, mielőtt sikerrel imádkozhatnánk fizikai gyógyulásért.

A fentiekben csak néhány olyan példát tárgyaltunk, amelyekben Jézus Krisztus hatalma nagy hatékonysággal nyilvánult meg a betegség és erőtlenség démonaival szemben. Mind a mai napig nagyon sajnálom viszont azokat az eseteket, amikor nem követtem Jézus agresszív hozzáállását az ilyen démonokkal szemben. Az idők során megtanultam, hogy ha valaki sikerrel akar ezen a természetfölötti síkon mozogni, ahhoz nap mint nap rá kell bíznia magát az Úrra, és tőle kell várnia mind a szellemek megkülönböztetését, mind a kiűzésükhöz szükséges hatalmat. Erre a fajta szolgálatra talán még fokozottabban igaz, amit Pál mond, hogy *„hitben járunk, nem látásban"* (2Kor 5,7).

Szabadulás sclerosis multiplexből és szívinfarktusból

Hadd zárjam ezt a fejezetet két olyan kiemelkedően érdekes esettel, amikor emberek a betegség és erőtlenség démonaitól szabadultak meg. Az első egy amerikai gyülekezet munkatársától származik:

A gyülekezetünkben az egyik fiatal hölgynek - nevezzük Jane-nek - sclerosis multiplexe fejlődött ki. Sok hitépítő tanítást hallgatott meg, hittel átvette a gyógyulását, és az állapota jelentősen javult is. A tünetek azonban nem tűntek el teljesen, például a járása továbbra is bizonytalan maradt. Az egyik istentiszteleten bizonyságot is tett a gyógyulásáról, de hozzátette: „Egy kicsit még mindig bizonytalanul járok, ezért tudom, hogy további áldásra van szükségem."

Jane a nővérével együtt egyik délután, fél háromkor keresett fel minket, hogy imádkozzunk értük. Azt is tudomásunkra hozta, hogy otthon már elmondták az összes imát, ami a szabadulás előfeltétele lehet. Így hát azonnal munkához láttunk. Jane legalább száz démont felsorolt. A nagy részükre már nem is emlékszem. Háromtól egészen este negyed hétig keményen dolgoztunk.

Én még az elején azt gondoltam, kell hogy legyen olyan, hogy a sclerosis multiplex démona, ehelyett azonban ő a tünetekkel kapcsolatos szellemek nevét sorolta: fáradtság, gyengeség, tántorgás, reszketés, sírás, zokogás, komorság, vakság, süketség, fuldoklás, nehéz légzés, kihűlés, bénulás, érzéketlenség, gyötrődés, lustaság, tétlenség, fejfájás, fülfájás és így tovább és így tovább!

Ahogy imádkoztunk, a betegségének összes tünetei megjelentek rajta, úgyhogy a végén már állni sem bírt. Azt is elmondta, hogy az egész teste érzéketlen. Ahogy a szellemek jöttek kifelé, mindig beszámolt róla, hogy éppen melyik testrésze kezd felmelegedni, és melyik kezd el újra érezni.

Így jutottunk el először a derekáig, azután a csípőjéig, aztán a térdéig, majd a lábszáráig. Végül így szólt: „A maradék a lábfejemben van." Lehúzta a cipőjét; a lábfeje merev és hűvös volt. Folyamatosan jelentette, amint a démonok elhagyták a lábát. Végül így szólt: „Már csak kettő van a lábujjaimban." Az első nevére nem emlékszem, a második viszont a „panaszkodás" volt. Amikor az is kiment, Jane felugrott, és körbetáncolta a szobát. Teljesen megszabadult a sclerosis multiplextől!

A másik figyelemre méltó beszámoló a betegség démonától való szabadulásról egy nemzetközi szolgálatban álló új-zélandi evangélistától származik:

1992. június 10-én, miközben éppen összejövetelt vezettem az új-zélandi Katikatiban, az Úr ráirányította a figyelmemet egy mankóval közlekedő asszonyra, akit aztán fölhívtam az emelvényre. Csak nagy nehézségek árán tudott felkapaszkodni a lépcsőkön.

Mint elmondta, borzalmas fájdalmai vannak. Súlyos csontízületi gyulladásban szenvedett, szívkeringési zavarai voltak, és negyvenegy éve cukorbetegség gyötörte. Mindennek tetejébe, miután két évvel azelőtt elveszítette a férjét, még egy infarktuson is átesett. A bal oldala szinte teljesen lebénult.

Sántított, alig tudott írni, és a beszéd is igen nehezére esett. Nagyon szeretett énekelni, de a torka nagymértékben összezáródott. Fiatal korában - tette hozzá - menstruációs problémái is voltak, és már tizennégy éves korában túl volt az első abortuszon. Később többször elvetélt.

Megparancsoltam az összes őt kínzó démonnak, hogy hagyják el, különös tekintettel az infarktus szellemére. Az imámat követően szinte szaladt lefelé a lépcsőn az emelvényről. A kezét magasba emelte, és szemmel láthatóan tele volt Szent Szellemmel.

Három év múltán, 1995. június 14-én eljött egy másik összejövetelre egy közeli városba, és bizonyságot tett. Amikor három évvel azelőtt Katikatiban a helyére ment - mesélte -, valóságosan érezte Isten gyógyítását. A következő héten többször is olyan rángatódzást tapasztalt a testében, mintha valami kibe járkált volna.

Hamarosan képessé vált akár futni is a lépcsőn. Újra tudott írni, és a bal oldala teljesen meggyógyult az infarktus utáni tünetekből, beleértve a szemét is. Ráadásul az orvosok három év után sem találták semmi nyomát a negyvenegy éven át tartó cukorbetegségnek.

Ez a hölgy kétségkívül óriási csodát élt át, miután a démonokat kiűztük belőle!

21. Felkészülés a szabadulásra

Előfordulhat, hogy az Olvasó az eddigieket tanulmányozva rájött: démonok tevékenykednek az életében. Az eddig értetlenül, értelmezhetetlenül elszenvedett nyomások eredetét talán sikerült ily módon azonosítani. Ha így van, akkor hála Istennek! Van rá lehetőségünk, hogy az ilyen nyomásoknak egyikünk se legyen passzív elszenvedője!

Ebben a fejezetben a szabaduláshoz és a győzelemhez vezető utat szeretném megmutatni. A csodálatos titok a következő: ezt a győzelmet nem nekünk kell magunknak megszereznünk, hanem abba a győzelembe kell belépnünk, amelyet Jézus az Ő halála és föltámadása által már megszerzett számunkra.

A kereszten Jézus teljes és végleges árat fizetett a minden időben élő, minden fajból származó minden egyes ember minden bűnéért. Ő volt az Isten Báránya, aki elhordozta a világ bűneit (lásd Jn 1,29). Amikor Isten feltámasztotta Őt a halálból, ezzel azt demonstrálta az egész világegyetem előtt, hogy igazságossága teljes mértékben és véglegesen kielégült az által az engesztelés által, amelyet Jézus mutatott be a bűneinkért.

Jézusnak az értünk bemutatott áldozata az egyetlen jogos alap, amelyre hivatkozva kérhetjük a szabadulást a Sátán ellenünk irányuló démonikus erőinek elnyomása alól.

Ha ezt felismerjük, és hittel lépünk is ez alapján, akkor Pállal együtt elmondhatjuk: *„De hála az Istennek, aki a diadalmat adja nékünk a mi Urunk, Jézus Krisztus által"* (1Kor 15,57).

Ha valaki szeretne szert tenni arra a szabadságra, amelyet Isten megszerzett a számára, két választása van: segítséget kér a pásztorától vagy egy érett hívőtársától, illetve a szükségével egyenesen az Úrhoz fordul. Ha valakinek van lehetősége olyan gyülekezethez vagy olyan szolgálótestvérhez fordulni, aki tud is és akar is segíteni neki, akkor mindenképpen az ő segítségüket igényelje. Persze ehhez meg kell győződni arról, hogy valóban őszinte, bibliahívő keresztények, s emellett azt is tudják, hogyan kell a démonokkal elbánni.

Ha azonban egy hívő keresztény rájön menet közben, hogy akiktől segítséget vár, igazából nem is hisznek abban, hogy keresztényekben is lehetnek démonok, akkor nyilván segíteni sem fognak tudni. Az amerikai irodánkba rendszeresen kapunk olyan leveleket, amelyekben hívők, akik ráébredtek arra, hogy démonoktól való szabadulásra van szükségük, arra kérnek, ajánljunk nekik olyan gyülekezetet vagy szolgálótestvért a környékükön, akihez bizalommal fordulhatnak segítségért. Sajnos azonban az esetek többségében azt kell válaszolnunk nekik, hogy nem tudjuk kihez irányítani őket.

Erről Jézus szolgálatának egy momentuma jut az eszembe:

> *Mikor pedig látta vala a sokaságot, könyörületességre indult rajtuk, mert el voltak gyötörve és szétszórva, mint a pásztor nélkül való juhok. Akkor monda az ő tanítványainak: Az aratnivaló sok, de a munkás kevés. (Mt 9,36-37)*

A szabadulás szolgálata különösen olyan mező, ahol sok jól képzett munkásra volna szükség. Abban a tudatban írom meg tehát ezt a könyvet, hogy az Olvasók egy részének talán nem áll rendelkezésére olyan emberi forrás, ahová fordulhatnának. Hála legyen azonban Istennek, mindig nyitott utunk van Őhozzá, aki a Szabadító - Jézushoz! Azok számára, akiknek ezt az utat kell választaniuk, az alábbiakban részletezem azt a kilenc lépést, amely elvezethet az igényelt szabaduláshoz és győzelemhez:

Első lépés: **Valld meg személyes hitedet Jézus Krisztusban!**

Második lépés: **Alázd meg magad Isten előtt!**

Harmadik lépés: **Valld meg bűneidet!**

Negyedik lépés: **Térj meg bűneidből!**

Ötödik lépés: **Bocsáss meg mindenkinek!**

Hatodik lépés: **Szakíts az okkultizmussal és minden hamis vallással!**

Hetedik lépés: **Nézz szembe az életed fölött lévő átkokkal!**

Nyolcadik lépés: **Kötelezd el magad Isten mellett!**

Kilencedik lépés: **Utasítsd ki a démont!**

Először is az a legfontosabb, hogy megerősítsük a személyes kapcsolatunkat Istennel. Ha az Olvasó nem teljesen bizonyos abban, hogy Istennek újjászületett gyermeke, akinek Jézus áldozatán keresztül minden bűne meg van bocsátva, akkor a fenti lépéseket követve közvetlen, személyes kapcsolatba léphet Istennel mint Atyával. Ha pedig megvan már ez a személyes kapcsolat, ezeken a lépéseken keresztül megerősödik a hit, és az így kiformálódó szilárd, igei alapon már bátran kérhetjük a szükséges segítséget is Istentől.

Kérjük a kedves Olvasót, hogy gondosan, egyenként tanulmányozza át ezt a kilenc lépést, amíg mindent jól meg nem ért. A 22. fejezetben aztán közreadunk egy olyan imaformát, amelynek segítségével kérhetjük a szabadulást mindenfajta démonikus elnyomás alól. Ahogy a 16. fejezetben rámutattunk, Jézus vére csak akkor nyújt védelmet számunkra, ha megfelelően kapcsolódunk Istenhez, és engedelmességben járunk. Fontos tehát, hogy hittel mondjuk el ezt az imát, és hittel álljunk ellene a démonoknak.

Első lépés: Valld meg személyes hitedet Jézus Krisztusban!

Jézus a *„(meg)vallásunk főpapja"* (Zsid 3,1). A megváltásnak fordított görög szó annyit jelent, hogy 'ugyanazt mondani, mint...', tehát nekünk ugyanazt kell mondanunk arról, amit Jézus megtett értünk, mint amit a Biblia már elmondott. Szavainkat Isten Igéjével kell harmóniába hoznunk, Jézus győzelmét bátran, a saját személyünkre vonatkoztatva kell kihirdetnünk, mert ezzel a személyünk irányába aktivizáljuk az Ő főpapi szolgálatát.

Ez abból áll, hogy az adott szükségünket az Atya Isten elé viszi, aki pedig a menny teljes hatalmát a rendelkezésünkre bocsátja. Amennyiben elmulasztanánk a hitünk ilyen jellegű megvallását, azzal Jézus értünk való közbenjárásáról mondanánk le.

Második lépés: Alázd meg magad Isten előtt!

...az Isten a kevélyeknek ellene áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ád. ***Alázzátok meg tehát magatokat***. (1Pt 5,5-6 - a szerző kiemelése)

Ha kevélyen próbálunk Istenhez közeledni, Ő ennek ellene áll, és nem fogunk a közelébe jutni. Az Isten felé megtett első lépésünk tehát a megalázkodás kell hogy legyen. El kell ismernünk: „Szükségem van rád!"

Isten nem fog egyikünket sem megalázni. Az egész Bibliában mindenütt azt látjuk, hogy a felelősség a miénk. Olyan előfordulhat, hogy Isten megszégyenít minket, mert ezt kell tennie; de csak mi magunk tudjuk megalázni magunkat előtte. Ha viszont erre hajlandóak vagyunk, rendelkezésünkre bocsátja mindazt a kegyelmet, amire szükségünk van.

Ha a démonoktól szabadulni szeretnénk, könnyen eljuthatunk egy olyan pontra, ahol a méltóságunk vagy a szabadulás között kell választani. Amennyiben valakinél a méltóság fontossága kerekedne felül, az a személy valószínűleg nem tért meg a kevélységből.

Egyszer az Egyesült Államok déli részén egy orvos feleségével - egy régi vágású, finom hölggyel - beszélgettem, aki ezt mondta:

- Mr. Prince, ha helyesen értem, amit mond, ha szabadulni szeretnék - ahogyan azt ön leírja -, lehet, hogy a végén sikítozni fogok.
- Megtörténhet - válaszoltam.
- Engem viszont úgy neveltek, hogy egy hölgy ne sikítozzon nyilvános helyen.
- Nos - mondtam -, a példa kedvéért tegyük fel, hogy ön egy folyóban fuldoklik, és már vagy harmadszor kezd alámerülni, amikor végre megpillant valakit a parton, aki kimenthetné. Ebben a helyzetben a hölgyhöz illő magatartást választaná vagy sikoltana?

Nem kellett többet mondanom.

Ha valaki nem hajlandó megalázkodni, az nem teheti meg sikeresen a következő lépéseket.

Harmadik lépés: Valld meg bűneidet!

A Bibliában sehol nem látunk olyat, hogy Isten hajlandó volna olyan bűnöket megbocsátani, amelyeket nem vallottak meg. Azok felé viszont, akik megvallják a bűneiket, Isten egyértelmű ígéretben kötelezte el magát: *„Ha megvalljuk bűneinket,* [Isten] *hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket, és megtisztítson minket minden hamisságtól."* (1Jn 1,9) Isten hűséges, hiszen erre ígéretet tett. Ugyanakkor igazságos is, mivel Jézus már kifizette a bűneink büntetését.

Nagyon fontos, hogy amennyiben bűn van az életünkben, legyünk őszinték ezzel kapcsolatban: ne próbáljuk a bűnt valami mesterkélt pszichológiai álnévvel illetni! Tény, hogy a bűnök többségének elnevezése nem valami kellemes hangzású, Isten viszont csak akkor bocsátja meg őket, ha *bűnként* ismerjük el. Olyan ígérete nincs, hogy megbocsátja a „problémáinkat"!

Ha valakinek a túlzott evéssel van „problémája", jobban teszi, ha nevén nevezi: a falánkság bűne. Ha kéjvágyról van szó, nevezzük kéjvágynak, ha gyűlöletről, nevezzük gyűlöletnek, ha pletykáról, nevezzük pletykálásnak!

Soha ne gondoljuk, hogy ha elmondjuk Istennek magunkról a legszörnyűbb titkainkat, ezzel bármiféle sokkot okozunk neki. Hiszen már akkor tudta az egészet, mielőtt elmondtuk volna! Ráadásul mindennek ellenére szeret bennünket!

A 13. fejezetben már utaltam Istennek arra a figyelmeztetésére, hogy ő az apák vétkeit a fiaikon keresi meg, egészen a harmadik és a negyedik generációig (lásd 2Móz 20,3-5). Sok embernél pontosan ez a probléma. Persze az őseink bűneiért nem mi vagyunk a felelősek, lehet azonban, hogy a következmények egyikét-másikát nekünk kell elszenvednünk, ezért érdemes megvallanunk és elhatárolnunk magunkat az elődeink által elkövetett bűnöktől is. Különösen vonatkozik ez az okkultizmusra és a hamis vallásokra.

Ugyanakkor nem volna bölcs mélyreható vizsgálatokba bocsátkozni. Egyszerűen csak hagyjuk, hogy a Szent Szellem felhozza bennünk mindazokat a bűnöket, amelyeket meg kell vallanunk. Ne felejtsük el, hogy Ő a Segítőnk!

Negyedik lépés: Térj meg bűneidből!

Nagyon fontos a bűneinket megvallani, de ez önmagában nem elégséges. A bűnökből meg is kell térni. *„Aki elfedezi az ő vétkeit, nem lesz jó dolga; aki pedig megvallja és elhagyja, irgalmasságot nyer"* (Péld 28,13). Tehát a bűnöket először meg kell vallani, azután el kell hagyni. Az elhagyás azt jelenti, hogy teljesen elfordulunk azoktól.

Egy fiatalember egyszer ezt mondta nekem:

- Azt hiszem, bennem van a kéjvágy démona, de az az igazság, hogy én ezt élvezem. Elképzelhető, hogy Isten mégis megszabadít tőle?
- Biztosan nem! - válaszoltam. - Isten az ellenségeinktől szabadít meg, nem pedig a barátainktól. Ha azonban hajlandó vagy addigi barátodat ellenségednek nyilvánítani, akkor kérheted Isten szabadítását. Ezért kérd meg, hogy segítsen neked meggyűlölni azt a bűnt ugyanúgy, ahogyan Ő is gyűlöli.

A megtérésnek két oldala van. Először is el kell ismernünk a személyes felelősséget mindazért, amit tettünk. Nem rejtőzhetünk egy másik személy háta mögé - legyen bár szó szülőkről, házastársról vagy akár szolgálótestvérről -, és nem tehetünk másokat felelőssé azokért a rossz dolgokért, amelyeket mi magunk elkövettünk. Még a démonokat sem hibáztathatjuk a bűneinkért! Valahogy így kell hozzáállnunk: én vagyok a bűnös, és ezt elismerem!

Másrészt ugyanúgy szembe kell fordulnunk a bűnnel, mint ahogyan Isten szemben áll vele. Ne próbáljuk ezt semmiképpen elsimítani vagy magyarázatokat keresni. A bűnt ugyanúgy kell gyűlölnünk, ahogyan Isten gyűlöli! Ekkor a bűnnek nem lesz többé hatalma fölöttünk.

Ötödik lépés: Bocsáss meg mindenkinek!

A Márk 11,25-26-ban Jézus egy változhatatlan szellemi törvényszerűséget fogalmazott meg:

És mikor imádkozva megállotok, bocsássátok meg, ha valaki ellen valami panaszotok van, hogy a ti mennyei Atyátok is megbocsássa néktek a ti vétkeiteket. Ha pedig ti meg nem bocsátotok, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket.

Ha szeretnénk, hogy Isten megbocsássa a mi bűneinket, nekünk is feltétel nélkül meg kell bocsátanunk mindazoknak, akik ellenünk vétkeztek.

A 18. fejezetben hivatkoztam arra a példabeszédre, amelyet Jézus mondott a szolgáról, akinek az ura több millió dollárnak megfelelő adósságot engedett el, ő viszont nem volt hajlandó elengedni szolgatársának egy jelentéktelen összeget sem (lásd Mt 18,23-35). Ha arra a felbecsülhetetlen adósságra gondolunk, amellyel mindnyájan, személyenként Istennek tartoztunk azokért a bűnökért, amelyeket ellene elkövettünk, ehhez képest a legtöbb is, amivel embertársunk tartozhat nekünk, jelentéktelen összegnek tűnik.

Az adósságot elengedni nem hajlandó szolgát büntetés céljából átadták a „hóhéroknak" (lásd 34. vsz.). A 18. fejezetben a démonok tevékenységét a hóhérokhoz hasonlítottuk. Ha valaki szeretne ezektől a kínzóitól megszabadulni, meg kell bocsátania mindenkinek, aki bármilyen módon is vétkezett ellene.

A megbocsátást soha ne keverjük össze az érzelmekkel! Akarati *döntésről* van szó: ezt a határozott döntést kell először meghoznunk. Ezt követően szavakban is meg kell fogalmaznunk: „Megbocsátok X Y-nak mindazért, amit ellenem elkövetett. Leteszek minden keserűséget, minden neheztelést, minden gyűlöletet."

Ez a szívben megfogant döntés, amelyet aztán a szánkkal is kimondunk, érvényessé és hatékonnyá teszi a megbocsátást.

Hatodik lépés: Szakíts az okkultizmussal és minden hamis vallással!

A 14. fejezetben elmagyaráztam, Isten mennyire gyűlöl minden olyan tanítást és gyakorlatot, amely egy személyt vagy dolgot olyan elkötelezett hűséggel és teljes szívből való imádattal vesz körül, ami egyedül csak Istent illeti meg. Minden ilyen vallás vagy rendszer hátterében ott ólálkodik valahol Isten és az ember legfőbb ellensége. Ha valaki Istenhez akar közelebb kerülni, akkor fel kell számolnia minden kapcsolatát a Sátánnal.

Ebbe az is beletartozik, hogy szabaduljunk meg minden olyan tárgytól, sőt még a környezetünkből is távolítsuk el ezeket, amelyek a legkisebb módon is kapcsolatban állnak az okkultizmussal vagy a sátáni világgal. Ezek lehetnek könyvek, szuvenírek, amulettek vagy művészi alkotások. Ne felejtsük el, Mózesen keresztül hogyan figyelmeztette Isten Izraelt: *„Utálatosságot pedig ne vígy be a te házadba, hogy átokká ne légy, mint az"* (5Móz 7,26).

Az ilyen dolgoktól úgy tudunk a legjobban megszabadulni, hogy - amennyiben lehetséges - elégetjük őket. Így reagáltak az efeszoszi keresztények is, amikor rádöbbentek, hogy a birtokukban lévő okkult tekercsek a démonokkal hozzák őket kapcsolatba. Kövessük hát a példájukat!

Ha valakit a körülményei megakadályoznak abban, hogy ezt azonnal megcselekedje, akkor is kötelezze el magát Istennek, hogy mihelyt lehetősége nyílik rá, azonnal megteszi.

Hetedik lépés: Nézz szembe az életed fölött lévő átkokkal!

A Bibliának rengeteg mondanivalója van az áldások és az átkok erejéről. Összesen körülbelül hatszázszor említi ezt a témát. A mai nyugati kereszténység hajlamos inkább az áldásokra koncentrálni, az átkokat pedig leggyakrabban csak úgy tekintik, mint valami középkori, babonás csökevényt. Ez a megközelítés azonban nemcsak a Szentírástól, hanem a valóságtól is elszakadt.

Az átkokat leginkább egy olyan sötét felhőhöz vagy árnyhoz tudnám hasonlítani, amely (legalább részben) elzárja az életünket Isten áldásaitól. A fizikai gyógyulás és a gonosz szellemektől való szabadulás az a két áldás, amelyeket az átkok leginkább megpróbálnak kizárni az életünkből.

Az évek során felgyűlt tapasztalataim alapján összeállítottam egy listát azokról a leggyakoribb problémákról, amelyek az esetek többségében átok jelenlétére utalnak:

1. Érzelmi vagy értelmi összeomlás
2. Ismétlődő vagy krónikus betegségek (különösen, ha öröklődőek)
3. Meddőség, koraszülés, vetélés és ezzel kapcsolatos női problémák
4. A házasság szétesése és a családtagok elidegenedése

5. Folytonos anyagi problémák
6. Balesetekre való hajlam
7. Öngyilkosságok, illetve természetellenes, idő előtti elhalálozások a rokonok, családtagok között

Amint már említettem, az átoktól való szabadulásnak minden részletre kiterjedő igei alapja van: Jézusnak a kereszten bemutatott áldozata, ahol magára vette minden átkunkat, hogy mi cserébe az Ábrahám áldásait örökölhessük, akit Isten mindenben megáldott, (lásd 1Móz 24,1; Gal 3,13-14)[14]

Ha valaki úgy érzi, hogy átok van az életén, azon az alapon keresse a szabadulást, amit Jézus elvégzett értünk a kereszten, amikor átokká lett. (Egy megfelelő imamintát a következő fejezetben közlök.)

Nyolcadik lépés: Kötelezd el magad Isten mellett!

Határozott döntésre van szükségünk, amelyet ki is kell mondanunk: "Alárendelem az akaratomat, a céljaimat, a jövőmet, az egész életemet Istennek. Elkötelezem magam Isten mellett minden bűnnel, minden gonoszsággal és mindenfajta démonnal szemben."

Ha az ember elkötelezi magát Isten mellett, Isten is elkötelezi magát az ember mellett. Azt a kitüntetett helyzetet élvezhetjük, amit a Rómaiakhoz írt levél 8,31 így fogalmaz meg: "Ha az *Isten velünk, kicsoda ellenünk?"*

Isten a segítségünkre siethet például olyan módon, hogy megmutatja, milyen démonokat kell kiutasítanunk magunkból. A 8. fejezetben arról beszéltem, hogy a démonokkal gyakran úgy kell elbánni, mint egy csahos kutyával: ha sikerül a kutyát a nevén szólítani, akkor nagyobb hatalmunk van fölötte. Előfordulhat, hogy az ember már tudja, pontosan milyen démontól vagy démonoktól kell megszabadulnia, de az is lehet, hogy a szabadító szolgálat közben jön fel egyik vagy másik démon neve bennünk. A Szent Szellem tehát ezen a két módon siethet a segítségünkre.

Egyszer az egyik szabadító összejövetel végén egy fiatalember ezt a kérdést tette fel nekem:

- Létezik olyan, hogy fogszuvasodás szelleme?
- Én ilyen szellemről még soha nem hallottam - válaszoltam -, de ha a Szent Szellem azt mondja, hogy létezik, akkor létezik.
- Az a helyzet, hogy az előbb én ettől szabadultam - mondta a fiatalember.

Sok évvel később az egykori fiatalember elmesélte nekem annak a szabadulásnak a következményeit.

- Azelőtt elég sűrűn kellett járnom a fogorvoshoz, hogy betömje a fogaimat - mondta -, egy-két év elteltével azonban a fog mindig tovább romlott a tömés alatt, ezért új tömésre volt szükség. Amióta viszont megszabadultam a fogszuvasodás démonától, ilyen problémám nem volt.

Ha tehát a Szent Szellem megmondja nekünk egy bizonyos démon nevét, akkor magunkat Isten mellett határozottan elkötelezve ellene kell állnunk ennek a démonnak, és ezt szavakkal is ki kell fejeznünk. Ki kell mondanunk: „Te kéjvágy (vagy elvetettség vagy zavarodottság vagy bármi más) szelleme, én ellened állok Jézus nevében! Nem rendelem alá magam neked többé. Nem maradhatsz bennem! Megparancsolom, hogy menj ki belőlem!"

Nem maradhatunk passzívak. Emlékezzünk meg a Jakab levele 4,7-ről: „Engedelmeskedjetek azért az Istennek; álljatok ellene az ördögnek, és elfut tőletek."

Kilencedik lépés: Utasítsd ki a démont!

Ez az egész annyira egyszerű és gyakorlatias, hogy nem is tűnik szelleminek. De működik! Nem helyes viszont ezzel kezdeni, hanem jobb előbb elmondani egy olyan vagy ahhoz hasonló imát, amelyet a következő fejezetben bemutatok.

A 11. fejezetben kifejtettem, hogy a *szellem* szó mind a héberben, mind a görögben azonos a *széllel* és ugyancsak azonos a *lehelettel.* Na és hogyan tudunk megszabadulni egy lehelettől? Kifújjuk magunkból, rendszerint a szánkon keresztül!

---

[14] Erről a témáról bővebben az Áldás és átok című könyvemben írtam. (Prince, Derek: Áldás és Átok, Budapest, 2007, Karizmatikus Klasszikusok.)

Az emberi testnek azonban van még nyolc más testnyílása is. Időnként előfordulhat, hogy egy démon ezeken keresztül vagy más módon távozik. A 19. fejezetben elmeséltem egy történetet a Christopher nevű diákról, akiből a kételkedés démona a bal fülén keresztül távozott. Arra is utaltam, hogy az önkielégítés démona gyakran megy ki az ujjakon át, a rokkantság szelleme pedig gyakran a test görcsös összerándulásai közepette hagyja el az embert.

Ha úgy esne, hogy valakiből a démon nem a száján keresztül, hanem valamely más testnyílásán vagy a test bármely más pontján át készülne távozni, az mindig jól érzékelhető. Fontos ilyenkor együttműködni a Szent Szellemmel, aki megmutatja, pontosan mi a teendő. Az esetek többségében azonban arra számíthatunk, hogy a démon a szánkon keresztül kilehelés, kifújás segítségével távozik.

Egyszer egy anyuka a négyéves kisfiát hozta oda hozzám, és arra kért, hogy imádkozzam érte.

- Mi a problémája? - kérdeztem.
- Allergia.
- Milyen fajta allergia?
- Étel.
- Milyen ételekre allergiás a kicsi?
- Azt könnyebb lenne elmondani, mire nem allergiás!

Ekkor így szóltam a mamához:

- Véleményem szerint itt egy gonosz szellemmel állunk szemben. Ezt fogjuk kiűzni, rendben van?

A hölgy a beleegyezését adta.

Akkor a kisfiúhoz fordultam, és magyarázni kezdtem:

- Van egy rossz szellem benned, olyan, mint egy lehelet, és megakadályoz abban, hogy olyasmit egyél, amit szeretsz. Most majd megparancsolom neki, hogy jöjjön ki belőled, és mikor azt mondom, hogy „a Jézus nevében", akkor fújd ki! Oké?

A kisfiú bólintott, mint egy jól képzett kiskatona. Parancsoltam a gonosz szellemnek, hogy hagyja el, és amikor azt mondtam, hogy „a Jézus nevében", a kisfiú négy nagyot fújt. Semmi több nem történt: semmi érzelem, semmi izgalom! Nem voltam biztos benne, hogy tényleg megszabadult, de nem tehettem mást, mint hogy az Úrra bíztam a dolgot.

Három nappal később a mama visszajött, és azt kérte, hogy őérte is imádkozzak.

- Mi a problémád? - kérdeztem.
- Allergia - válaszolta.
- Előbb meséld el, mi történt a fiaddal! - kértem.
- Együtt hazamentünk – mondta - ő egyenesen a hűtőszekrényhez ment, és mindenfélét összeevett, és semmi nem ártott meg neki!

Eszembe jutott, amit Jézus mondott, hogy olyanoknak kell lennünk, mint a gyerekek.

Tehát, ha végigmondjuk a szabadulásért való imát, és kimondjuk az áment, *kezdjünk el kilélegezni!* Ez megint csak egy akarati döntés, amelyet megfelelő izommozgásoknak kell követniük. Ugyanakkor engedjünk szabad utat a démonok eltávozása számára: tartsuk nyitva a kijáratot! Ne imádkozzunk és ne is szóljunk nyelveken!

Úgy tapasztaltam, hogy az ajkak és a nyelv azon mozgása, amely a beszédhez szükséges, gátat képez a démonok kijövetele előtt. Képzeljünk magunk elé egy villogva, szirénázva száguldó mentőautót. A többi jármű mind lehúzódik az útról. Tegyük meg ugyanezt a torkunkban! Adjunk szabad utat a démonoknak, hogy kijöhessenek!

Ahogy elkezdünk kilélegezni, eleinte úgy tűnhet, hogy csak a rendes emberi lélegzet hagyja el a szánkat. Egy kis idő múlva azonban már valami mást is tapasztalhatunk. Az az ellenség! Ilyenkor még fokozzuk a nyomást!

A démonok felszínre bukkanásának különféle manifesztációi is lehetnek. Van olyan, ami alig észrevehető: egy aprócska sóhaj vagy ásítás, de járhat együtt zokogással, üvöltéssel, köhögéssel, sikoltással vagy morgással is. Fülöp szamariai szolgálata során például a démonok hangos kiáltások közepette távoztak. Egy nőnek, aki a nikotin démonától szabadult, akkorát kellett ásítania, hogy azt hitte, kiakadt az állkapcsa! Végül azonban sikerült visszacsuknia a száját, és szabad volt a nikotintól.

Ne szabjunk előre korlátokat, hogy mennyi ideig fogjuk ezt a kilégzést gyakorolni. Érdemes addig csinálni, ameddig csak jönnek ki démonok.

Mikor egy démon elkezd kijönni, egyeseknél - különösen nőknél - előfordul, hogy minden megkönnyebbülés nélkül csak sikítoznak. Ez arra utal, hogy a démon megkapaszkodott a torok legszűkebb pontján, és ellene áll a kiutasításnak. Ilyen esetekben a szándékos, erőltetett köhögés rendszerint kimozdítja és kisöpri a démont.

Csoportos szabadító összejöveteleknél előfordul, hogy a démonok sikoltozása elvonja mások figyelmét a saját szabadulásukról, megnehezíti a dolgukat, sőt akár meg is ijesztheti őket. Ilyenkor a jelen lévő szolgálóknak nagyon gyorsan kell közbeavatkozniuk, hogy a sikoltozó személy minél hamarább túljusson a nehezén.

A legkülönfélébb dolgok történhetnek, miközben a démonok kijönnek. Soha ne felejtsük el azonban, hogy amikor Jézus nevében szólunk, olyankor hatalmunk van a démonok fölött. Ne engedjünk a félelem szellemének! Tudnunk kell, hogy a Szent Szellem mindig ott van, hogy segítsen. Ezért támaszkodjunk teljesen Őrá, és engedjük, hogy Ő vezessen teljes győzelemre!

Lássuk tehát az imát!

22. Ima a szabadulásért

Itt az ideje, hogy rátérjünk a szabadulás gyakorlatára: arra az imára, amellyel a démonokat kiutasíthatjuk. Nemegyszer hallottam már emberektől: „Szeretnék imádkozni, de nem tudom pontosan, mit is mondjak." Ezért elkészítettem egy imamintát, amely talán sokaknak segítségére lehet.

Mielőtt a konkrét imára sor kerülne, mindenkinek azt ajánlom, olvassa el az előző fejezetben felvázolt kilenc lépést. Aki mindazt jól megértette, és kész betölteni az ott említett feltételeket, az rátérhet az imára.

Ebben az imamintában a megfelelő helyeket üresen hagytam: ezeket a helyeket mindenkinek a saját életére és helyzetére vonatkozó konkrétumokkal kell kitöltenie - a megfelelő bűnökkel, az okkultizmushoz, illetve a hamis valláshoz való kötődésének konkrét megnevezésével, illetve olyan emberek neveivel, akiknek meg kell bocsátania. Fontos, hogy különösen ez az utolsó lista a lehető legteljesebb legyen!

Több száz, sőt több ezer emberrel volt már dolgom, akik ezen az imamintán keresztül megszabadultak démonoktól. Hasznos lehet, ha valaki ehhez az imához egy hívőtársa segítségét kéri. Persze arra ügyelni kell, hogy a választott személlyel egy akaraton tudjunk lenni, és hittel, nem pedig hitetlenkedve imádkozzunk együtt. Ha ugyanis ketten vagyunk, hivatkozhatunk Jézusnak a Máté evangéliuma 18,19-ben lejegyzett ígéretére: *„Ismét mondom néktek, hogyha ketten közületek egy akaraton lesznek a földön minden dolog felől, amit csak kérnek, megadja nékik az én mennyei Atyám."*

És végezetül: nem szükséges ehhez az imamintához mereven ragaszkodni. Ha a Szent Szellem bárkit arra indít, hogy spontán hozzátegye, ami a szívében van, egy percig se tétovázzon! Az is fontos, hogy ne siessünk. A legjobb ezt az imát lassan és megfontoltan végigmondani.

1. Valld meg személyes hitedet Jézus Krisztusban!

„Úr Jézus Krisztus, én hiszem, hogy te vagy az Isten Fia, és az egyetlen út Istenhez - hiszem, hogy meghaltál a kereszten a bűneimért, és feltámadtál, hogy én bűnbocsánatot nyerjek, és örök életem legyen."

2. Alázd meg magad Isten előtt!

„Megtagadok minden kevélységet és vallásos önigazultságot, és nem tartok igényt olyan méltóságra, amely nem tőled származik. Tisztában vagyok vele, hogy csak azért tarthatok igényt a kegyelmedre, mert meghaltál helyettem."

3. Valld meg bűneidet!

„Megvallom minden bűnömet előtted, és semmit nem titkolok el. Megvallom tehát a következőket..."

4. Térj meg bűneidből!

„Megtérek minden bűnömből. Elfordulok a bűneimtől, és hozzád fordulok, Uram, hogy könyörülj rajtam, és bocsáss meg nekem!"

5. Bocsáss meg mindenkinek!

„Saját döntésemből, szabad akaratomból megbocsátok mindenkinek, aki valaha kárt vagy sérelmet okozott nekem. Leteszek minden keserűséget, minden neheztelést és minden gyűlöletet. Nevezetesen megbocsátok a következőknek..."

6. Szakíts az okkultizmussal és minden hamis vallással!

„Felszámolom minden kapcsolatomat, amely valaha is fennállt az okkultizmussal vagy bármiféle hamis vallással - nevezetesen..."

„Elkötelezem magam, hogy megszabadulok minden olyan tárgytól, amely kapcsolatban áll az okkultizmussal és a hamis vallással."

7. Nézz szembe az életed fölött lévő átkokkal!

„Úr Jézus, én hálát adok neked, hogy Te a kereszten átokká lettél, hogy én megszabadulhassak minden átoktól, és Isten áldását örökölhessem. Ezen az alapon arra kérlek, hogy szabadíts meg engem, oldd fel a kötelékeimet, és add meg azt a szabadságot, amelyre szükségem van."

8. Kötelezd el magad Isten mellett!

„Elkötelezem magam melletted, Uram, és ellene állok a Sátán démonainak. Engedelmeskedem neked, Uram, és ellene állok az ördögnek. Ámen!"

9. Utasítsd ki a démonokat!

„És most hozzátok beszélek, ti démonok, akik eddig uralkodtatok rajtam! [Most szólj közvetlenül hozzájuk!] Most parancsolom, hogy távozzatok el tőlem! Jézus nevében kiutasítalak benneteket!"

Valahányszor megkönnyebbülést tapasztalsz, adj hálát érte az Úrnak! A hálaadás és a dicséret a hit legegyszerűbb és legtisztább kifejeződési formája. Emellett olyan atmoszférát teremt, amelyet a démonok nem bírnak elviselni.

Fontos, hogy miután teljes szabadulásra jutottunk, vagy legalábbis eljutottunk oda, ahová egyetlen alkalommal el lehet jutni, boruljunk le az Úr előtt, és *tegyük Úrrá Jézust az életünk minden területe fölött!* Jézus figyelmeztetése értelmében ugyanis, ha egy démon visszatérve a régi házát üresen találja, mások társaságában visszatér oda. Az embernek önmagában nincs elég ereje, hogy távol tartsa magától a démonokat, ha azonban az Úr Jézus lakozást vett bennünk, Ő már kinn tudja tartani őket.

Erről mindig egy asszony jut az eszembe, aki folyamatosan győzelmes keresztény életet élt. Mikor a titkáról faggatták, mindig ezt mondta: „Valahányszor az ördög bekopog az ajtómon, hagyom, hogy Jézus válaszoljon!" A démonoknak nem tudunk saját erőnkkel ellene állni.

Ha úgy érzed, hogy a szabadulásod még nem teljes, várj, amíg az erőd visszatér, vagy amíg a Szent Szellem nem ösztönöz újabb akcióra! Azután ugyanezzel az eljárással folytathatod a démonok kilakoltatását.

Rendszeresen megtörténik, hogy egy szabadító összejövetel végeztével valaki odajön hozzám és megkérdezi: „Honnan tudhatom meg biztosan, hogy teljesen szabad vagyok?"

Rendszerint így válaszolok: „Én nem tudok erről senkinek oklevelet kiállítani. Ha azonban mégis megtenném, kár lenne a papírért! Az egészben az a legfontosabb, hogy rádöbbentél: a démonok valóságos lények, és már azt is tudod, hogyan kell elbánni velük. Ettől kezdve tiéd a felelősség, hogy ugyanígy bánj velük, ahol és ahányszor csak éred őket."

Végezetül álljon itt még egy buzdítás, amely szerintem minden keresztény számára jól jön: *Soha nem szabad szégyellni, ha az ember megszabadult démonoktól! Az* evangéliumi feljegyzésekben találkozunk egy személlyel, akit Isten egyedülálló tisztességben részesített: ő lehetett az első ember, aki szemtanúja volt Jézus feltámadásának. Az eset a Márk evangéliuma 16,9-ben van feljegyezve:

> *Mikor pedig reggel, a hétnek első napján föltámadott vala, megjelenék először Mária Magdalénának, akiből hét ördögöt [démont] űzött vala ki.*

Gondoljunk csak bele! Jézus először Mária Magdalénának jelent meg, akinek az volt a legfőbb ismertetőjegye, hogy *„akiből hét démont űzött* ki"! Ha Máriának ezért nem kellett szégyenkeznie, akkor mi se legyünk zavarban, hogy megszabadultunk démonoktól!

Az egész témával kapcsolatban egyetlen dolog van, amiért bárkinek is oka lehet szégyenkezésre: ha valaki rájött, hogy démonoktól való szabadulásra van szüksége, de túl kevély ahhoz, hogy ezt a szükségét beismerje, és túl gőgös ahhoz, hogy megszabaduljon.

23. Hogyan őrizzük meg szabadságunkat?

Hála Istennek, megszabadultál! Nem győzöd elégszer megköszönni Istennek! Ha még nem is fogtad fel teljes egészében, mi történt veled, a hálaadással ki tudod fejezni a hitedet. A hálás szív tehát az első lépés ahhoz, hogy a szabadságunkat megőrizzük.

Ugyanakkor biztosra vehetjük, hogy a Sátán ennyivel nem adja fel: minden tőle telhetőt elkövet, hogy az uralmát visszaállítsa. Fel kell tehát készülnünk az ellentámadásokra. Magam is többször hivatkoztam már Jézusnak arra a figyelmeztetésére, hogy az a démon, amelyik kiment egy emberből, meg fog próbálni visszatérni. Ez ellen csak úgy védekezhetünk, ha Jézus ténylegesen bennünk lakozik, és abszolút Úr az életünk fölött.

Már láttuk, hogy az emberi személyiség egy városhoz hasonlítható, és hogy a démonok támadása ledöntheti a bennünk lévő védőfalakat. Ezért, ahogy az ellenséget sikerül kiűzni, azonnal el kell kezdenünk a védőfalak újjáépítését. Az újjáépítés alapelvei a következők:

1. Élj Isten Igéje szerint!
2. Öltsd magadra a dicséret köntösét!
3. Járj tanítványként!
4. Ápold kapcsolataidat Isten Igéjének megfelelően!
5. Töltekezz be Szent Szellemmel!
6. Feltétlenül merítkezz alá vízben!
7. Öltsed magadra az Isten teljes fegyverzetét!

1. Élj Isten Igéje szerint!

A Máté evangéliuma 4,4-ben Jézus azt mondta, hogy az ember „minden igével" él, „amely Istennek szájából származik". Az *él* szóban minden benne van: amit gondolunk, amit mondunk, amit teszünk. Mindezeknek tehát ugyanabból a forrásból kell származniuk: Isten Igéjéből. Az Igének tehát vitathatatlan elsőbbséget kell biztosítanunk életünk minden területén.

Sok más befolyás is éri az embert, és igyekszik átvenni az irányítást: az érzelmeink, mások véleményei, a bevett tradíciók, a kultúra, amelyben élünk. Isten azonban csak úgy garantálja számunkra a győzelmet minden területen - és ez különösen igaz az ördög fölötti győzelemre -, ha az életünket az Ő Igéje irányítja és vezérli.

Nekünk is érdemes jól megszívlelni azt az útmutatást, amit az Úr Józsuénak adott, amikor belépni készült az ígéret földjére:

> *El ne távozzék e törvénynek könyve a te szádtól, hanem gondolkodjál arról éjjel és nappal, hogy vigyázz és mindent úgy cselekedjél, amint írva van abban, mert akkor leszel jó szerencsés a te utaidon, és akkor boldogulsz (Józs 1,8).*

Ezt az útmutatást a következő három kifejezéssel foglalhatjuk össze: Isten Igéje alapján gondolkozz; Isten Igéje alapján beszélj; Isten Igéje alapján cselekedj! Ez esetben maga Isten garantálja a sikert.

2. Öltsd fel magadra a dicséret köntösét!

Az Ézsaiás könyve 61,3-ban Isten „a csüggedés szelleme" helyett a „dicséret köntösét" ajánlja nekünk. A 4. fejezetben elmeséltem, hogyan szabadultam meg a depressziótól, amikor sikerült azt a csüggedés szellemeként azonosítanom. Azt követően fokozatosan rájöttem, hogy valahányszor dicsérem az Urat, a csüggedés szelleme még csak nem is közelít hozzám. Beláttam ezért, hogy olyan életmódot kell kialakítanom, amelyben a dicséret legalább annyira beborít, mint az általam viselt ruhák.

Egyszer, amikor londoni lakásunkban egy baráti ima-összejövetelt tartottunk, a gyülekezetünk egy hölgy tagja kopogott be az ajtónkon. Egy férfi állt mellette, akinek a kezét

fogta. „Ez a férjem - mondta. - Most szabadult a börtönből, és egy démon van benne. Imádkoznál érte?"

Akkoriban még semmi tapasztalattal nem rendelkeztem a téren, hogyan kell mások felé szabadulással szolgálni, és fogalmam sem volt róla, mit tegyek, úgyhogy egyszerűen behívtam, hogy vegyen részt az ima-összejövetelünkön. A jelenlévők többsége hangosan, önfeledten dicsérte az Urat.

Néhány perc elteltével a férfi odasomfordált hozzám, és azt mondta:

- Nagyon nagy itt a zaj. Én inkább elmegyek!
- Az ördög az, aki nem szereti az ilyen zajt - válaszoltam -, ugyanis mi itt Jézust dicsérjük. Két választása van. Ha most elmegy, a démon is magával megy. Ha itt marad, a démon maga nélkül megy el.
- Maradok - motyogta.

Kisvártatva újra odajött hozzám, és elújságolta:

- Épp most ment el! Éreztem, ahogy kimegy a torkomból!

Kedves Olvasó, ha te is épp most szabadultál meg a démonoktól, akkor te is „most jössz a börtönből". Élvezd a szabadságodat! Tedd azt, amit Isten Igéje javasol: öltsd magadra a dicséret köntösét! Ha az Urat dicsőíted, nagyobb gondot okozol ezzel az ördögnek, mint amekkorát ő tud neked okozni!

3. Járj tanítványként!

Jézus utolsó parancsa apostolaihoz az volt, hogy menjenek el, és tegyenek tanítványokká mindenkit (Mt 28,19). A tanítvány, ahogy azt maga a szó is mutatja, olyan személy, akit tanítanak és akit fegyelmeznek.[15] Arra Jézus soha senkinek nem adott utasítást, hogy az embereket „gyülekezeti tagokká" tegyék.

Mivel *„mint a varázslásnak bűne, olyan az engedetlenség [lázadás]"* (1Sám 15,23), és mivel pontosan az Isten elleni lázadás szolgáltatta ki az egész emberiséget a Sátán megtévesztő és pusztító befolyásának, csak úgy élvezhetjük Isten védelmét, ha az Ő fegyelmezése alá rendeljük magunkat. Ha valaki nem akar Isten tanítványa lenni és az Ő fegyelmezésében részesülni, annak az élete teljesen nyitott a démonikus támadások előtt.

A Timotheoszhoz írt 2. levél 1,7-ben Pál azt mondja, hogy Isten nem a félelem szellemét adta nekünk, *„hanem erőnek és szeretetnek és józanságnak [önfegyelemnek] szellemét".* Ez tehát a fegyelmezettség elsődleges formája az életünkben: az önfegyelem. Mindaddig, amíg meg nem tanuljuk fegyelmezni önmagunkat, a tanítás minden további formája hatástalan marad számunkra.

Ez mindenekelőtt az Istennel való személyes közösségünkre vonatkozik, amely az Ige tanulmányozása és az imádkozás által valósul meg. Csak úgy tudunk Isten Igéje szerint élni, ha mindennap időnk és figyelmünk legjavát Őrá fordítjuk. Ebből fakadóan aztán a Szent Szellem segítségével az érzelmeinket, a vágyainkat és a kívánságainkat is az Ő uralma alá kell vonnunk. Annak az embernek, akinek nincs hatalma ezek fölött a területek fölött, nincs hatalma a saját élete fölött.

Van még egy nagyon fontos terület, amelyet ellenőrzés alá kell vonnunk: ez pedig a nyelv. A 13. fejezetben rámutattam, hogy meggondolatlan szavak hogyan nyitnak ajtót a démonok előtt. A nyelv fölötti uralom a szellemi érettség jele: *„Ha valaki beszédben nem vétkezik, az tökéletes ember, képes az egész testét is megzabolázni"* (Jak 3,2).

Az önfegyelemnek ezt a szintjét nyilván nem egy-két nap alatt éri el az ember. Arra is fel kell készülnünk, hogy menet közben akár többször is elbotlunk ezen a területen. Ilyenkor azonban fel kell tápászkodnunk, le kell magunkat porolnunk, és folytatnunk kell az utat előre és fölfelé. Ha a helyes irányban haladunk, a Sátán esetleg zaklathat, de legyőzni nem képes.

Az életnek még számos más területe is van, ahol fegyelmezettségre van szükségünk, például a család, az iskola, az egyház és a világi kormányzattal való érintkezésünk különböző területei. Isten azt várja el tőlünk, hogy ezeken a területeken is megfelelőképpen viszonyuljunk a tekintélyhez: *„Rendeljétek alá magatokat az Úrért minden emberek között kialakult tekintélynek"* (1Pt 2,13 - az angol fordítás alapján).

---

[15] Az angol „tanítvány" szó (disciple) ez utóbbi jelentésárnyalatot is magában foglalja. (A ford, megj.)

Teljes mértékben igaz az, hogy a szabadulás eredménye a szabadság, egyes keresztények azonban félreértik a szabadság természetét. Nem arra vagyunk szabadok, hogy azt tegyünk, amit akarunk; arra vagyunk szabadok, hogy Isten tanítványaiként éljük meg életünk minden területét.

4. Ápold kapcsolataidat Isten Igéjének megfelelően!

A 15. és 19. fejezetben már beszéltem arról, hogy egy olyan személynek, akinek a belső falai a démonok támadása következtében ledőltek, más keresztények segítségére van szüksége, akik melléállnak és együttműködnek vele a falak újjáépítésében.

Fel kell ismernünk, hogy az életünkre az egyik legerőteljesebb befolyást a környezetünkben élő emberek gyakorolják. Ez azt jelenti, hogy gondosan meg kell válogatnunk, kikkel töltünk együtt hosszabb időt. Egy hívő élhet hitetlenek között, ez azonban nem jelenti azt, hogy azonosulnia is kell velük. Mindig határozott különbségnek kell megmutatkoznia az ő és a mi életstílusunk között.

Ha a világosságban járunk, közösségünk van hívőtársainkkal (lásd 1Jn 1,7). A keresztény életben nincs helye az egocentrikus individualizmusnak: hívőtársakként szükségünk van egymásra. A Zsidókhoz írt levél szerzője is ezzel kapcsolatosan figyelmeztet bennünket:

> *És ügyeljünk egymásra, a szeretetre és jó cselekedetekre való felbuzdulás végett, el nem hagyván a magunk gyülekezetét, amiképpen szokásuk némelyeknek, hanem intvén egymást annyival inkább, mivel látjátok, hogy ama nap közelget. (Zsid 10,24-25)*

Ugyanakkor találunk a Bibliában egy másik figyelmeztetést is, amely így szól: *„jó erkölcsöt megrontanak gonosz társaságok"* (1Kor 15,33). Ha valaki őszintén szeretné megőrizni szabadságát, minden olyan kapcsolatot fel kell számolnia, amely rossz hatással van rá, ugyanakkor olyan barátok társaságát kell keresnie, akik bátorítólag hatnak rá, és jó példával járnak előtte.

Bizonyos barátokkal megszakítani a kapcsolatot vagy egyes rokonoktól, családtagoktól elhatárolódni olykor igen fájdalmas lehet, ha azonban a befolyásuk egyértelműen káros, ez elkerülhetetlennek tűnik. Ugyanakkor bízhatunk a Szent Szellemben, aki gondoskodik arról, hogy ezt kellő finomsággal és bölcsességgel tegyük, és gondot visel a következményekről is. Soha ne felejtsük el, hogy Ő a mi Segítőnk!

5. Töltekezz be Szent Szellemmel!

Az Efeszosziakhoz írt levél 5,18-ban Páltól kétirányú útmutatást kapunk. Az első negatív irányú: *„meg ne részegedjetek bortól". A* második pozitív: *„teljesedjetek be Szent Szellemmel". A* legtöbb keresztény egyetért abban, hogy helytelen dolog megrészegedni. De vajon hányan tartják ugyanolyan helytelennek, hogyha valaki nem teljesedik be Szent Szellemmel?

A Szent Szellemmel való betöltekezés alapfelszereltsége az Isten által biztosított győzelmes életnek. Pál erről a betöltekezésről folyamatos jelen időben szól: *„folytonosan legyetek telve". A* következő három vers is arról árulkodik, hogy nem egyszeri élményről van szó, hanem életmódról (lásd 19-21. vsz.):

- folytonosan dicséretet énekelni az Úrnak,
- szüntelenül hálásnak lenni az Atya Istennek,
- alázatosan engedelmeskedni egymásnak.

Akit a Szent Szellem ilyen módon folyamatosan betöltve tart, abban a démonok nem fognak olyan üres területet találni, amelyet elfoglalhatnának!

6. Feltétlenül merítkezz alá vízben!

Jézus arra utasította az apostolait, hogy *„elmenvén e széles világra hirdessétek az evangéliumot minden teremtésnek! Aki hiszen és megkeresztelkedik, üdvözül..."* (Mk 16,15-16). A vízben való alámerítkezés nem egy lehetséges választás - nem az üdvösség elnyerését követő valamiféle egyházi ceremónia. Épp ellenkezőleg: a szívünkben belül működő hitnek egy külső, engedelmes cselekedetben történő megnyilvánulása, amely ily módon teljessé teszi az üdvösségünket. Az Apostolok cselekedeteiben nincs olyan feljegyzés, amely arról

árulkodna, hogy valaki úgy nyert volna üdvösséget, hogy utána ne keresztelkedett volna meg vízzel.

Az Újszövetség a vízkeresztséget két ószövetségi történettel állítja párhuzamba: Noéval és családjával, akik a bárkában vészelték át azt az időt, amikor az özönvíz mindent elborított (lásd 1Móz 7. és 8. fejezet; 1Pt 3,19-21); valamint, amikor Izrael népe a fáraó seregei elől menekülve száraz lábbal kelt át a Vörös-tengeren (lásd 2Móz 14,15-31; 1Kor 10,1-2). A vízen át való megmenekülés mindkét esetben elválasztást jelentett. Noé és családja megmenekült abból az istentelen világból, amely elveszett Isten ítéletének következtében, Izrael pedig végleg kikerült a fáraó elnyomása alól, hiszen az egyiptomi hadsereg képtelennek bizonyult folytatni az üldözésüket a vízen keresztül.

Izrael megmentésének tehát két fontos fázisát láthatjuk. Az első az, amikor Egyiptomban Isten ítélete elkerülte őket a páskabárány vérébe vetett hitük által, amely Jézus Krisztus előképének tekinthető. Másodszor és végérvényesen viszont csak akkor menekültek meg Egyiptomból, amikor átkeltek a Vörös-tengeren.

Ez a minta a keresztény életben is megfigyelhető. A Jézus vérébe vetett hitünk megment minket a *világban,* viszont csak a vízkeresztség által tudunk elkülönülni a *világtól.* Csak a vízben való alámerítkezés választ el tehát a Sátán királyságától. Démonjainak nincs joguk, hogy a vízen keresztül is kövessenek.

Nélkülözhetetlenül fontos tehát, hogy az ember érett korban, hitből alámerítkezzen vízben, mert csak ezzel a fontos lépéssel képes elejét venni bizonyos démonikus tevékenységnek. Ha viszont valaki már megkeresztelkedett, szilárdan kell ragaszkodnia ehhez a tényhez, azzal a teljes meggyőződéssel, hogy a démonoknak nincs joguk többé a közelébe férkőzni.

7. Öltsd magadra Isten teljes fegyverzetét!

Annak, aki a dicséret köntösét már viseli, Isten egy további, teljes fegyverzetet is felkínál. A keresztény élet ugyanis nem más, mint gigantikus háború, amelyben mi katonák vagyunk, szükségünk van tehát mindarra a fegyverzetre, amit Isten biztosít számunkra.

Felszerelésünk egyes darabjairól az Efeszosziakhoz írt levél 6,13-18-ban olvashatjuk a következő felsorolást:

- Az igazság öve
- Az igazságosság mellvértje
- A békesség evangéliuma készségének sarui
- A hit pajzsa
- Az üdvösség sisakja
- A Szellem kardja - az Isten Igéje [görögül: rhéma]
- Mindenfajta imádság

Tekintsük át fegyvertárunk ezen darabjait a felsorolás sorrendjében!

• Az igazság öve

A bibliai időkben a férfiak rendszerint olyan laza, köntösszerű ruházatot viseltek, amely jóval a térdük alá leért. Mielőtt komolyabb tevékenységhez láttak volna, a laza köntöst feljebb húzták magukon a térdük fölé, és a derekukon egy övvel erősítették meg. Innen az a kifejezés, amely jó néhányszor előfordul a Bibliában: *övezd fel a derekadat!*

Ehhez hasonlóan nekünk is félre kell tennünk mindent az útból, ami korlátozná szabadságunkat Jézus követésében. Az erre képessé tevő „öv" nem más, mint az Isten Igéje, ha ezen az egyszerű és gyakorlatias módon alkalmazzuk. Teljes mértékben őszintének és nyitottnak kell lennünk, és félre kell tennünk az útból minden becstelenséget és képmutatást: szeretnünk kell az igazságot!

• Az igazságosság mellvértje

A mellvért az ember legfontosabb és egyben legsebezhetőbb részét védelmezi: a szívet. Ez az igazságosság nem pusztán a bibliai tanítások intellektuális jóváhagyása: *„Szívvel* - nem pedig fejjel! - *hiszünk az igazságosságra"* (Róma 10,10 - az angol fordítás alapján). A szívben működő üdvözítő hit a bűnös életet igazságos életté változtatja át - ez az igazságosság tehát nem a vallási szabályok betartásából származik, hanem abból, hogy Jézus Krisztus lakozást vesz a szívünkben, és rajtunk keresztül él.

„Az igazak... mint az ifjú oroszlán, bátrak" (Péld 28,1). Ez a fajta igazságosság tehát a félénkséget bátorsággá, a kétkedést meggyőződéssé változtatja.

- **A békesség evangéliuma készségének sarui**

A lábbeli biztosítja, hogy az ember mozogni tudjon. Fontos, hogy Isten számára bárhol, bármikor elérhetők legyünk, és így hirdethessük az evangéliumot mindazoknak, akiket Isten az utunkba hoz. Ebben a viszályokkal és feszültségekkel teljes világban Isten békességének hordozóedényeiként kell élnünk.

- **A hit pajzsa**

Az a pajzs, amelyre az Efeszosziakhoz írt levél 6. fejezetében utalás történik, olyan nagy volt, hogy a harcos egész testét betakarta, de a katona csak akkor vette hasznát, ha megtanulta kezelésének módját.

Hasonlóan nekünk is meg kell tanulnunk használnunk a hitünket, hogy pajzsként védelmezze meg az egész személyiségünket - szellemünket, lelkünket és testünket - a Sátán tüzes nyilaitól. Ne tévesszük szem elől, hogy a pajzs nem egyszerűen csak visszaveri a tüzes nyilakat: ki is oltja őket!

- **Az üdvösség sisakja**

A sisak a fejet - vagyis az elmét - védelmezi. A Sátán az emberi elme ellen több támadást intéz, mint a személyiség összes többi területe ellen együttvéve. Ezt a sisakot a Biblia más helyen *„az üdvösség reménységének"* (1Thesz 5,8) is nevezi. Ez a reménység nem merő ábrándozás csupán, hanem az Isten Igéjének igazságára épülő stabil, folytonos optimizmus.

A 4. fejezetben elmeséltem, hogyan tanított meg engem Isten ennek a sisaknak a használatára.

- **A szellem kardja - az Isten Igéje (rhémája)**

A *rhéma* elsősorban *kimondott* szót jelent. A könyvespolcon porosodó Biblia senkit nem fog megvédelmezni. Isten Igéje akkor lesz kard, ha hittel kimondjuk a szánkkal. Jézus is így alkalmazta ezt a kardot a Sátánnal szemben, amikor minden kísértésére a Szentírást idézte: „Meg van írva..." Nekünk is meg kell tanulnunk ugyanezt a harcmodort.

A kardot a Szent Szellem biztosítja számunkra, az már viszont a mi felelősségünk, hogy használjuk is. A buzgó kardforgatóknak a Szellem rendelkezésére bocsátja természetfölötti erejét.

- **A végső fegyver: minden imádság**

A kard hatótávolságát az emberi kar hosszúsága korlátozza. Ezért van szükség „minden imádságra", amit interkontinentális ballisztikus rakétaként használhatunk. Az ima óceánokat és kontinenseket képes áthidalni, és ott tud lesújtani a Sátán erőire, ahol éppen működnek. Sőt, az ima a Sátán égi főhadiszállásáig is elhatol. Egy ilyen rendkívüli fegyver használatához azonban fegyelmezettségre és érettségre van szükség.

Az isteni paradoxon

Elképzelhető, hogy ezen a ponton már egy kissé megterhelőnek tűnik, mennyi mindent kell az embernek tenni azért, hogy a szabadságát megőrizze. Talán többekben felmerül a kérdés: „Nem lehetne az egészet valahogy egyszerűbben, néhány szóval megfogalmazni?"

De igen, mindent, amit eddig elmondtam, egyetlen egyszerű szabályban is össze lehetne foglalni: ahhoz, hogy valaki a szabadságát megőrizze, csak *annyit kell tennie, hogy keresztény életet él, úgy, ahogy azt az Újszövetség leírja és bemutatja.* Ez tehát a sűrítménye annak, hogyan őrizhetjük meg a szabadságunkat - ez azonban egy *radikális* megközelítés!

A Máté evangéliuma 16,24-25-ben Jézus lefekteti azokat a változhatatlan követelményeket, amelyek az Őt követni kívánókra vonatkoznak:

Ha valaki jőni akar énutánam, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztjét, és kövessen engem. Mert aki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt. Aki pedig elveszti az ő életét énérettem, megtalálja azt.

Ebben rejlik a nagy isteni paradoxon: ahhoz, hogy megmentsük (megőrizzük) a lelkünket, el kell azt veszítenünk!

Ahhoz, hogy Jézust követhessük, két fontos lépést kell megtenni. Először is meg kell tagadnunk önmagunkat; határozott és végérvényes nemet kell mondanunk követelődző, önző egónknak. Másodszor pedig fel kell vennünk a keresztünket: magunkra kell vállalnunk a halálbüntetést, amelyet a kereszt jelent számunkra. A kereszt felvétele olyan önkéntes döntés, amelyet mindenkinek személyre szólóan kell meghoznia: Isten senkire nem kényszeríti rá a keresztet.

Ha viszont úgy akarjuk élni az életünket, hogy nem vesszük magunkra a keresztünket, nyitott ajtót hagyunk a démonikus befolyás számára. Mindig ott lappang ugyanis annak a veszélye, hogy a megfeszítetlen én pozitívan reagál a csaló démonok csábító hízelgéseire. A kevélység a személyiségünknek az a területe, amelyet a Sátán a leginkább szeret támadni, és ehhez mindenekelőtt a hízelgés eszközét alkalmazza.

A keresztet tehát személyesen kell magunkra vennünk. A Galáciaiakhoz írt levél 2,20-ban Pál ezt mondja: *„Krisztussal együtt megfeszíttettem. Élek pedig többé nem én..." A* kérdést magunknak kell feltennünk: igaz ez az én esetemben? Valóban megfeszíttettem Krisztussal? Vagy továbbra is a lelki énem motivál?

Sok keresztény hajlamos arra az álláspontra helyezkedni, hogy ez a megközelítés túlságosan radikális. Megkérdőjelezik, hogy valóban ez volna-e az egyetlen módja annak, hogy megőrizzük magunkat a megcsalattatástól. Többen kezdik Pál apostolt olyan „szuperszentnek" beállítani, akit reménytelen is volna utánoznunk.

Pál azonban egyáltalán nem így látta magát. Apostoli szolgálata tényleg egyedülálló volt, a Krisztussal való személyes közössége azonban mindenki számára követhető minta. A Timotheoszhoz írt levél 1,16-ban így számol be erről:

De azért könyörült rajtam, hogy Jézus Krisztus bennem mutassa meg legelőbb a teljes hosszútűrését, példa gyanánt azoknak, akik hisznek őbenne az örök életre.

A Korinthosziakhoz írt levél 11,1-ben pedig ugyancsak ezt mondja: *„Legyetek az én követőim, mint én is a Krisztusé."*

A kereszt egyetlen alternatívája az, ha valaki önmagát helyezi a Krisztust megillető helyre. Ez azonban felér a bálványimádással, és utat nyit mindazon gonosz következmények előtt, amelyek a bálványimádást szükségképpen kísérik.

A kereszt a keresztény hit szíve és középpontja. Ha a keresztet nem hirdetjük és nem alkalmazzuk, a kereszténység az alapjait veszíti el, és saját állításait érvényteleníti. Ily módon hamis vallássá lesz, és mint ilyen - az összes többi hamis valláshoz hasonlóan - kikerülhetetlenül kiszolgáltatja követőit a démonok beszivárgása és megcsalattatása számára.

Hadd zárjam ezt a fejezetet egy végső megjegyzéssel! Az évek során a démonokkal való elbánás kapcsán szerzett tapasztalataimnak meghatározó szerepük volt a saját keresztény életemben is. Újra és újra szembesülnöm kellett Jézus egyenes, megalkuvástól mentes szavaival.

Azt láttam meg, hogy a keresztény életben nincsenek kiskapuk, és nem lehet levágni a kanyarokat. Ha valóban mentesek szeretnénk lenni a démonok elnyomásától, az csakis egyetlen feltétellel lehetséges: *engedelmesség* által.

24. Miért nem szabadulnak meg némelyek?

A legtöbb ember, aki elmondja a 22. fejezetben felvázolt vagy ahhoz hasonló imát, megszabadul a démonoktól - de nem mindenki.

Az itt felsorolt tíz tényező gyakori akadálya lehet annak, hogy valaki átvegye a szabadulását:

1. A megtérés hiánya
2. Az elszántság hiánya
3. Helytelen motívumok
4. Önközpontúság - mások figyelmének kívánása
5. Az okkultizmussal való szakítás elmulasztása
6. A köteléket jelentő lelki kapcsolatok felszámolásának elmulasztása
7. Az átokból való szabadulás elmaradása
8. Meg nem vallott bűnök
9. A vízkeresztség általi „elválasztás" hiánya
10. Ha valaki egy nagyobb szellemi konfliktus részese

1. A megtérés hiánya

Jézus a következő szavakkal kezdte nyilvános szolgálatát: *„Térjetek meg és higgyetek"* (Mk 1,15). Sosem várta senkitől, hogy megtérés nélkül higgyen. Az a hit, amely nem a megtérésből fakad, nem érvényes, és nem is várhatjuk tőle ugyanazokat az eredményeket, mint amelyek a valódi hit megígért következményei.

Minden bűnös személy természetében is, cselekedeteiben is lázad Isten ellen. Mindaddig nem vagyunk alkalmasak Isten áldásainak átvételére, amíg ezt a lázadást megtagadva teljesen el nem fordulunk attól. Ez tehát a megtérés alapvető lényege: az Isten elleni lázadásunk megtagadása.

Tegyük fel magunknak a kérdést: *„Fenntartások nélkül alárendeltem-e magam Jézus Krisztus tekintélyének?"* Ha a válaszunk nem határozott igen, az arra utal, hogy még mindig van bennünk a lázadásból. Erre egyetlen orvosság létezik csupán: a megtérés.

Megtéréskor egy akarati döntéssel Jézus Krisztusnak mint Úrnak rendeljük alá magunkat. A megtérés azáltal bizonyul őszintének és igazinak, ha azt eredményezi, hogy folyamatosan Jézus tanításait tanulmányozzuk és azoknak engedelmeskedünk.

Sokan azért keresik a szabadulást, mert menekülni szeretnének a démonikus elnyomás kellemetlen következményétől. Ez azonban nem elégséges ok. Ha valaki a szabadulás után nem kötelezi el magát az Úr szolgálatára, az vagy meg sem szabadul, ha pedig mégis, a szabadságát nem tudja megőrizni.

2. Az elszántság hiánya

Ha a Sátán fogságából való szabadulást keressük, reálisan kell szembenéznünk a helyzetünkkel. Egy gonosz despota fogságába kerültünk, aki teljes gyűlölettel gyűlöl minket, és minden tőle telhetőt megtesz, hogy kárt okozzon, és ha lehetséges, el is pusztítson. Amikor Jézushoz fordulunk szabadulásért, ezzel együtt el kell ismernünk, hogy egyedül Ő képes rajtunk segíteni.

Legalább olyan elszántnak kell lennünk, mint Péter volt, amikor a galileai tengeren járva süllyedni kezdett, és így kiáltott Jézushoz: *„Uram, tarts meg [ments meg] engem!"* (Mt 14,30). Péter tudta, hogy a következő másodpercben a vizek összecsapnak a feje fölött, így ez az utolsó esélye arra, hogy segítségért kiáltson.

Nemegyszer ezt válaszoltam a hozzám szabadulásért forduló személyeknek: „A szabadulás az elszántaké! Én úgy érzem, te nem vagy még elég elszánt. Majd akkor gyere vissza, ha az

leszel!" Gyakran azt tanácsolom, hogy a szabadulást kereső személy böjtöljön legalább huszonnégy órát, mielőtt imádkozunk érte.

3. Helytelen motívumok

Jakab apostol azt elemzi, hogy bizonyos hívők néha miért nem kapják meg, amiért imádkoznak: *„Kéritek, de nem kapjátok, mert nem jól kéritek, hogy gerjedelmeitekre költsétek azt"* (Jak 4,3).

Gyakran vonatkozik ez a démonoktól való szabadulásért imádkozó emberekre is. Addig eljutottak, hogy a démonikus köteléknek valamilyen foka jelen van az életükben, és ez részben kellemetlen, részben frusztráltságot okoz. Akadálynak bizonyulhat például a gerjedelmek kiélésében. Sokan úgy gondolják, több élvezetet nyerhetnének az életből, ha sikerülne megszabadulniuk.

Ez azonban nem a megfelelő motívum ahhoz, hogy Isten válaszoljon az imára! Amikor a szabadulást keressük, Ő akkor is a szívünket vizsgálja. Azoknak ad szabadságot, akik ezt arra használják, hogy az Urat hatékonyabban tudják szolgálni, nem azoknak, akik azontúl még inkább önző gyönyöreiknek kívánnak hódolni.

4. Önközpontúság - mások figyelmének kívánása

Sok ember küszködik a mellőzöttség és értéktelenség érzéseivel. Szeretnének valahogy Ők is a középpontba kerülni, de a sorsuk mindig a háttérbe taszítja őket. Úgy érzik, senki nem foglalkozik velük. Ennek egyik lehetséges oka, hogy démonok nyomják el és fogják vissza őket.

Amikor a démonoktól való szabadulásra kerül a sor, ezek az emberek hirtelen a figyelem középpontjában érzik magukat, és ez nagyon is tetszik nekik. Mikor azonban eljutnak a szabadság egy bizonyos fokára, ismét visszacsúsznak az érdektelenség homályába: környezetük már nem fordít akkora figyelmet rájuk. Így aztán hamar felfedezik „problémájuk" új aspektusát, amiről valakinek beszélni kell, és rájönnek, milyen további területeken van szükségük szabadulásra.

Valahol legbelül igazából nem is akarnak megszabadulni, valójában csak az emberek figyelmére vágynak. Olyanok, mint azok a nők, akikről Pál ír a Timotheoszhoz írt 2. levél 3,7-ben: *„Mindenkor tanulnak, de az igazság megismerésére soha el nem juthatnak."*

Helyes együtt érezni az ilyen emberekkel, és világosan feltárni előttük a szabadulás elnyerésének feltételeit. Előbb-utóbb eljön azonban az a pont, amikor fel kell szólítani Őket, hogy vegyék át a teljes szabadságot - a vele járó minden felelősséggel együtt, ahogy arról a 21. fejezetben írtam.

5. Az okkultizmussal való szakítás elmulasztása

Nem könnyű teljesen és véglegesen szakítani az okkultizmussal. A Sátán a repertoárjának minden trükkjét igyekszik bedobni, hogy áldozatait ne kelljen elengednie. Akik elszakadni szeretnének, könnyen úgy járhatnak, mint Lót felesége, miközben Szodomából menekült. Megállt és hátrafordult, hogy egy utolsó, fájdalmas pillantást vethessen mindarra, amit maga mögött hagyott, ám azonnal örökre sótömbbé merevedett (lásd 1Móz 19,26). Jézus az ő példáját figyelmeztetésül használta minden későbbi nemzedék számára: *„Emlékezzetek Lót feleségére!"* (Lk 17,32)

Kánaán földje, ahová Isten Izrael fiait bevezette, tele volt bálványimádással és okkultizmussal. Ezért mondta népének: „Ne imádd azoknak isteneit és ne tiszteld azokat, és ne cselekedjél az ő cselekedeteik szerint; hanem inkább döntögesd le azokat, és tördeld össze bálványaikat!" (2Móz 23,24) Az izraelitáknak tehát kötelességük volt eltörölni az okkultizmus legapróbb nyomait is. Semmit nem volt szabad átmenteni a régi rendből az újba, sőt Isten azt követelte, hogy még a beszédükben is teljesen szakítsanak a régi berendezkedéssel: „Idegen istenek nevét ne emlegessétek; ne hallassék az a te szádból!" (2Móz 23,13)

A minket manapság körülvevő világ nagyban emlékeztet a valamikori Kánaánra - az okkultizmus minden elképzelhető formája szövi át és szennyezi be. Ahogy azonban már korábban is utaltam rá, sok keresztény vonakodva ismeri el, mennyire gyűlöli Isten az okkultizmust. Megköveteli, hogy mi is ugyanúgy teljesen szakítsunk az ilyen dolgokkal, mint ahogy annak idején Izrael a Kánaán földjén: töröljük el minden nyomát az életünkből.

Az embereket az okkultizmushoz kapcsoló szálak gyakran rendkívül ravasz módon, alig észrevehetően vannak kifeszítve. Aki szabadulni szeretne, annak így kell imádkozni: „Uram, mutasd meg nekem, van-e még valami az életemben, ami az okkultizmushoz köt, és mutasd meg, hogyan tudnék teljesen elszakadni."

6. A köteléket jelentő lelki kapcsolatok felszámolásának elmulasztása

A 15. fejezetben rámutattam, milyen démonikus kötelékek származhatnak abból, ha valakit egy másik személy lelki dresszúrákkal manipulál vagy tart ellenőrzés alatt. Az ilyen kötelékekből való szabaduláshoz nyilván az is szükséges, hogy fölszámoljuk az ilyen kontrolláló kapcsolatokat.

Jézus arra figyelmeztetett, hogy *„az embernek ellensége lesz az ő házanépe"* (Mt 10,36). Ez gyakran igaz az ilyen köteléket jelentő kapcsolatok esetében. Egy anya például folytonos kontrollt próbálhat gyakorolni a már felnőtt gyermeke fölött. Vagy egy fiatalembert a bátyja állandó nyomás alatt tarthat, hogy menjen bele a kábítószerezésbe.

Teljes szabadság nem képzelhető el mindaddig, amíg ez a kötelék fel nincs számolva, legyen szó akármilyen közeli családtagról vagy barátról. Az ilyen kapcsolatok kezelése sokszor igen fájdalmas, de a teljes szabadulás érdekében kikerülhetetlen. Olykor szükséges lehet, hogy átmenetileg teljesen felfüggesszünk minden kontaktust a kontrollt gyakorló személlyel, és Istenre bízzuk, hogy a megfelelő időben és megfelelő körülmények között helyreállítsa majd ezt a viszonyt. Olyan esetekben, amikor ez a totális szakítás valamilyen okból nem lehetséges (mint például egy házastárs vagy egy velünk egy háztartásban élő gyermek esetében), annak a személynek, aki szeretné megőrizni a szabadságát, rendkívül ébernek kell lennie, és mindent el kell követnie, hogy ne essen vissza a familiáris kontrolláló erő hatása alá.

7. Az átokból való szabadulás elmaradása

A 21. fejezetben felsoroltam azt a hét leggyakoribb jelet, amely arra utal, hogy egy adott személy életében átok lehet jelen. Ha valaki azt tapasztalja, hogy az említett erők bármelyike működik az életében, könnyen lehet, hogy még nem szabadult meg teljesen minden átokból.

A szabadulásunk egyetlen alapja az a helycsere, amely a kereszten ment végbe. Jézus ott vette magára minden átkunkat, amelynek a bűneink kiszolgáltattak bennünket, hogy cserébe elnyerhessük a jogosultságot minden áldáshoz, melyek az Ő szeplőtelen igazságosságának gyümölcsei.

Ennek a cserének az eredményei rendkívül sokoldalúak, és az élet minden területére kiterjednek. Mint már korábban is utaltam rá, ezt a témát bővebben *Áldás és átok* című könyvemben taglalom.

8. Meg nem vallott bűnök

Ha megvalljuk bűneinket, [Isten] hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket... (1Jn 1,9)

Isten nem feltétlenül várja el, hogy egyenként minden egyes bűnünket megvalljuk, amit valaha is elkövettünk. Előfordulhat azonban, hogy egy bizonyos bűnt mindenképpen világosságra kell hoznunk. Amíg azt el nem ismerjük és meg nem valljuk, Isten visszatartja tőlünk a bűnbocsánatot és a megtisztulást.

Miután Dávidra rábizonyosodott a házasságtörés és a gyilkosság bűne, így szólt: *„Az én vétkem szüntelen előttem forog"* (Zsolt 51,5). Dávid rádöbbent annak a bűnnek a rémségére, amely elválasztotta őt Istentől. Egyetlen reménye az maradt belső békességének és Istennel való kapcsolatának megújulására, ha ezt a bűnt külön bűnvallás keretében világosságra hozza.

Ha valaki szeretne démonoktól megszabadulni, általában van az életében olyan bűn, amit meg kell vallania. Gyakran ez pontosan az a bűn, amelyen keresztül a démonok először belehatoltak. Ebben az esetben Isten visszatartja a szabadulást mindaddig, amíg az a bizonyos bűn be nincs azonosítva és megvallásra nem kerül.

Egy anyuka egyszer elhozta tizenéves lányát, hogy imádkozzunk érte szabadulásért. Sikerült jó néhány démont kiűznünk belőle, egy azonban megkapaszkodott a lány torkában, és nem volt hajlandó kimozdulni onnan.

Végül így szóltam az ifjú hölgyhöz:

- Úgy gondolom, elkövettél egy olyan bűnt, amit Isten előtt pontosan meg kellene vallanod.

A lány néhány másodpercen át zavartan meredt rám, majd kibökte:

- Volt egy abortuszom.

Az anyának még a lélegzete is elállt! Láthatólag fogalma sem volt az egészről.

- Isten még egy dolgot kíván tőled - mondtam a hölgynek. - Meg kell vallanod az abortuszt mint gyilkosság bűnét!

Megtette. Abban a pillanatban, ahogy a bűnét gyilkosságként nevén nevezte, teljesen megszabadult. Nemcsak Isten bocsátott meg neki, hanem az anyja is. Anya és leánya egymás karjaiba borultak, és együtt zokogtak.

Ha Isten azt várja el tőlünk, hogy valljunk meg egy bizonyos bűnt, a Szent Szellemre kell hagyatkoznunk, hogy ezt kijelentse nekünk. Végül is az Ő szolgálata az, hogy bűn tekintetében meggyőzzön (lásd Jn 16,8). A gyilkosságon felül a Tízparancsolat négy utolsó pontja tartalmazza azokat a bűnöket, amelyeket rendszerint külön meg kell vallanunk: házasságtörés, lopás, hamis tanúbizonyság és más javainak a kívánása (2Móz 20,14-17).

9. A vízkeresztség általi „elválasztás" elmulasztása

Ahogy az előző fejezetben rámutattam, a vízben való alámerítkezés az a külső cselekedet, amellyel „teljessé tesszük" azt az üdvösséget, amelyet Jézus Krisztus engesztelő áldozatába vetett hitünkön keresztül megnyertünk. Annak a személynek, aki már hisz, de nincs megkeresztelve, még nincs „teljes" üdvössége. Csak a „teljes" üdvösség garantálja számunkra azt a jogot, hogy szabadok lehessünk a démonikus elnyomástól. Sajnos még néhány olyan gyülekezetben is, ahol pedig gyakorolják a vízben való alámerítést, nem tesznek elég hangsúlyt ennek fontosságára.

Szeretném azonban tisztázni, hogy a vízkeresztségről nem olyan értelemben beszélek, mint vallásos ceremóniáról, amely egy bizonyos felekezethez való csatlakozáshoz megkívántatik. Én a Szentírásnak való személyes engedelmességről beszélek. Ha olyan emberekből űzök démonokat, akik még nem merítkeztek alá hittel, így figyelmeztetem őket: „Most megszabadultál, de ha szeretnéd is megőrizni a szabadságodat, alá kell merítkezned vízben!"

Másrészt viszont az is előfordulhat, hogy valaki a nélkül keresztelkedett meg, hogy teljesen megértette volna, milyen jogokat nyer ezzel a Sátán hatalmából való teljes szabadulásra. Ha a vízkeresztséged után azt tapasztalod, hogy démonok zaklatnak, itt az ideje, hogy megragadd hittel azt az igazságot, amit a vízkeresztséged jelent. Imádkozz valahogy így: „Úr Jézus, köszönöm neked, hogy a vízkeresztség által átmehettem a Sátán királyságából a Te királyságodba. Ezért én most, Uram, hatalmat veszek a Te nevedben, és elszakítom magam minden zaklató démontól, akik mostanáig üldöztek."

10. Ha valaki egy nagyobb szellemi konfliktus részese

A keresztények egy gigantikus szellemi háború részesei, amely nemcsak az egész földre, hanem az egekre is kiterjed. Pál ír arról, hogy birkózásunk van az egekben tartózkodó sátáni erőkkel (lásd Ef 6,12). Előfordulhat, hogy nemcsak a földi térségben tartózkodó démonokkal találjuk konfliktusban magunkat, hanem olyan démonokkal is (lásd 11. fejezet), amelyeknek a főhadiszállása az egekben van.

Előfordulhat, hogy a földi síkon jelentéktelennek tűnő személy stratégiai szerepet tölt be a globális konfliktus szempontjából. A Sátán démonjai ennek tudatában vannak, és mindent elkövetnek azért, hogy megőrizzék az uralmukat annak a személynek az élete fölött, és rajta keresztül hátráltassák Isten céljait. Így lehetséges, hogy az ilyen személy iránti kísérletek a szabadító szolgálat terén elkeseredett ellenállásba ütköznek, nemcsak az adott személyben lévő démonok, hanem az azon a személyen keresztül a magasságból működő sátáni erők részéről is. Az ilyen személyt joggal nevezhetjük „csatatérnek".

Egy ember például kulcsszerepet tölthet be egy egész család vagy akár egy jóval nagyobb közösség megtérése és üdvözülése szempontjából. Vagy egyetlen személy megszabadulása kiválthatja azt, hogy az evangélium eljut emberek egy addig még érintetlen csoportjához. Ilyen esetekben a Sátán minden erejét mozgósítja égen és földön, hogy megőrizze uralmát az ilyen személy életében.

Ahhoz, hogy egy ilyen ember felé eredményesen szolgálhassunk, a magasságba való belátásra is szükségünk van: ez megtörténhet egy látomásban vagy a tudomány vagy a bölcsesség beszédén keresztül. Ha világos képünk alakul ki a velünk szemben álló erőkről, kérhetjük olyan elkötelezett testvéreink segítségét, akik közbenjárásukkal támogatnak minket abban, hogy megszerezzük a győzelmet, amelyet Jézus Krisztus biztosított számunkra, hiszen Ő engesztelő halála és diadalmas feltámadása által *„lefegyverezte a fejedelemségeket és hatalmasságokat",* amelyek a Sátán parancsára szemben állnak velünk (Kol 2,15).

Az is lehetséges, hogy amikor egy személynek nem sikerül megszabadulnia, Jézusnak a Márk evangéliuma 9,29-ben rögzített kijelentését kell alkalmaznunk: „Ez *a faj semmivel sem űzhető ki, csupán könyörgéssel és böjtöléssel."*

25. Hogyan segítsünk másoknak megszabadulni?

Azok az emberek, akik maguk démonoktól szabadultak meg, gyakran nagyon világosan meglátják, hogy másoknak is hasonló szabadulásra van szükségük. Ugyanakkor nagyon erős empátiával tudnak az ilyen személyekhez viszonyulni, hiszen még jól emlékeznek, milyen nyomásoknak voltak ők maguk kitéve, és milyen győzelmet jelentett számukra a szabadulás folyamata. Ennek eredményeképpen sokuk spontán segíteni kezd másokon, akiknek ugyancsak szabadulásra van szükségük.

A Márk evangéliuma 16,17-ben rögzített szavaival Jézus a szolgálatnak ezt a típusát minden hívő számára nyitottá tette: *„Azokat pedig, akik hisznek, ilyen jelek követik: az én nevemben démonokat űznek..."*

Általános alapelvként viszont szögezzük le, hogy az a jó, ha a szabadulás szolgálatát elsősorban apostoli, pásztori vagy evangélista szolgálatban álló hívők és munkatársaik végzik. Ugyanakkor bizonyos körülmények között minden keresztény alkalmas eszköz lehet az Úr kezében arra, hogy egy démonizált személyből kiűzze a gonosz szellemeket. Személyes tapasztalataim azonban arról győznek meg, hogy azok az emberek, akik rendszeresen nekiállnak démonokat űzni anélkül, hogy a hatalomgyakorlás bizonyos igei feltételeit figyelembe vennék, általában előbb-utóbb bajba kerülnek.

Ezért hát tekintsük át a szabadító szolgálat sikerét biztosító legfőbb alapelveket:

1. Légy hatalom alá rendelt ember!
2. Jobb a kettőnek, mint az egynek.
3. Ne szolgálj egyedül a másik nem tagjai felé!
4. Alkalmazd a keresztet és a Szellem kardját!

1. Légy hatalom alá rendelt ember!

Jézus a szolgálatának egy bizonyos szakaszában hetven tanítványát küldte ki, hogy elkészítsék az útját. Ezek nagy izgalommal tértek vissza, és beszámoltak róla, hogy *„még a démonok is engednek nékünk a te neved által!"* (Lk 10,17). Jézus így válaszolt: *„Ímé adok néktek hatalmat... az ellenségnek minden erején"* (19. vsz.). A démonokkal való elbánás területén tehát az igei tekintély gyakorlása a döntő tényező.

Az a római százados, aki beteg szolgája érdekében kereste fel Jézust, fölismerte, hogy az ő szellemi tekintélye párhuzamba hozható saját katonai tekintélyével. Egyetlen mondatában igen találóan összegezte a bármely területen való hatalomgyakorlás alapvető feltételét: *„Csak szóval mondd, és meggyógyul az én szolgám. Mert én is hatalom alá vetett ember vagyok..."* (Lk 7,7-8). Aki tehát hatalmat akar gyakorolni, annak *hatalom alá vetett embernek* kell lennie.

Léteznek bizonyos szellemi elvek, amelyek a hatalom gyakorlását szabályozzák. Először is minden hatalom legfőbb forrása maga Isten. A feltámadása után viszont Jézus a következőt jelentette be tanítványainak: *„Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön"* (Mt 28,18). Ez azt jelenti, hogy a hatalom az Atya Istentől származik a Fiún, Jézuson keresztül. Ha tehát valaki igei értelemben tekintély alatt kíván lenni, annak abba a hatalmi láncba kell beleilleszkednie, amely Jézus Krisztuson keresztül egészen az Atyáig vezethető vissza.

A Korinthosziakhoz írt 1. levél 11,2-7-ben Pál a fej befedését mint a hatalom alá vetettség jelképét alkalmazza. Hatalom alatt lenni tehát annyit jelent, mint „befedve" - tehát védelem alatt - lenni. Aki nincs tekintély alatt, az „befedetlen", azaz nem élvez védelmet. Megfelelő tekintély alatt lenni tehát minden keresztény számára azt jelenti, hogy megfelelő szellemi védelmet élvezhet. Az a keresztény, aki nincs hatalom alatt, szellemileg védtelen, és igen nagy veszélynek teszi ki magát.

Az Atya Jézus Krisztust tette *„mindeneknek fölötte az anyaszentegyháznak fejévé, mely az ő teste"* (Ef 1,22-23). Természetes tehát, hogy Ő gyakoroljon hatalmat minden területen a

helyi gyülekezet vezetőségén keresztül. Ez azt jelenti, hogy annak a kereszténynek, aki szeretne szellemi védelmet élvezni, el kell foglalnia a helyét a helyi gyülekezet struktúrájában.

Én a szolgálatom során rendkívül nagy fontosságot tulajdonítok a tekintély kérdésének. Bárhol tartózkodjam is, a helyi gyülekezet részének tekintem magam, és alárendelem magam a vezetőinek. Valahányszor szolgáló körútra indulok, a helyi gyülekezetem küld ki. Ezenfelül több kontinensre kiterjedő szolgálatunkat egy nemzetközi tanács igazgatja, amelynek vezetőségében olyan munkatársaink vannak, akik azokat az országokat képviselik, ahol szolgálnak. Én a magam részéről mindig igyekszem hangsúlyozni, hogy nem kívánok független lenni. Épp ellenkezőleg: örömmel elismerem a függőségi viszonyaimat - elsősorban és mindenekfölött Isten felé, ezt követően pedig Isten népe felé is.

Egy másik fontos területen is megfigyelhetjük, hogy Isten átruházza a tekintélyét, ez pedig a család. A Korinthosziakhoz írt 1. levél 11,3-ban Pál fölvázolja azt a hatalmi láncot, amely az Atyától kezdődően a Fiún keresztül minden földön élő családra érvényes: *„Akarom pedig, hogy tudjátok, hogy minden férfiúnak feje a Krisztus; az asszonynak feje pedig a férfiú; a Krisztusnak feje pedig az Isten."*

Egy férjes asszony alapvetően a férje tekintélye alatt áll, és nem állhat be a szolgálatba férjének teljes tudta és helyeslése nélkül. Péter ugyanakkor arra figyelmeztet, hogy ha nincs meg a kellő harmónia a férj és a feleség között, az meghiúsíthatja a férj imáit (lásd 1Pt 3,7). Egy hajadon hölgynek, amíg még otthon él, az apja felhatalmazására van szüksége, az olyan egyedülálló hölgyeknek pedig, akik önálló életvezetést folytatnak, olyan érett szellemi vezetők jóváhagyását kell megszerezniük, akik ugyanakkor figyelemmel is kísérik a tevékenységüket.

A szabadító szolgálatba beállni kívánó hívőknek, akár egyedülállók, akár házasok, olyan gyülekezethez vagy közösséghez kell tartozniuk, amelynek működőképes tekintélyrendszere van. A démonokkal való foglalkozás egész területe rendkívül veszélyes hely a „magányos kóborlók" számára, akár férfiakról, akár nőkről legyen is szó.

A hatalom alá vetettséggel kapcsolatban a kulcskifejezés az *elszámoltathatóság.* Minden kereszténynek fel kell tennie a kérdést önmagában: *kifelé vagyok köteles elszámolni?* Ha valaki senkinek nem köteles elszámolni, az nincs tekintély alatt.

Jézus két helyen is szól az oldás és a kötés hatalmáról. Mindkét eset az egyházzal kapcsolatos. A Máté evangéliuma 16,18-19-ben ezt mondja Péternek: *ezen a kősziklán építem fel az én anyaszentegyházamat... És amit megkötsz [egyes számban!] a földön, a mennyekben is kötve lészen; és amit megoldasz a földön, a mennyekben is oldva lészen."*

A Máté evangéliuma 18,17-18-ban aztán arról rendelkezik, hogy a botránkozást okozó testvért a gyülekezet elé kell állítani. Konklúziója a következő: *„Amit megköttök [többes szám!] a földön, a mennyben is kötve lészen; és amit megoldotok a földön, a mennyben is oldva lészen."* Ebben az esetben tehát az oldás és kötés az egyháznak mint testületnek a kollektív tevékenysége.

Mindenféle hatalom igei gyakorlásában az tehát a legfontosabb, hogy *helyes kapcsolatrendszerben* éljünk. Ez éppígy igaz a démonikus erők oldásának és kötésének esetében is. Az a személy, aki nem áll megfelelő kapcsolatban Krisztus Testével, megkísérelhet megkötözni vagy feloldani démonokat, híjával lesz azonban az egészet működőképessé tévő hatalomnak.

2. Jobb a kettőnek, mint az egynek

Sehol nem találunk olyan utalást az evangéliumokban, hogy Jézus valaha bárkit is egyedül küldött volna ki szolgálni. Tanítványait is mindig kettesével küldte el. Általában csak nagyon tapasztalt szolgálótestvér esetében javasolható, hogy egymaga kezdjen szabadító szolgálatba. (Tartsuk szem előtt például annak a folytonosan fennálló lehetőségét is, hogy a démonok hatására a szabadulásban lévő személy időnként rendkívül erőszakossá válhat!)

Ezt az elvet fogalmazza meg Salamon a Prédikátor könyve 4,9-10-ben:

> *Sokkal jobban van dolga a kettőnek, hogynem az egynek; mert azoknak jó jutalmuk vala az ő munkájukból. Mert ha elesnek is, az egyik felemeli a társát. Jaj pedig az egyedülvalónak, ha elesik, és nincsen, aki őt felemelje.*

3. Ne szolgálj egyedül a másik nem felé!

Bölcstelen dolog, ha egy nő egyedül kezd szolgálni egy férfi felé, és hasonlóan, ha egy férfi egyedül szolgál egy nő felé. A legjobb szolgálócsapat általában egy összhangban tevékenykedő házaspár.

Mindkét házasságomban Isten olyan feleséggel áldott meg, akikkel teljes harmóniában éltem, és akik minden alkalommal mellettem álltak, valahányszor szabadító szolgálatot végeztem. Igen nagyra értékelem Ruthnak és előtte Lydiának a különleges segítségét a tudomány beszéde, a gyógyítás ajándéka, illetve a szellemek megkülönböztetése terén. Életemnek abban a hároméves szakaszában, amelyet a két házasságom között özvegyként töltöttem, soha nem szolgáltam egyedül hölgy felé. Mindig gondom volt arra, hogy egy érett és megbízható keresztény testvér vagy testvérnő segítségével és támogatásával végezzem a munkámat.

4. Alkalmazd a keresztet és a Szellem kardját!

A démonoktól való szabadulásnak egy - és csakis egy - minden szükséget betöltő alapja lehet: Jézusnak a kereszten bemutatott helyettesítő áldozata. Ezen keresztül Ő engesztelést mutatott be az egész emberiség bűneiért, és megfosztotta a Sátánt ellenünk irányított legfőbb fegyverétől: *a bűntudattól.* Az Ő áldozatába vetett hittel mindnyájan olyan igaznak nyilváníttattunk, „mintha sosem vétkeztünk volna". Ragadjuk meg ezt az igazságot, és ezt helyezzük a középpontba, valahányszor másoknak segíteni kívánunk!

Ehhez hasonlóan egyetlenegy fegyver létezik csupán, amely minden helyzetben alkalmas a démonokkal való elbánásra: ez nem más, mint a Szellem kardja - a Szentírás bátran és hittel kimondott szavai. A gonosz szellemek cseppet sem tartanak sem a felekezeti címkéktől, sem az egyházi titulusoktól, sem a teológiai érvektől. A hittel kimondott Ige éles csapásai ellen viszont a démonoknak nincs védelmük!

Végső gyakorlati tanácsok

Ha valaki szabadítással kíván szolgálni mások felé, bizonyára hasznosnak találja majd az alábbi tizenkét gyakorlati tanácsot, amelyek segítségével a szolgálata még hatékonyabb lehet. A rövidség kedvéért a szabadulást igénylő személyt „páciensnek" fogom nevezni. Az itt elmondottak egyaránt vonatkoznak férfi vagy nő szolgálótestvérre.

Olvasd át újra e könyv 21. fejezetét, és amennyire csak lehetséges, vedd át a pácienssel a kilenc bevezető lépést!

Jézusnak a kereszten elvégzett áldozata legyen minden tevékenységed alapja! Ennek értelmében a pácienst is arra buzdítsd, hogy ne magára, hanem a keresztre figyeljen!

Vizsgáld meg az alábbi három kritikus kérdést:

- **Megtérés**: megtörtént-e a páciens esetében az az őszinte, szívből való megtérés, amelyet korábban részleteztünk?
- **Megbocsátás**: van-e olyan személy, akinek a páciens nem tudott teljesen megbocsátani? Maradt-e benne neheztelés bárki felé?
- **Elszakadás**: a páciens teljes mértékben elszakította-e magát az okkultizmustól és/vagy a köteléket jelentő személyes kapcsolatoktól?

Ha a szabadulás megakad, ne vegyük át túlságosan a kezdeményezést, és ne próbáljuk a páciens helyett végigcsinálni! Javasoljunk neki megfelelő igéket, amelyeket a saját nevében megvallhat! Bátorítsuk arra, hogy erősítse meg a hitét! Ezáltal a későbbiekben könnyebben szembe tud nézni a Sátánnal való konfliktusokkal.

A szabadító szolgálat során időnként előadódhat olyan szellemi „torlódás", amelyben a páciens láthatóan küszködik valamivel, de nem érti pontosan, mi lehet az. Ha ez a helyzet előadódik, kérjük az Urat, hogy a tudomány beszéde által jelentse ki a probléma természetét! Ez a tudomány beszéde mind a szolgálótestvértől, mind a pácienstől származhat. Lehet szó olyan bűnről, amelyet meg kell vallani, vagy olyan köteléket jelentő erőről, amit meg kell törni (például hamis vallás esetén). A továbblépéshez az szükséges, hogy a páciens vallja meg a

bűnt, illetve törje meg ezt a megkötöző erőt. Az is előfordulhat, hogy a Szent Szellem olyan démon nevét jelenti ki, amely akadályozza a szabadulást. Ha így történne, tanácsoljuk a páciensnek, hogy álljon ellene a Jézus nevében, és név szerint tagadja meg ezt a bizonyos démont!

A démonok gyakran zokogás, sírás, kiáltozás, ordítás, nyáladzás, sőt akár hányás kíséretében jönnek ki a szájon keresztül. Jó, ha van kéznél kellő mennyiségű papírzsebkendő vagy papírtörölköző, vagy bármi más ezekhez hasonló eszköz, amit a páciens szükség esetén használhat.

Nőknél gyakran előfordul, hogy a démon hangos sikítozás közepette távozik. Ha azonban ez a sikítozás elhúzódik minden különösebb, a szabadulásra utaló jel nélkül, akkor valószínű, hogy egy démon megkapaszkodott a torok elkeskenyedő részén, és nem akar kimoccanni onnan. Ilyenkor magyarázzuk el ezt a helyzetet a szóban forgó hölgynek, és kérjük meg, hogy mozdítsa ki a démont a torkából szándékos, erős köhögéssel. (Lásd 21. fejezet.)

A démonokkal nem kell kiabálni: nem süketek! Még a süketség szelleme sem süket! A kiáltozás nem kölcsönöz az embernek több tekintélyt; ezzel szemben felemészt egy csomó olyan energiát, amelyet jobb célokra is lehetne fordítani.

Ne vesztegesd az idődet olyan emberekre, akik csak a figyelmet kívánják felhívni magukra! Egyesek ugyanis előszeretettel játsszák el a szabaduláson áteső ember külső „tüneteit", de csak az érdekli őket, hogy mások figyelmét élvezhessék. (Lásd 24. fejezet.)

Szolgálat közben a Sátán megtámadhatja az embert a félelem szellemével. Ilyenkor jó megerősíteni, hogy *„nem félelemnek szellemét adott nekem az Isten, hanem erőnek és szeretetnek és józanságnak szellemét"* (a 2Tim 1,7 alapján). Emlékezzünk meg továbbá Jézusnak azon ígéretéről, amit tanítványainak a démonok kiűzésével kapcsolatban adott: *„...semmi nem árthat nektek"* (Lk 10,19).

Folytonosan hangsúlyozd a Jóel könyve 2,32-t: *„Mindaz, aki az Úrnak nevét hívja segítségül, megmenekül* [megszabadul]."

Használd azt az erőt, ami Jézus nevében és Jézus vérében van! Az alábbiakban leírom azt a megvallást, amit számtalanszor használtam már annak érdekében, hogy hívőtársaimmal együtt magunkévá tegyük azt a győzelmet, amit Jézus megszerzett számunkra a kereszten:

Legyőzzük a Sátánt, amikor személyesen bizonyságot teszünk arról, amit Isten Igéje közöl velünk Jézus véréről.[16] Jézus vére által meg vagyok váltva az ördög kezéből.[17] Jézus vére által minden bűnöm meg van bocsátva.[18] Jézus vére által folyamatos megtisztulásban van részem.[19] Jézus vére által megigazultam, igazságos emberré vagyok nyilvánítva, mintha sosem vétkeztem volna.[20] Jézus vére által meg vagyok szentelve, el vagyok választva Isten számára.[21] Jézus vére által bizodalmam van az Isten jelenlétébe való belépésre.[22] Jézus vére folyamatosan kiált Istenhez a mennyben az én érdekemben.[23]

A szabadító szolgálat végzése során persze mindenki további gyakorlati tanulságokra lel. Pontosan ez az a pont, ahol az elmélet véget ér. Végül is mindnyájan csak menet közben fogjuk teljesen megtanulni a dolgot! Remélem, ez a könyv sokaknak fog segíteni abban, hogy ne kövessenek el olyan hibákat, amilyeneket én elkövettem!

Végül még egy nagyon fontos dolog! Istent a szeretete indította arra, hogy Jézus áldozati halálán keresztül biztosítsa számunkra a szabadulást. A mi motivációnk is csak ez lehet. Kérjük tehát Istent, hogy az Ő szeretetének eszközeivé válhassunk: *„Minden dolgotok szeretetben menjen végbe!"* (1Kor 16,14).

---

[16] Jel. 12. [11] „És ők legyőzték azt a Bárány véréért, és az ő bizonyságtételöknek beszédéért; és az ő életöket nem kímélték mind halálig. ”

[17] Ef. 1. [7] „A kiben van a mi váltságunk az Ő vére által, a bűnöknek bocsánata az Ő kegyelmének gazdagsága szerint. ”

[18] 1 Jn. 1. [9] „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól. ”

[19] 1 Jn. 1. [7] „Ha pedig a világosságban járunk, a mint ő maga a világosságban van: közösségünk van egymással, és Jézus Krisztusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől. ”

[20] Róm. 5. [9] „Minekutána azért most megigazultunk az ő vére által, sokkal inkább megtartatunk a harag ellen ő általa. ”

[21] Zsid. 13. [12] „Annakokáért Jézus is, hogy megszentelje az ő tulajdon vére által a népet, a kapun kívül szenvedett. ”

[22] Zsid. 10. [19] „Mivelhogy azért atyámfiai bizodalmunk van a szentélybe való bemenetelre a Jézus vére által, ”

[23] Zsid. 12. [24] „És az újszövetség közbenjárójához, Jézushoz, és a meghintésnek véréhez, mely jobbat beszél, mint az Ábel vére. ”

26. Mi következik a szabadulás után?

A szabadulás megtapasztalása egy adott személy életében csodálatos demonstrációja Isten erejének és kegyelmének. Méltán vethető össze Izrael népének az egyiptomi rabszolgaságból való szabadulásával.

Izraelnek a fáraótól való megszabadulása azonban csak az első lépés volt az isteni ütemezésben. Isten *kihozta* Izraelt Egyiptomból, hogy *bevihesse* őket a megígért örökségbe. Ugyanez a helyzet a démonoktól való szabadulással kapcsolatban is. Ez az első, létfontosságú lépés, de nyilván nem ez a végcél.

Két nagyon fontos lépésnek kell ezután következnie. Ezt a folyamatot az Abdiás 17 rögzíti nagyon tömören:

De a Sión hegyén szabadulás lészen, és szentté lészen az, és a Jákob háza birtokba veszi az ő örökségét.

Itt találjuk tehát Isten végcélját: az Ő népe „birtokba veszi az ő örökségét" - tehát az Isten által megígért javakat. Ennek két fontos feltételét olvassuk itt. Az első egy negatív feltétel: *a szabadulás. A* második pozitív: *a szentség. Az* a folyamat, amely e kettős feltétel bármelyikét megkerüli, nem vezetheti el Isten népét az örökségbe.

Nagyon logikus és gyakorlatias okát is láthatjuk annak, miért kell a démonoktól való szabadulást a szentségnek követnie. A démonok számtalan különféle személyiségjegyet mutatnak fel, ezekben azonban egyvalami közös: kivétel nélkül esküdt ellenségei a valóságos szentségnek. Amíg az összes démon ki nincs űzve, sem az egyház, sem Izrael nem felelhet meg a szentség igei követelményeinek.

Szeretném világossá tenni, hogy az Abdiás 17 elsősorban és legfőképpen Izrael nemzetére vonatkozik. Az egyház soha nem lépett Izrael helyére, és nem is fog. Mindaz, amit Isten Izrael nemzetének megígért, szóról szóra, pontosan be fog teljesedni.

Az Újszövetség nemegyszer hivatkozik azonban Izrael népének történelmi példájára, és ezeket az eseteket előképszerűen az egyházra vonatkoztatja. A Korinthosziakhoz írt 1. levél 10,1-11-ben például Pál felsorol számos olyan mozzanatot Izrael népének életéből, amelyek az Egyiptomból való szabadulást követően estek meg velük. Az egészet így foglalja össze: *„Mindezek pedig példaképpen estek rajtuk; megírattak pedig a mi tanulságunkra, akikhez az időknek vége elérkezett."* Más szavakkal tehát, Izraelnek az exodus alatti és utáni megtapasztalásai fontos gyakorlati leckéket tartalmaznak a keresztények számára a jelen korra vonatkozóan is.

Véleményem szerint ugyanez az elv vonatkozik Izrael népének a jelenleg zajló helyreállítására is, amelynek során visszakerülnek az igei örökségükbe azon a földön, amelyet Isten adott nekik. Ennek is fontos gyakorlati tanulságai vannak az egyház számára.

Ha valaki csak egy kicsit is megismerkedik a történelemmel és a bibliai próféciákkal, azonnal láthatja, hogy Izrael népe csaknem kétezer éven át nem élvezhette az Isten által neki adott földrajzi örökséget. Ugyanez a helyzet azonban az egyházzal is: ugyanennek az időszaknak a nagy részét mi is a szellemi örökségünkön kívül töltöttük. Ha az Újszövetség apostolai ma visszatérnének, nagyon sokáig kellene keresgélniük, mire találnának olyan gyülekezetet, amely emlékeztet arra, amit ők maguk után hagytak!

Mindazonáltal a Szentírás arra bátorít minket, hogy reménykedve várjuk azt az időt, *„amikor újjáteremtetnek* [helyreállíttatnak] *mindenek"* (Csel 3,21). Mind Izrael, mind az egyház számára a helyreállításhoz vezető első lépés a szabadulás, ezt fogja követni aztán a szentség.

A szentség Isten egyedülálló ismertetőjegye a Bibliában. Éppígy egyedülálló ismertetőjegye kellene hogy legyen az Ő népének is: mind Izraelnek, mind az egyháznak. Isten mind az Ó-, mind az Újszövetségben így szól népéhez: *„Szentek legyetek; mert én szent vagyok!"* (3Móz 11,44; 1Pt 1,16)

Személyes megfigyeléseim alapján - sok éven át több mint negyven nemzetben számos különféle felekezetben nyílt alkalmam szolgálni - azt tudom mondani, hogy a mai gyülekezetek nagy része igen kevés figyelmet fordít Istennek a szentséggel kapcsolatos követelményeire. A keresztények nemcsak hogy nem érik el a szentséget, gyakran még csak nem is törekszenek rá!

Az én szememben ez olyan, mint azok a turistautak, amelyeket ma már a világ minden tájára szerveznek. Egy-egy ilyen út programjában bizonyos városok és országok felkeresése szerepel, a szervezők pedig emellett gyakran beiktatnak „szabadon választott" kirándulásokat is az ajánlatukba. Egy bizonyos külön összeg lefizetése ellenében a kirándulás során olyan helyszíneket is felkeresnek, amelyek az alapprogramban nincsenek benne.

A mai egyház nagyon gyakran ehhez hasonlóan kezeli a szentség témáját: „szabadon választott" programként, amelyért külön kell fizetni. Az utazásra befizető személyek jelentős részét azonban nem érdekli az extra program.

A szentség ugyanakkor nem szabadon választott kiegészítés! Az üdvösség programcsomagjának szerves és alapvető része! A Zsidókhoz írt levél szerzője erre biztat bennünket: *„Kövessétek... a szentséget, amely nélkül senki sem látja meg az Urat!"* (Zsid 12,14) Mit ér nekünk az olyan üdvösség, amely nem visz be az Úr jelenlétébe?

Eltökéltem magam, hogy ha Isten éltet, e könyv befejezése után mindjárt nekilátok egy másiknak, amelynek ez lesz a címe: A *szentség nem szabadon választható. A* szentség szerves és alapvető részt foglal el Istennek a népével kapcsolatos tervében. Ha pedig még ezután is élni fogok, harmadik könyvemnek az lesz a címe, hogy *Vegyük birtokba az örökségünket!*

Hogy sikerül-e megírnom e két könyvet, az teljes mértékben Isten kegyelmétől és irgalmától függ. Akár megírom azonban Őket, akár nem, az alapelv világosan kibontakozik a Szentírásból: a szabadulás csupán az első lépés azon az úton, amely az egyház szentségének és magának az egyháznak az eredeti egyszerűségbe és tisztaságba való helyreállításához vezet.

* * *

„Véleményem szerint elérkezett az idő, hogy eltakarítsuk a vallásos tradícióknak azt a hordalékát, amely eddig elhomályosította az Újszövetség világos kijelentését, és az egyház szolgálatát ismét Jézus és az evangéliumok kőszikláján alapozzuk meg."

Derek Prince, a huszadik század egyik legnagyobb hatású bibliatanítója ezzel a radikális kiáltvánnyal bocsátja útra élete egyik fő művét, a démonokról és a velük való elbánás bibliai módjáról, azaz a Jézus nevében való kiűzésükről írt könyvét. A szerző ezzel az írásával részben a démonikus problémákkal küszködő hívők százezreinek kínál hathatós segítséget, másrészt kiválóan használható kézikönyvvel szereli föl a másokon segíteni kívánó lelkészeket és tanácsadókat.

Ez a mű csaknem negyven év bőséges tapasztalataira, valamint a Szentírás kijelentéseinek páratlanul igényes, tudományos szintű vizsgálatára alapozva készült el, és részletesen áttekinti a démonok és a tőlük való szabadulás kérdéskörének minden vitatott és félreértett elemét, emellett pedig rendkívüli meggyőző erővel igazolja, hogy Jézus hatalmat adott a benne hívőknek a démonok kiűzésére. A könyv egyik legértékesebb része az, ahol nagyon gyakorlatias útmutatásokat kapunk a démonok jelenlétének, illetve tevékenységének felismeréséhez, továbbá a szerző a szabadulás lépéseibe is a legapróbb részletekbe menően belevezet.

Derek Prince sok évtizedes lelkészi praxisának számos epizódja is feltárul e lapokon, és a konkrét esetek kiválóan színesítik és testközelbe hozzák ezt a létfontosságú bibliai üzenetet. E kötetnek külön értéket kölcsönöz, hogy szinte életrajzi regénnyé lépteti elő a sok személyes élmény felidézése, miközben Derek megdöbbentően őszinte hangnemben tárja fel saját maga, valamint két felesége drámai, de végül győzelembe torkolló küzdelmét a gonosz szellemek ellen.

A Karizmatikus Klasszikusok sorozatban ennek a nagyszerű könyvnek az átdolgozott, javított második magyar nyelvű kiadását veheti kézbe a hazai olvasóközönség.